

Giới thiệu Bách Khoa Yêu Thương

Truyện kể về bốn cô gái, về cuộc sống đủ thứ chuyện trên trời dưới đất thời sinh viên dưới mái trường thân yêu của các cô. Vì tác giả rất thương người... ngốc nên thỉnh thoảng sẽ hơi sa đà vào bạn ngốc ấy khiến các bạn kia bót đất diễn. Truyện có xu hướng *hơi ảo tưởng*, trên tình thần giải trí là chính.

Truyện không có lịch ra chương cụ thể, dự đoán là một tuần hoặc nửa tháng mới có chương mới, mọi người xem xét kỹ trước khi nhảy hố.

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Bách khoa yêu thương

...

Bản Lan Hồ Điệp nhỏ nhỏ lấm, xa xa lấm.

Nơi ấy được bao bọc bởi những dãy núi trùng trùng điệp điệp, vốn chưa có điện cũng chẳng có net, nhưng mà quanh năm mưa thuận gió hoà, lan rừng ngào ngạt thơm mát, cảnh đẹp như thơ, người dân dịu dàng chất phác.

Nơi ấy hôm nay có đại tiệc, tiếng chõng chiêng ca hát vui oi là vui, già trẻ gái trai đều đổ về nhà sàn lớn ăn mừng con gái cưng của trường bản, Cù Bông Nhạn, người đầu tiên đỗ đại học từ xưa tới nay.

Là Bách Khoa, là trường khoa học kỹ thuật hàng đầu nha.

Là thủ đô Hà Nội đó a.

Ai cũng muốn tới thật gần rồi nắm tay “người nổi tiếng” một chút, mà khổ chẳng phải ai cũng có cơ hội. Thời gian gấp rút quá, trường bản ưu tiên già làng ngồi hàng ghế đầu.

Các cô lão dặn A Nhạn bao nhiêu là thứ, nào là trên đó ăn uống cẩn thận, nào là hàng tháng tới chỗ A Mạnh lấy tiền sinh hoạt phí, nào là gặp người Kính nhớ chào hỏi cẩn thận.

Rồi thì nhớ viết thư gửi về thường xuyên nha.

A Nhạn hai má phúng phính hồng, gật gật đầu rất lễ phép. Cô bé cúi đầu chào tạm biệt từng người trước khi lên đường. Đi cùng A Nhạn là trưởng bản Cù La Quả, cha con họ phải mất hai ngày một đêm mới vượt được qua ba dãy núi và hai quả đồi để xuống phố huyện.

Từ đây A Nhạn sẽ đi xe giường nằm của anh Tư về thủ đô, Cù La Quả đứng vẫy vẫy theo xe con gái, sống mũi thấy cay cay.

A Nhạn lúc đầu còn háo hức tươi cười, đến khi thấy núi rừng xa xa rồi thì bắt đầu hoảng hốt, khóc đến sưng cả mắt a. Anh Tư phải dỗ A Nhạn nhiều lắm, chỉ trỏ những thứ hay ho bên đường mới làm bé con đỡ buồn.

–“A Nhạn biết cái gì kia không?”

–“Là đèn giao thông, có ba màu xanh đỏ vàng a.”

–“Giỏi quá.”

–“Còn thứ người kia đang cầm là điện thoại di động phải không A Tư? Kỳ diệu lắm nha, bấm số rồi áp vào đây là nói chuyện được nha...”

–“Ừ, thông minh ghê ta.”

–“A Tư đừng đùa nữa, A Nhạn lên thành phố một lần rồi, lên để đi thi đó.”

A Tư cười xuê xoa vuốt tóc A Nhạn, nói tranh thủ ngủ đi cho đỡ mệt. Cô bé nhìn xa xăm phía cửa kính, tự hỏi không biết thầy về một mình có buồn không, nương ở nhà có cho lợn ăn đúng giờ không hay đang nằm khóc vì lo cho A Nhạn?

Chuyến xe đưa cô bé miền núi về thủ đô cập bến Giáp Bát đúng sáu giờ sáng. A Nhạn chào A Tư, hít thở thật sâu bước xuống chào đón thế giới mới.

Có nhiều chú mặc áo xanh mời A Nhạn đi cùng lắm, nhưng cô bé đều lắc đầu từ chối. A Nhạn tuy mười tám rồi nhưng ở nhà được trưởng bản chiều, lại sống trong núi lâu năm nên đâu có biết đi nhờ xe của người ta phải trả tiền đâu.

Lần trước đi thi là cùng Cù La Quả với anh rể Cù La Chim, lại có A Mạnh ra đón nên cứ nghĩ thủ đô cũng giống như ở bản a, thích đi ngựa nào chỉ cần vậy rồi lịch sự xin họ một câu là được.

A Nhận vẫn còn trẻ con lắm, thích màu sắc sặc sỡ, tia một lượt từ trái sang phải, thấy chiếc xe màu đỏ hầm hố đậu đối diện bên đường thì ưng thuận nhất, vui vẻ chạy bắt chân sáo qua đó gõ gõ.

Người nam trong xe đeo kính râm nên A Nhận không nhìn rõ mặt, A Nhận dịu dàng đưa mẫu giấy cho hắn rồi nhỏ nhẹ.

-“Cho ta đi nhờ đến địa chỉ này a, cảm ơn người trước.”

A Nhận vừa dứt lời thì từ đâu có người nữ mặc váy ngắn đi tới, người nữ nhìn người nam, nhìn A Nhận rồi làm như không trông thấy, quay sang người nam giọng điệu mỉa mai.

-“Cùng đợi em à? Biết điều nhận sai từ đầu có phải tốt không? Đỡ mắt công dân vật cái nhau khổ sở...”

Người nam có vẻ khó chịu, hắn lảng tránh chiếc hôn của người nữ rồi mở cửa xe ra hiệu cho A Nhận vào. Cô tươi cười cảm ơn hắn, lại nghe giọng người nữ bức bối.

-“Gái dân tộc à? Khẩu vị “thiếu gia” dạo này cũng lạ ghê. Hay là cố tình làm em ghen đây?”

-“Dưa giá rẻ quá đấy, chúng ta kết thúc rồi.”

Người nữ giận lắm rồi a, cố gắng níu tay A Nhận dặn dò.

-“Đừng vì vẻ bề ngoài đẹp trai của tên này mà bị đánh lừa, hắn là playboy đích thực đấy.”

Đẹp trai á?

A Nhận đâu có thấy đẹp gì đâu, xấu hoặc à.

Nam nhân gì mà da trắng như trứng gà bóc, môi đỏ như tiết canh vịt, lại còn cao cao gầy gầy chẳng có cơ có múi, người như này ở bản có mà ê sặc ế chứ nói gì tới việc hỏi cưới con gái trưởng bản a.

Nhưng mà nương dạy A Nhận rồi, xấu không phải cái tội, không được chê người ta nha. A Nhận cúi gằm rồi chui vào trong xe, người nam đó vươn tay qua đóng cửa đánh sầm, cứ thế lao đi vun vút.

Tốc độ cao quá a, A Nhận choáng váng chóng mặt lắm, một lát không kiểm được nôn thốc nôn tháo à.

Người nam kia phanh xe kít một cái, đen mặt lườm A Nhận. Em Ferrari này hắn phải đặt trước cả mấy tháng mới về để bỏ sung vào bộ sưu tập khủng, hôm nay cũng là ngày lái đầu tiên.

Định bụng qua Giáp Bát đón người yêu đang giận hờn, khổ nỗi thấy thái độ vênh váo ngửa mặt liếc con dân tộc này chọc nằng một trận, ai ngờ số nhỏ đêch thế nào mà tã được.

-“Con điên! Tôm vờ lờ.”

-“Tại người đi nhanh quá a, ta xin lỗi người, ta đền cho người a.”

-“Đền đền cái beep, BIẾN.”

Dứt lời, hắn không chút thương tiếc quăng cả người lẫn hành lý ra khỏi xe. A Nhận giữ thủ đô hoa lệ chẳng biết đi đâu về đâu, hành trình mấy ngày trời cũng làm cô bé mệt nhoài, tự dưng nhớ bản làng xa xôi, nhớ thầy, nhớ nương, ngồi khóc rưng rức à.

Khóc đến khi hai mắt sưng húp thì chiếc xe đỏ ấy quay lại, người trong xe tức tối quát ầm ỹ.

-“Lên đi!”

-“Người cho ta đi nhờ a? Người không giận ta nữa sao?”

-“Nhiều lời, có đi không thì bảo?”

A Nhận mừng hóm, rồi rít cảm ơn hắn rồi ngoan ngoãn lên xe. Lần này hắn đi chậm hơn rất nhiều, tới chỗ A Mạnh rồi mà A Nhận vẫn khỏe khoắn lắm a.

Phòng trọ của A Mạnh nằm ngay tầng một, A Nhận đứng ngoài nghe thấy tiếng người rên rĩ ỏi ỏi mà gọi mãi không ai trả lời liền liều mình đẩy cửa đi vào. Ba người sáu mắt nhìn nhau, cùng kêu lêu ai oán à.

-“A Mạnh...A Mạnh...người làm cái gì vậy?”

Má A Mạnh đỏ ửng ả, hấn dất A Nhận ra ngoài rồi hỏn hỏn hỏi.

-“Ta...ta...là sửa áo cho vị cô nương đó A Nhận à...cúc áo của cô nương đó bị hỏng...”

-“Thật a? Người thành phố cũng dễ dãi ghê a...”

-“Ừ, người qua từ bao giờ? Ta tưởng xe hai tiếng nữa mới tới nơi chứ? Làm sao người tự mình tìm được đến nơi này?”

-“Ta đi nhờ người ta a.”

A Mạnh gạt đầu rồi dặn A Nhận đứng đợi. Hấn chạy vù vào nhà thay cái áo rồi lấy xe đạp đeo cô bé ra trường. A Mạnh học cao đẳng Bách Khoa năm cuối, cũng là người đầu tiên của bản đồ cao đẳng, trước giờ là thần tượng của A Nhận đó a.

-“A Nhận à, ta đăng ký cho người ở kí túc xá rồi nha, B6, phòng người có bốn người. Người hôm nay tới làm quen với mọi người nha, nhất định phải hoà đồng vui vẻ đừng ương bướng như trước. Người hãy nhớ bản thân chỉ là một sinh viên bình thường như bao người thôi chứ không phải là con gái trường bản. Ngày mai thứ hai nhập học người tự theo các bạn ra trường, cái gì cũng phải tự lập hiểu chưa, không phải lúc nào ta cũng ở bên người được.”

A Mạnh dặn tùm lum mà đầu óc A Nhận để ở phương trời nào căn bản không nghe thấy.

-“Người thích vị cô nương đó à?”

-“Không, đừng nghĩ linh tinh.”

-“Thật a?”

-“Thật.”

A Mạnh không muốn làm ngày đầu tiên ra thủ đô của A Nhận đã mất hứng nên hấn đành đáp bừa. Dắt A Nhận tới cổng ký túc xá hấn liền đưa cho cô bé năm trăm ngàn rồi dặn dò.

-“Đây là tiền tiêu vặt a, chúng ta là dân vùng sâu vùng xa nên được nhà trường miễn học phí, tiền ký túc xá cũng không phải đóng đâu. Ta định thuê phòng nhưng nghĩ người con gái ở ký túc an toàn hơn. Mỗi tháng ta được trợ cấp sáu trăm, còn người bậc đại học nên được tám trăm, nhiều không nhiều ít cũng không ít, người nếu tiêu tiết kiệm sẽ dư đó. Với cả năm trăm này trường bản Cù La Quả phải xuống phố huyện bán rất nhiều rau, trứng với thịt bò mới gửi được cho người, trường bản thương người nhất nhưng người nên nghĩ cho người một chút. Tháng đầu cần mua sắm nhiều thứ chứ từ tháng thứ hai không có việc gì thì cô gắng đừng lấy tiền ở nhà nữa nha.”

-“Ta hiểu a.”

-“Ồ thành phố này người ta không xưng ta với người, xưng cậu mình, bạn tớ, tôi ông hoặc tôi bà. Rồi từ từ người sẽ hiểu, nói cái gì cũng không nên chen thêm chữ “a” vào, người ta sẽ thấy người điệu đà mắc ón đó.”

-“Rồi.”

-“Người ăn mặc như này kiểu gì bọn họ cũng chê cười, nhưng người yên tâm, cuối tháng mười lăm lương được ba triệu ta sẽ dẫn người đi mua áo quần mới.”

-“Cảm ơn người.”

A Mạnh vỗ vỗ vai nhóc con rồi quay người, A Nhận cũng vui vẻ mở cửa phòng. Phong tục chào đón ở đây cũng lạ a, cả một chậu thau nước hắt thẳng vào mặt cô bé.

-“Bạn...bạn có sao không?”

Một bạn nữ cuống quýt lấy khăn chạy ra lau cho A Nhận rồi dắt cô bé vào bên trong thay đồ, bên ngoài hai bạn kia vẫn cãi nhau chí choé ầm ĩ.

-“Bà đổ nước vào người ta rồi đó, cái đồ nặc nô đánh đá.”

-“Tui nói bà nghe ở đây là ký túc xá hiểu chưa, không phải nhà bà mà bà muốn làm gì thì làm. Tắm rửa thì cũng phải nhanh nhanh lên chứ, ngủ trong đây mà nửa tiếng mới ra, điệu chảy nước luôn.”

-“Ê ê, nói năng cho đàng hoàng nhé, thế hôm qua bà chiếm cái nhà vệ sinh đi ra đi vào cả tối thì sao?”

-“Hôm qua tui bị tiêu chảy, không tính.”

Hai bà này cùng cá tính mạnh, mới tới đây chưa được hai tư tiếng đã inh ỏi ba lần liền, cũng may có bà Duyên tính tình xởi lởi dễ chịu căn ngăn không thì lao cào xé xác nhau rồi cũng nên.

-“Thôi hai bỏ ời, phòng mình có người mới đó, vậy là đủ bốn người rồi, tạm làm hoà đi.”

A Nhận cũng vừa hay đi ra, hai cô bé kia nhìn cô mà há hốc.

-“Xin chào, ta...à không...tui là Cù Băng Nhận, đến từ bản Lan Hồ Điệp, rất vui được làm quen với mọi người.”

-“Ừ, mình là Lê Thuỳ Duyên, quê Thái Bình.”

-“Tui tên Phạm Mai Như, quê gốc Đại Cường.”

-“Tui là Hoàng Ngọc Ánh, ở Nam Định.”

Phòng có hai giường tầng, Như với Ánh một giường, Duyên và Nhận ở một giường, Duyên chọn nằm trên rồi nên giường A Nhận ở phía dưới. Cô bé mở túi đồ đem thịt bò khô gác bếp, đặc sản bán ra mời các bạn. Bốn nàng túm tụm lại ở giường Băng Nhận, nương Nhận gói cho com nếp vẫn thừa, chỗ Duyên có chục quả trứng luộc sẵn, chỗ Ánh có nem nắm Nam Định, Như góp cả muối, bọn họ vừa ăn vừa nói cười rôm rả.

Ăn xong Như phải học bài nên chỉ ba người còn lại đi bộ ra trường thăm thú chơi với nhau thôi. Nghe đồn Mai Như đang ôn thi vào hệ Kỹ Sư Tài Năng, ở một góc Ánh, Duyên, Nhận thủ thi buồn chuyện.

-“Trường mẹ ta có giải quốc gia thì miễn thi chứ?”

-“Bò chẳng biết gì cả, giải quốc gia của bà ấy chỉ được tuyển thẳng vào Toán Tin, Hoá Dầu và Cơ Điện Tử thôi, bà ấy muốn vào Công Nghệ Thông Tin cơ.”

-“Ừ, chẳng thấy ghét à.”

-“Thôi mà, bò thật, còn sống lâu dài mà đừng nói xấu nhau nữa. Nhận định vào khoa gì? Ước mơ của mình là vào khoa Điện.”

Thuỳ Duyên quay sang hỏi, Băng Nhận thành thật trả lời.

-“Ta chưa biết, nghe bảo năm nay học đại cương mà, năm sau phân khoa thì tính, nhưng A Mạnh nhà ta học Toán Tin nên ta cũng thích vậy a. Còn Ánh thi sao a?”

Nói xong mới giật mình hớ, lại nhớ mồm ta nguoi rồi.

-“Bà ăn nói kỳ ghê, a a ê ê nghe ngứa cả tai, tui học khối D mà, khoa khám gì nữa.”

-“Tui quen rồi nhiều lúc chưa sửa được.”

-“Ừay, trai đẹp lái siêu xe kia các bà. Đừng có nói với tui là anh cũng học Bách Khoa nha.”

Ánh sung sướng gào thét, Duyên thở dài thườn thượt.

-“Ồi dào, không biết à? Nghe nói là con trai đại gia, nhưng học dốt lắm, còn nghe đồn phải trúng đề mới đỗ được vào trường mình đó. Bà thấy trai đẹp là mắt sáng lên à, trai đẹp thì làm ăn được cái gì, trai soái phải là trai tài.”

-“Kệ tui...ớ...anh đẹp trai đi về phía chúng mình bà ạ...”

Ngọc Ánh đơ cả người, Băng Nhận lúc này mới để ý ngó qua. Á, là nam nhân cho cô đi nhờ đây mà. Bây giờ mới có dịp diện kiến rõ dung nhan, eo ui xấu gì mà xấu hết phần thiên hạ, quan niệm thẩm mỹ của người thành phố cũng lạ ghê ta.

Mà chẳng hiểu hấn qua đây làm gì không biết a?

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Ta sẽ quỳ xin hấn tha thứ cho ta

-“Anh đẹp trai đi qua chúng mình rồi các bà ạ...”

Anh đẹp trai, hoá ra là anh ấy qua chỗ chị xinh gái, đứng ở ngay đằng sau “chúng mình”.

Ánh ỉu xiu, tiếc hùi hụi luôn.

Duyên chếp miệng, ôm vai bá cổ Nhạn dung dăng dung dề dạo chơi trong trường. Cứ cho là thiên vị cũng được, nhưng Duyên thích Nhạn nhất, hiền hiền dễ thương, có nụ cười chúm chím trông ngộ ngộ.

-“Thư viện Tạ Quang Bửu kia a? To và đẹp quá à?”

-“Bỏ ngay cái từ “à” đó đi, ngứa cả mít.”

Ánh cầu nhau, Nhạn ngay lập tức ním môi, thẹn thùng gờ tay che miệng, Duyên dịu dàng phân giải.

-“Bồ ấy còn chưa quen mà...ừ...là thư viện Tạ Quang Bửu, bên trong to và đẹp lắm, nhưng phải có thẻ sinh viên mới vào được, tụi mình thì chủ yếu sử dụng tầng bốn và tầng năm, phía bên kia là hội trường C2, nơi ngày mai chúng ta tập trung...”

Duyên làm hướng dẫn viên cho Nhạn và Ánh, ba nàng mắt tròn mắt dẹt thần thơ tham quan trường, mãi tới tối mới về, lúc đi qua hàng tạp hoá bọn họ còn vác thêm cả chục tờ giấy dán tường rực rỡ sắc màu nữa chứ.

Quét quét dính dính gần hai tiếng mới xong a, tường của A Nhạn và Duyên cùng đồng bộ màu xanh nhạt, điểm xuyết hoa lan trắng đẹp mê hồn. Tường của Ánh đỏ chóa một góc, nổi bật kinh khủng khiếp.

Riêng Mai Như còn mãi ôn thi nên tận mười giờ mới bắt tay vào công việc. Chẳng biết ban nãy Ánh vô tình hay cố ý mà dán đè xuống cả phần tường bên dưới, bạn Như tức mình, đem kéo xoẹt một phát không thương tiếc.

Ngọc Ánh nghe tiếng kéo lòng đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Lửa giận phun trào cỡ núi lửa, chỉ còn nước vừa rung giường vừa chửi.

-“Bà điên à? Bà xem đây này, nham nham nhở nhở rõ tõm, bà dán đè lên là được mà? Sao phải xén nó đi?”

-“Ồ, sao trắng gì? Tường của mình, mình thích thì mình cắt thôi.”

-“Này này, đừng nói giọng đấy với chị nghe em. Chị lại và cho vờ mặt bây giờ.”

-“Vâng, em sợ quá cơ, má em đây nè, chị có giỏi thì chị xuống đây mà và.”

Bạn Như vênh váo thách thức, bạn Ánh lộn cả tiết, hằm hằm hồ hồ lao từ bên trên lao xuống. Khổ nỗi, mới ở giường tầng có một ngày, thành ra leo trèo chưa quen lắm.

Rầm một cái, bạn ngã chổng vó, suýt nữa thì đập mông.

Ôi thôi cũng may là mông, chứ đầu mà làm sao thì chết. Bạn còn cha già, mẹ yếu và tám đứa em thơ, bạn mà làm sao thì cả nhà biết trông cậy vào ai? Duyên với Nhạn nghe động sợ thót cả tim, vội vã khoác cái áo rồi dìu Ánh xuống trạm y tế.

Như ngoài mặt thì làm ra vẻ không quan tâm, nhưng vẫn xếp sắp sách vở gọn gàng rồi đi cùng.

Thế nào mà ngày lành tháng tốt, lại gặp anh đẹp trai.

Cả bạn thân của anh đẹp trai nữa, bạn anh cũng đẹp, nhưng đẹp được mỗi cái mặt thôi, còn lại thì lùn quá thể đáng.

Mất Ngọc Ánh tốn hết cả lên, ngay lập tức đẩy Duyên và Nhạn, tập tễnh tập tễnh từng bước khổ sở. Anh đẹp trai ga lăng lắm, thấy vậy liền đề nghị giúp đỡ.

Trạm y tế Bách Khoa cách ký túc xá có mấy bước chân thôi, nhưng mà tìm Ánh đập tới tấp loạn xạ.

Được cổng đi rồi lại cổng về, cú ngã này, kẻ ra cũng đáng. Đúng là trai Bách Khoa, nói chuyện duyên dáng dễ sợ, trước khi về còn lịch sự cho số điện thoại, bảo có gì khó khăn cứ việc liên lạc, sẽ hết lòng giúp đỡ.

Ánh long lanh chớp mắt, Duyên gật gà gật gù, ờ bị cái học dốt thôi chứ cũng tốt tính. Nhạn thì ở bản quen ngủ sớm rồi nên riu hết cả mắt, mà vừa mới lim dim được một tý đã giật bắn mình bởi tiếng khóc ai oán thê lương phía đối diện.

Cô bé vội vã bật dậy, Duyên lục đục trèo xuống, Ánh cũng ngó nghiêng hóng hớt, Như nức nở sụt sùi.

-“Cậu ấy...cậu ấy...quên tui rồi...cậu ấy...thực sự đã quên tui...bạn thân cả bốn năm cấp hai...vậy mà cậu ấy nở lòng nào coi tui như người dưng...tui thì Bách Khoa cũng là vì cậu ấy mà...”

-“Hả? Bà với anh đẹp trai là bạn học hả? Nhưng tui chấm anh ấy trước rồi. Anh ấy còn công tui...bà thấy không? Bà nên từ bỏ đi Như ạ...”

-“Đâu có, anh đẹp trai đâu có công bà đâu?”

-“Mất bà đi à? Đúng rồi, bà đeo kính cận năm độ thể kia cơ mà.”

Hai đứa cãi nhau ầm toì cả lên, rốt cuộc một thôi một hời mới ngộ ra, “anh đẹp trai” của chúng nó, là hai người hoàn toàn khác nhau.

-“Hà? Cái tên ba mét bẻ đôi đó á? Thực sự...bà thực sự có vấn đề về thị giác rồi. Nè, dù tui có ghét bà như xúc cờ đồ đi tui cũng khuyên thật nè, thằng đó ý, đã lùn thì chớ, nhìn cách ăn mặc là biết nhà nghèo rồi, con gái chúng mình được cho ăn học đàng hoàng thì phải biết kiếm thằng chồng giàu, để sau này còn lo cho ba mẹ anh chị em cho đỡ uổng.”

-“Bà đúng là đồ thực dụng, với cả bà bảo ai xấu cơ? Cái thằng cao lều kều trắng như trứng gà bóc mới xấu nhé, không tin bà hỏi Duyên với Nhạ mà xem”

Duyên chán nản bỏ về giường, trùm chăn kín mít tránh tranh luận. Trong khi đó Nhạ chân thành nắm tay hai nàng, thờ dài tâm sự.

-“Chẳng ai đẹp cả, đều xấu hoắc a. Các người thích hôm nào theo ta về bán, ta gả trai bán ta cho a. Thôi, ngủ ngoan đi, ta mệt quá rồi.”

-“Ừ, người về a...ngủ luôn sáng mai dậy thì về rừng ở luôn đi a...ở nơi thủ đô hoa lệ này người ta không có a đâu nha...a a a...”

Ánh bực bội nhại giọng, Nhạ xỉ mặt giận dữ.

-“Ta sửa chưa được, với cả ta lỡ miệng thôi mà. Người không thông cảm được sao? Người là tiểu cô nương hay cầu nhàu, người không có rộng lượng a. Nương ta bảo con gái mà xấu tính là ế chồng a, người cứ cẩn thận đó.”

A Nhạ chu môi rồi chạy miết về giường, để lại Mai Như cười lăn lóc bỏ toái còn Ngọc Ánh thì ức hộc máu.

Con gái, đôi khi là thế đó, mới gặp nhau chưa đầy một ngày, đã trăm thứ chuyện. Sáng thứ hai đi nhập học, cũng chẳng thèm chung đụng, tan đàn xẻ nghé nàng Ánh nàng Như mỗi nàng một phương, nàng Duyên dẫn nàng Nhạ đi làm thủ tục rồi tới văn phòng C1 lĩnh tám trăm tiền sinh hoạt phí.

Ánh Duyên Như được phân vào BK15, Như tuần sau mới thi Kỹ Sư Tài Năng nên giờ vẫn phải nhập học lớp BK như thường. Riêng Nhạ một mình một nơi, BK03, chán ghê a.

Ngay buổi chiều lớp Nhạ đã có tiết rồi, môn Giải Tích 1.

Giảng đường Bách Khoa, to quá, to gấp chục lần lớp học trên bàn a.

Đẹp quá a.

A Nhạ chẳng quen bạn nào cả, đâm ra có hơi nẫu nề ừ ừ. Các bạn cứ nhìn váy của Nhạ cười cười, làm cô bé thẹn đỏ bừng cả mặt. Mãi lúc sau trông gần vào mới thấy người quen, A Nhạ mừng huỳnh à.

Là hấn.

Cho Nhạ đi nhờ xe, công Ánh tới trạm y tế.

Nam nhân tốt bụng a.

Nhưng hấn tên là gì nhỉ? A Nhạ đăng trí chẳng nhớ nổi, chỉ nhớ mỗi màu siêu xe của hấn thôi, cô bé tươi cười vẫy tay, gọi bạn to thật là to.

-“A Đồ...A Đồ ơi...”

-“...”

-“Ta nè...ta nè...nhớ ta không? Lên đây ngồi với ta cho vui, có gì bạn bè giúp đỡ nhau cùng tiến bộ.”

Cả lớp nhìn “hot boy” bằng ánh mắt ái ngại, riêng “A Đồ”, mặt đỏ tía tai, lúi húi xách ba lô chui xuống hàng dưới. A Nhạ tưởng bạn quên mình, vội vã ôm sách vở chạy đến ngồi cùng, ngây thơ hỏi han.

-“Người không nhớ ta a? Ta là tiểu cô nương nôn trên xe của người đó a!”

Áy, đang yên đang lành lại nhắc tới cái xe, “A Đồ” giận run cả người. Khổ nỗi thầy vào rồi, nên chẳng còn cách nào khác ngoài nén xuống.

Thầy Sấn giảng hay quá, A Nhạ nghe như muốn nuốt từng chữ, chép kín ba mặt giấy lộn. A Đồ bên cạnh thì ngủ từ đầu tới cuối tiết, mãi đến lúc trống điểm mới ngáy ngộ tỉnh giấc hích tay bạn cùng bàn.

-“Ê...gái...gái dân tộc...”

-“Hà? Gọi ta a? Ta có tên...Băng Nhạ...không phải dân tộc...”

-“Ừ, Băng Nhạ. Nhạ này, ở trường mình có tục lệ cứ đầu giờ tiết thứ hai là các bạn nữ phải lên hát tặng thầy và cả lớp một bài đó, bà biết chưa?”

-“Nhưng lớp mình có mỗi ta là nữ mà.”

-“Thì mình bà lên hát.”

-“Hát bài gì? Có phải múa phụ hoạ không a?”

-“Bà thấy bài gì hay nhất thì bà hát, múa thêm nữa thì càng tốt, nghe nói múa đẹp là cuối kỳ được thưởng điểm đó.”

-“Thật vậy a?”

A Đồ nghiêm trang gật đầu, A Nhận nghe tin mừng như vớ được vàng, trong lòng rộn rạo háo hức lắm, đợi mãi cũng tới lúc thầy vào lớp, thầy còn chưa kịp cảm hộp phấn cô bé đã lao lên bục giảng xoay người ba vòng, múa dẻo thật là dẻo, hát hay thật là hay.

“Em là cô nương bán Lan Hồ Điệp,

Thầy em nuôi ba con lợn a,

Anh là chàng trai bán Lan Hồ Điệp,

Nương anh nuôi ba con bò a,

Rồi đến tuổi trăng tròn,

Chúng mình lấy nhau a,

Rồi sinh con đẻ cái,

Rồi lại nuôi thêm lợn thêm bò a,

La là la la...a a a...”

Cả lớp được trận cười sảng sặc, thầy Sấn nổi tiếng là một trong tứ đại sát thủ Bách Khoa mà cũng phải phì cười. A Nhận ngáy thơ quay sang dặn thầy nhớ cộng điểm cuối kỳ nha thầy, thầy biết lũ quỷ lại giờ trò rồi nên vỗ vai bảo bạn nữ về chỗ rồi hăng giọng nghiêm nghị.

-“Tôi mà điều tra ra anh nào bày cái trò này thì mãi mãi đừng bao giờ mong qua môn Giải Tích 1 của tôi. Nam nhi đại trượng phu mà hành động thế hả? Sĩ diện đàn ông quảng ở chỗ nào rồi? Lớp có một bạn nữ thôi, phải biết yêu thương đùm bọc bạn, hiểu chưa?”

-“RỒ, THƯA THẦY.”

Cả lớp đồng thanh, A Nhận chẳng may biết gì cả, thấy thầy dặn các bạn yêu mến mình thành ra sượng hết cả người, đợi lúc tan học chạy theo tên cùng bàn cảm ơn rồi rít.

A Đồ hơi áy náy, tuy nhiên cứ nghĩ tới cái siêu xe mới tậu lại bực bực, lờm A Nhận một cái rồ dài rồi đưa tay lên ngắt trộm quả bông nhỏ của cô bé. A Nhận nhăn mặt, mũ này là nương làm cho A Nhận đó a, có mười quả bông hồng hồng tròn tròn thích ới là thích, giờ mất một quả trông cứ thiếu thiếu kiểu gì ý.

Sẽ không còn xinh đẹp nữa a.

-“Khó chịu cái gì? Cảm ơn mà, cảm ơn thì phải có quà hậu tạ chứ.”

-“Rồi, ta cho A Đồ đó.”

-“Đỏ đỏ cái đầu b...đầu bà...ông mày có tên...nghe chưa?”

-“Thế người tên gì?”

-“Mắc mớ gì phải nói cho bà nghe?”

A Đồ mặt đen kìn kịt dứt thêm quả bông thứ hai. A Nhận giận đùng đùng bỏ về, khổ nỗi cô bé chưa kịp đi, đã bị cậu bạn cùng bàn kéo lại. Ó, vị cô nương hôm nọ kia, cái người mà A Nhận gặp ở bến xe Giáp Bát đó, A Đồ siết chặt tay A Nhận, vị cô nương đó trông thấy vậy liền giận dữ tát nhẹ vào má trái A Đồ rồi vội vã lao đi.

A Nhận lúc này mới hoàn hồn, ngay lập tức rút tay ra rồi tát thêm cái nữa vào má phải A Đồ. Cũng không có gì cả, chỉ là, công lực mạnh hơn rất nhiều.

-“Bà điên à?”

-“Người điên thì có? Ai cho phép người nắm tay ta?”

-“Nắm tý làm gì mà ghê?”

-“Nương ta dạy nữ tử chưa thành thân thì không được nắm tay nam nhân a. A Đồ, ngươi...ngươi thật là xấu...đã xấu người còn xấu nết...thảo nào vị cô nương kia bỏ ngươi...”

A Nhận rom róm luôn, cái nắm tay này, gìn giữ bao nhiêu năm, là dành cho A Mạnh mà. Nghĩ nghĩ ngời ngời, túi thân ghê gớm, oà khóc nức nở luôn à. Bao nhiêu con mắt nhìn vào làm A Đồ ngượng hết cả người, đành chia tay ra xuống nước đổ dành.

-“Đây, cho bà nắm lại cho huê.”

-“Xi, ai thèm, ngươi khôn lỏi a.”

-“Thế giờ muốn sao?”

-“Ta phải đến tìm A Mạnh, ta sẽ quỳ xin hần tha thứ cho ta. Nhưng ta quên đường rồi a, Duyên bảo có thể đi xe buýt, chỉ là phải trả tiền thôi, ta có tiền nhà trường cho, ngươi phải dạy ta cách bắt xe a.”

A Đồ cũng nào có biết bắt xe buýt, rốt cuộc đành bắt đắc dĩ chờ con dờ đi xin lỗi trai. Mà lần này rút kinh nghiệm, hần đi chậm thật là chậm, trước khi xe khởi động cũng nhớ lấy ngay một cái túi nôn, bắt A Nhận lúc nào cũng phải kê kê trên miệng.

Tới nhà A Mạnh, lần này thì A Đồ đi cùng A Nhận.

A Mạnh lại sửa áo cho vị cô nương ấy rồi, con gái thành phố vụng thật a, đến cái áo cũng không sửa được. A Nhận kể một thôi một hồi, giải thích này nọ xong A Mạnh không những không cho cô quỳ còn cười cười bảo không sao. A Nhận cảm động lắm, sục sục hỏi.

-“A Mạnh còn thương ta không? A Mạnh có chê ta không?”

A Mạnh trước giờ chỉ coi A Nhận như em gái, nhưng hần sợ thầy nương, sợ trường bản nên chưa bao giờ dám thừa nhận, chỉ gật đầu lấy lệ. A Nhận mừng huyênh, quay lại thấy A Đồ đang cười khẩy, cũng không hiểu hần làm sao?

Hay là dây thần kinh xúc cảm bị đứt a?

A Mạnh bận nên A Đồ thương tình cho A Nhận quá giang tới cổng ký túc xá. Cô bé vui vẻ nhảy chân sáo lên phòng, khổ nỗi chưa kịp bước vào cửa, Ngọc Ánh đã nhảy ra quát tháo ầm ĩ.

-“Củ Bạng Nhận!!! Sao bà dám ve vãn anh đẹp trai của tui? Bà định giật với tui hả? Đùng hòng nha, mà khai thật đi, bà bỏ bùa anh đẹp trai rồi phải không, gái dân tộc các bà là lắm bùa lắm ngải lắm.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Vũ không nhớ Như sao Vũ?

Bạn Ánh sồn sồn ầm ĩ hết cả lên, bạn Nhận sau mấy giây đơ đơ mới lấy lại được bình tĩnh, bực bội vênh mặt cãi nhau tay đôi.

-“Im miệng! Không cho phép ngươi xúc phạm con gái dân tộc tui ta. Bùa ngải gì chứ, đồ ngốc, bùa không bao giờ hại được người tốt, ngươi hiểu không?”

-“Hoi hoi hiểu, thế vừa nãy bà đi đâu mà trèo lên xe của anh đẹp trai nhà tui? Đổi cách xưng hô ngay.”

Ngọc Ánh gân cổ ra lệnh, Bạng Nhận bấu môi một cái rồ dài, lũng ba lũng bùng.

-“Ngươi thật khó tính à nha. Thôi được rồi, không thèm tranh luận với ngươi nữa. Tui...tui được chưa? Hần cho tui đi nhờ ra chỗ A Mạnh nhà tui.”

-“A Mạnh nhà bà? Người yêu bà hả?”

Ánh hí hửng hỏi han, Duyên nghe vậy cũng nhảy xuống hóng hót.

-“Ừ, A Mạnh là nam nhân của tui đó, tui cũng là của A Mạnh nha. Năm tui ba tuổi thầy nương A Mạnh bưng trầu cau tới hỏi cưới tui nha, A Mạnh làm chong chóng cho tui, A Mạnh dạy tui viết chữ trước cả cô giáo, hồi tui nhỏ xú nê, A Mạnh công tui vượt núi vượt đồi xuống phố huyện chơi...”

A Nhận hào hứng kể hết chuyện này tới chuyện kia, Ánh nghe xong trầm trồ ngưỡng mộ, ái chà chà, thanh mai trúc mã cơ đấy. Ngược lại Duyên khề lác đầu bảo.

-“Tình cảm của Nhận với Mạnh không giống tình yêu nam nữ.”

-“Đâu có, tình yêu, là tình yêu đó a.”

-“Thế đối diện với A Mạnh trống ngực có đánh thình thịch không a? Chân tay có run rẩy bối rối, mặt có hồng rực lên không a?”

Duyên nhại giọng Nhận trêu chọc, A Nhận bí quá chẳng trả lời được đành đánh trống lảng.

-“Như làm sao mà đã mắc màn sớm vậy? Như ăn tối chưa?”

Bạn Ánh thờ dài lắc đầu, Duyên kéo Nhận vào sát, ghé tai thì thầm.

-“Chưa ăn gì cả...khóc mấy tiếng liền rồi, tại chiều nay gặp Vũ đó. Vũ cũng học BK15, Như cứ háo hức mãi, lượn qua lượn lại trước mặt Vũ cả chục lần ấy mà Vũ không thèm chớp mắt lấy một cái.”

-“Vũ nào cơ?”

A Nhận bé giọng hỏi lại, Ánh cầu Nhận mắt nhỏ.

-“Ngốc, Vũ nào? Vũ lùn chứ còn Vũ nào, quên rồi hả? Vũ người trong mộng của Như ý. Hồi trước hai người đó học thân, chơi thân, nhưng sau lên cấp ba thì Như chuyển xuống chuyên Biên Hoà, ở Phú Lý ấy, bà biết không?”

-“Biết biết, hôm đó A Tư bảo đi qua Phú Lý rồi đến Đồng Văn nè, xong đi cao tốc nữa là sắp tới thủ đô Hà Nội thân yêu a. Chắc Như xuống Phú Lý học rồi không về thăm Vũ nên Vũ giận Như, phải không a?”

-“Đâu phải đâu, Vũ học tổng hợp mà, lớp Toán 1. Là Vũ không về thăm Như mới đúng.”

Duyên phủ nhận, Ánh giật mình thắc mắc.

-“Ồ, có phải khối trung học phổ thông chuyên, thuộc trường khoa học tự nhiên mà nó nằm trên cái đường Lương Thế Vinh đó không?”

-“Đúng rồi, sao bà nắm rõ thế?”

-“Bồ cũ của tui cũng học trường đó, tên Sáng, hơn tui ba tuổi, học Lý 2. Năm lớp 9 tui có lên chơi với hắn một lần. Hồi mẫu giáo tui là hoa khôi của trường nha, hắn theo đuổi mãi tui mới đổ. Nhưng chia tay rồi, mẹ hắn chê nhà tui nghèo, đông con, mẹ hắn sợ hắn phải đeo bông, hắn thì không dám cãi mẹ. Hắn hiện tại đang ở Mỹ, có người yêu hot girl xinh lắm. Đợt bọn bạn cho xem ảnh mà tui ức mấy đêm liền không ngủ được ý, hắn làm tui mất niềm tin ghê gớm, giờ chỉ thích yêu trai giàu thôi. Không cần chung tình, chỉ cần giàu, giàu lo được ba mẹ tui, em tui là tui mừng.”

-“A Sáng không xứng với tình cảm của bà, bà đừng buồn a.”

Ngọc Ánh thờ dài gạt đầu, lẳng lặng gạt nước mắt, đoạn hít hơi lấy lại tinh thần, thản nhiên chuyển chủ đề.

-“Thôi bỏ qua hắn đi, nói chuyện của Duyên nè, hôm nay đi học Duyên liếc trộm thầy Đại Số mãi thôi. Thầy dạy bọn tôi đẹp trai cực kỳ luôn nha, mới làm tiến sĩ bên Anh về, nghe đồn ngày xưa học Hà Nội – Ams đó.”

Mặt Duyên bắt chợt đỏ phừng phừng, thẹn thùng không sao mà nói lên lời, Nhận ngây ngô thắc mắc.

-“Đẹp trai sao bà không ngắm?”

-“Tui á? Không hợp gu, giảng viên nghèo lắm. Tui thích đàn ông có siêu xe cơ, giống anh đẹp trai của tui ý, khi nào tui của đồ anh tui sẽ bảo anh về quê chở tui em tui đi một vòng, chắc chúng nó thích mê luôn.”

Ánh mong đại gia, Duyên mơ trai tài, hai nàng đầu óc để trên tám tầng mây, đờ đẫn như người mất hồn. Nhận chẳng có ai để buồn chuyện cả, ỉu xìu lấy áo quần vào đi tắm.

Duyên bảo bọn họ sướng vì khu này mới sửa, chứ các khu khác thì còn mơ mới có bình nóng lạnh mà dùng. Nhận cũng thấy thế thật, mọi khi ở nhà buổi sáng phải đi bộ ra suối gánh nước, rồi còn phải bắc bếp đun nữa, mất công lắm a.

Ở thủ đô thì văn minh rồi, bật một cái công tắc là có nước ấm.

Thật hiện đại a.

Nương mà biết kiểu gì nương cũng kêu úi trời cho mà xem, tự dưng nhớ nương quá à. Không biết giờ này nương làm gì a?

A Nhận tắm xong thấy Duyên với Ánh đang ngủ khì khì trên giường mình, chẳng nỡ đánh thức nên đành tung tăng đi xuống quán com. Mua phiếu mười hai ngàn sẽ được nhiều thịt hơn, nhưng mua phiếu tám ngàn thì tiết kiệm được bốn ngàn a, không chừng Tết đến còn dư tiền mua áo quần mới cho thầy nương và A Tuyết.

Cù Bắg Nhạn phâo vậo một hời, quết địn lấy suất com rẻ. Thế nào mà vừa đặt khay xuốg bảo đã gặo người quẹo, A Đờ a, A Đờ ấo suất đặc biệo, năm mươi ngàn.

Có hẫo cá thu sớt cà chua a.

A Nhạo ngó trộm mà thẹo, ngó đi ngó lại, ngó tới ngó lui, bắt chọt kẹo lẹo ai oán.

-“A Đờ oi A Đờ oi, người mặc quần thùng a...thùng nhiều chỗ quá a...xí hổ chít đi đượo...”

A Nhạo hai má hây hây hỏg, ngườg ngừng quay mặt đi hướng khác. Cả quán com quay lại khúc khích cười, A Đờ mặt đen kìn kịt, hẫo hẫo đứng dậy cầm bát canh rớt thẳng vào mu bảo tay A Nhạo.

-“A...nóng a...”

-“Ui ui...chết chết...tui xin lỗi...bà có sao không? Tui bắt cẫo quá a...”

A Đờ nhại giọng đùa cợt, A Nhạo tưởng hẫo không cố ý nên mím môi lắo đầu.

-“Thôi thôi không sao, ta ở nhà thôi com cẫo hay bị bỗo, ta quẹo rồi a.”

Con gái dân tộc hay thật đấy, cầm tay một tý thì vẫo suýt rụng rẫo, bỗo đỏ rực lẹo lại kẹo không sao. A Đờ hoang mang sờ tai dễ dặo, tuy nhiên thấy hơi tội lỗi nên hẫo xuốg bẻo xin mấy viên đá, bẻo cẫo thận vào khẫo tay rồi chườo cho A Nhạo.

-“Cái này lấy trong tủ lạnh a? Hiệo đại ghẹo...mùa hè mà cẫo có bẫo...mát quá a...”

-“Là đá, không phải bẫo. Dễ chặo không?”

-“Có...dễ chặo a...mà người không về nhà thay quần a? Về bảo nườg người vẫo lại cho...”

A Đờ búng nhẹ một phẫo vào trán A Nhạo, vừa thôi thôi tay hẫo vừa từ tốn giải thích.

-“Ồ thành phố người ta gọi thế là sành điệo, hiệo chưa?”

-“Thật a?”

-“Thật, đỡ rất chưa?”

-“Đỡ rồi a.”

-“Thế thì tốt, tui phải đi chơi đây, bạn gái tui đang đợi. Bạn gái tui mặc áo vàng đứng ngay ngoài đó đó, ở khu B5, bà xem xinh không?”

A Đờ chỉ chỉ trỏ trỏ, A Nhạo đưa mắt nhìn theo, bữo môi một cái rỏ dài.

-“Không xinh. Da đen kìn kịt lưỡo a, hai đũa người đỏi cho nhau thì đẹp.”

-“Ngốc, bà đúng là đồ cỗ lỗ sĩ. Con gái như vậy nhìn mới khoẻ mạnh quẻo rữ, ở các nước phương Tây làn da nâu chính là mốt đó.”

-“Vậo a? Vậo ta xin lỗi, thế con trai thì sao?”

A Nhạo tò mò thắo mắo, A Đờ nhếch mép cười, ghé tai bạn cùng bảo thủ thì.

-“Con trai ấy à, quan trọng là ví dày hay mỏng.”

-“Ý là nhiều tiền a? Chỉ cần nhiều tiền thì không có cơ có mủi cẫo đượo a?”

-“Ừ, thôi tui đi đây.”

-“Người còn chưa ấo com mà? Ta ấo hộ người nha!”

-“Ồ kẹo, bai bai.”

A Đờ vộo vẫo ra ngoài, A Nhạo vui về chén hết hai suất com, hụp thêm cả tô nước canh rau muốg dẫo sẫo nửa mới chậm rãi đứng dậy đi về.

Cái bụng no cẫo như trống đờo, to bừ bừ a.

-“Bà ấo hết cả suất com của tui thật đấy hả?”

Giọng A Đờ gọi vớo từ xa, A Nhạo giậo mình quay người, ngẫo ngẫo giải thích.

-“Ngươi bảo cho ta rồi a.”

-“Gớm, hỏi vậy thôi, làm gì mà mặt tái mét thế?”

-“Ta sợ ngươi đòi com. Sao ngươi không đi chơi nữa?”

-“Không đòi, số xui. Vừa ra tới cổng kí túc xá thì bạn gái B5 của tui giáp mặt với bạn gái ở khu B7 rồi hai đứa rủ nhau cùng đá tui.”

-“Đáng đời ngươi a, giờ ngươi tính sao?”

-“Sao trắng gì đâu, tui còn hai đứa bạn gái ở khu B10, một em học Ngoại Thương, ba em học RMIT cộng thêm bảy em quen tình cờ ở bar nữa...”

-“Ngươi lắm nữ nhân ghê đó, nương ta bảo nam tử mà lắm nữ nhân là củ cái nhanh bị thối lắm a.”

-“Nương bà nói vớ vẩn.”

A Đồ chau mày phân bác, A Nhận mặc dù không biết vì sao củ cái với nữ nhân lại liên quan tới nhau, nhưng vẫn một mực lắc đầu.

-“Không, nương ta nói gì cũng đúng a, ngươi mau mau về kiểm tra lại xem, có khi sắp hỏng rồi a.”

Có người vô tư dạn dỏ, có kẻ mặt đỏ rùng rục, búng tai người kia một cái rồi ùng ùng bỏ đi. A Nhận về tới phòng thì ngủ liền một mạch tới khi loa phát thanh vang vang bài hát Bách Khoa Yêu Thương mới lật đật trở dậy.

“Bách Khoa ơi tha thiết yêu thương

Những cửa gương lấp lánh bao giăng đường

Ôi kỉ niệm bao mùa thi xao xuyến

Rồi mai đây nào nước khắp cổng trường...”

-“Ôi, tui giết cái ông nào sáng tác bài nì, năm giờ sáng đã hành hạ nhau thế à?”

Ngọc Ánh cầu nhàu ca thán, Mai Như sau một đêm đau đớn đã lấy lại được tinh thần, vùng dậy bật đèn ôn thi, Duyên Nhận rủ nhau ra công viên Thống Nhất chạy thể dục.

Duyên tốt y hệt A Đồ nha, Duyên không bắt Nhận đòi cách xưng hô.

-“Thầy kia...thầy dạy Đại Số kia...”

A Nhận lén lút nhìn trộm, ừ soái a, cơ mũi sấn chắc rõ ràng a, lại còn là thầy giáo nữa, thảo nào Duyên chết mê chết mệt. Không chỉ riêng Duyên đâu, nghe nói con gái khoá này, và cả khoá trên, khoá trên nữa, một nửa đổ thầy, một nửa đổ A Đồ.

Thầy dạy cũng hay lắm a.

Hôm đó trong giờ thầy khen A Nhận chữ đẹp, to tròn rõ nét.

Rồi nhìn sang thấy A Đồ ngủ gật thầy còn ân cần quan tâm.

-“Bạn nào chạy nhanh ra ngoài kia kiểm cái võng vào mắc cho cậu này giúp thầy với.”

-“Dạ.”

A Nhận ngoan ngoãn tuân lệnh, ba chân bốn cẳng lao vun vút, một lát sau thờ hồng học quay về, buồn thiu buồn thiu.

-“Thầy ơi...thầy...tìm mãi mà không có cái võng nào a...”

Thầy nghe xong sặc không nói lên lời, cả lớp cúi xuống nhin cười đến nội thương. Ra chơi A Nhận đem sự tình thuật lại cho A Đồ nghe, lo lắng hỏi.

-“Thầy có ghét ta không a? Liệu cuối kỳ thầy có trừ điểm ta không? Hay vào tiết ta múa hai bài a?”

A Đồ méo cả mặt, vội vã viện đủ mọi thể loại lý do mới ngăn được cái ý tưởng điên rồ của A Nhận. A Đồ còn giảng giải thêm người Kinh thi thoảng hay thích nói đùa, nhưng A Nhận chậm tiêu, chỉ hiểu chút chút xui thôi a.

-“Mà này, ngươi mệt a? Ban ngày ban mặt mà sao ngươi ngủ suốt vậy?”

-“Hỏi nhiều, ban đêm cày sâu cuốc bẫm thì ban ngày tất yếu phải mệt thôi.”

-“Ừ, nổi vất vả mùa vụ, ta hiểu a. Thế chắc ruộng nhà người sắp gieo giống rồi ý nhỉ?”

-“Không, gieo thế nào được mà gieo, gieo để ba mẹ tôi giết à?”

-“Sao lại thế? Không gieo thì lấy thóc đâu mà ăn?”

-“Hả? Bà đang nói cái gì thế?”

-“Thì ta đang nói cái người đang nói thôi. Hay nhà người trồng ngô?”

-“...”

-“Không phải a? Thế khoai?”

-“...”

-“Sắn?”

A Nhận hỏi dồn dập, hai má phúng phính đáng yêu ghê gớm. A Đồ không kiềm được đưa tay véo một cái rồi thì thào.

-“Không, trồng người.”

A Nhận ngơ ngác ngác, A Đồ xoa đầu bạn cùng phòng, phì cười rú rê.

-“Xuống căng tin uống nước không? Tui mời.”

-“Ừ, đi thì đi a.”

A Nhận nhoen miệng cười, chân sáo chạy theo bạn. A Đồ rủ thêm bạn thân đi cùng, A Nhận lúc gặp Vũ thì mắt tự nhiên hằn đi, mãi sau lấy hết dũng khí mới ấp ứng hỏi.

-“Vũ a, Vũ không nhớ Như là ai sao Vũ? Như nhớ Vũ nhiều lắm đó, Như khóc sưng húp hết cả hai mắt a.”

Vũ thoáng trầm tư, nhưng rất nhanh liền lấy lại tinh thần, đáp tỉnh bơ.

-“Như nào?”

-“Như bạn thân cấp hai của Vũ a. Mới có ba năm thôi mà, sao quên nhanh thế được? Hay Vũ bị cái gì đụng đầu nên đâm ra hồ đồ rồi?”

-“Ồ vậy à? Cấp hai tui có đến cả chục con bạn thân cơ, không biết con Như là con nào nhỉ?”

Ai đó vút dứt lời thì có người từ đằng xa hằm hằm sát khí đi tới, là Mai Như a. Như ném thẳng cái hộp trái tim màu tím vào mặt Vũ, giận dữ quát lớn.

-“Trả mày, thằng cờ hó. Từ nay bố mày và mày méo liên quan.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Dụ trai ra đồng

Như lửa nóng phừng phừng, Vũ cũng sôi máu chẳng kém, một phát quăng ngay chiếc hộp vào thùng rác rồi tổng si và người đối diện.

-“Mày một vừa hai phải thôi nghe chưa con? Mày tưởng bố thích liên quan tới mày hả? Mỡ đầy mà húp!”

Vũ vừa dứt lời liền bị Như đập cho một trận túi bụi.

A Nhận biết Như a, Như chỉ được cái to mồm thôi chứ người gầy nhom như que củi à, Vũ ngược lại mập ú, Vũ chỉ cần đá một phát chắc Như bay xa ba mét mắt.

Ấy vậy mà không

Vũ chẳng làm gì cả, chỉ là, đứng yên cho Như tấn.

Như đánh Vũ rất lâu, ra đòn rất mạnh, chân đầm tay đá mồm mắng liên hồi.

-“Thằng rồ này, mày còn dám bảo là mày không nhớ tao? Mày còn dám to còi bốc phét hả? Bà lại vả cho một phát sái quai hàm bây giờ...”

Giọng Như ghen ngào lăm, sống mũi Vũ cũng hơi hơi đỏ. Thế rồi chỉ cần một tay Vũ cũng đủ khống chế hai tay đang làm loạn của Như, tay còn lại hất khẽ rút chiếc bút chì, những sợi tóc đen dài mềm mại lũ lượt rũ xuống.

-“Mày...”

-“Câm miệng, nếu không người sái quai hàm sẽ là mày đó!”

Vũ dọa, hất cầm chiếc bút đánh nhẹ vào má Như, đoạn lại tiếp tục dọa.

-“Tao tạm tịch thu cái bút này để cảnh cáo mày, từ lần sau còn láo nữa thì đừng trách bố mày ác.”

Như ảm ức không làm gì được, Vũ siết chặt tay Như một phát, hình như là rất đau. Chuông báo hiệu vào tiết, Vũ và Như lườm nhau rồi mỗi đứa quay một hướng. A Nhạn với A Đồ cũng nhanh chóng chạy vào lớp.

Tiết này A Đồ ngại thầy nên không ngủ nữa, cũng gọi là chăm chú làm bài tập. Buổi đầu tiên học về các phép toán logic, ban này hấn chẳng nghe gì cả, may có A Nhạn tốt bụng, tỉ mỉ dạy hấn lập cả bảng giá trị chân lý để chứng minh tính đúng sai của mệnh đề.

A Nhạn làm liền từ từ cả bốn bài, thấy mình rất chi là siêu.

Tối bài thứ năm tự dung tị ngắm.

“Xem xét tính đúng sai của mệnh đề sau đây: Tích của bốn số tự nhiên liên tiếp cộng một luôn là số chính phương.”

Bài này không kẻ bảng được nữa a, nghĩ mãi, nghĩ hoài, khó ghê gớm. Đang định đợi thầy qua hỏi thì quay sang thấy A Đồ làm được rồi, A Nhạn tò mò đọc lời giải, đoạn mắt tròn xoe nhìn hấn, buột miệng khen ngợi.

-“Eo ui, người giỏi kinh khủng khiếp a.”

A Đồ nghe kiểu như được rót mật vào tai ấy.

Cũng phải, mười hai năm đèn sách, thầy cô đua nhau lắc đầu ngao ngán.

Từ thưở lọt lòng đến nay, chê dốt thì nhiều chứ có được ai khen giỏi bao giờ đâu? Cù Băng Nhạn chính là người đầu tiên đó.

Lại còn khen một cách vô cùng... vô cùng chân thành nữa chứ.

A Đồ phồng hết cả mũi, quay sang ba hoa tâm sự.

-“Nói bà nghe hồi mẫu giáo đã từng có tuần tui được đến hai phiếu bé ngoan lận.”

-“Ừa, thích nhỉ, ta chẳng được đi học mẫu giáo, là A Mạnh dạy ta, A Mạnh không có phiếu bé ngoan. Phiếu bé ngoan trông như nào? Có đẹp không a?”

-“Đẹp lắm, đẹp cực kỳ luôn.”

A Nhạn nài nỉ bảo A Đồ mai mang cho cô xem, A Đồ ga lăng gật đầu đồng ý. Việc đầu tiên của A Đồ hôm ấy khi về tới nhà là lao vút lên phòng trưng bày thành tích của mình ở tầng năm.

Đó là một căn phòng rất rất rất rộng.

Ở chính giữa có một cái hộp kính bằng pha lê trong suốt, trong hộp bày trang trọng hai phiếu bé ngoan, vì được bảo quản kĩ nên chưa hề bị bạc màu hay sòn mép gì cả.

Nghe đồn đó chính là hai phiếu bé ngoan duy nhất trong đời A Đồ. Cũng bởi vì tuần ấy hấn ốm, giọng khàn đặc, người mệt nhoài, thành ra chẳng trêu được các bạn nữ nữa. Cô thấy hấn ngoan như cún, tưởng là trò cưng có tiến bộ nên phần khởi thưởng liền cho hai phiếu.

Hấn nâng niu bỏ vào ba lớp phong bì rồi đặt cẩn thận trong cặp sách, bất chợt tim gan đập rộn ràng lắm, chẳng có hứng ra bar quẩy gì cả, chỉ mong chờ mau mau đến sáng mai để cho A Nhạn xem thôi.

Đúng như hấn dự đoán.

A Nhạn rất là thích luôn.

Một phiếu vẽ đoá hướng dương lấp lánh vàng, một phiếu vẽ bông sen hồng thắm dễ thương. Cả hai phiếu đều thơm thơm mùi giấy mực, lại còn có hàng chữ BÉ NGOAN uốn lượn đầy nghệ thuật nữa chứ, ôi chào ôi, đẹp kinh khủng khiếp a.

-“Nè...cho ta một cái nha...”

A Nhạ thò thẻ đề nghị, A Đồ lòng mềm nhũn luôn, chỉ có điều hấn đã tự thẻ với chính mình sẽ đem chiếc phiếu bé ngoan này tặng cho bà xã làm vật đính ước rồi, thật đáng tiếc.

Ừ thì hấn ra quyết định ấy từ năm ba tuổi rưỡi.

Nhưng đàn ông con trai mà, không giữ được lời nói của mình thì hèn lắm. Ba hấn dạy thế đó, suốt nhiều năm qua, ba hấn cũng hay cần nắn, rằng thì là số khô, sinh được thằng con dốt nát, rằng thì là con nhà người ta giấy khen nọ bằng khen kia, con nhà mình chẳng có cái thành tích quái gì cả.

Mỗi lần như vậy, hấn chẳng dám cãi nửa lời.

Chỉ là chậm rãi thưa gửi, ba hãy lên tầng năm, rẽ trái vào căn phòng rộng nhất, mở mắt thật to và chiêm ngưỡng chiếc hộp pha lê quý báu đặt ở giữa.

Ba hấn nghe xong, ức muốn phụt máu.

A Đồ thơ thần nghĩ ngợi, tự dung hấn chẳng muốn làm A Nhạ buồn, hấn hẹn A Nhạ sang buổi khác hấn cho. Vì cô bé dân tộc nào đó, hấn cất công lên mạng tìm mẫu phiếu rồi còn in hấn cỡ đại.

Thế nào mà A Nhạ chẳng thích gì cả, A Nhạ thích phiếu nhỏ nhỏ xinh xinh cơ.

Ừ thì hấn lại đi in phiếu nhỏ.

Lần này A Nhạ vẫn xì mặt bảo cái phiếu cô giáo hấn vẽ đẹp hơn ý. Nhưng A Nhạ nghe hấn tâm sự phải cho vợ nên rất thông cảm, ngoan ngoãn cầm lấy chứ không xin xỏ mè nheo gì cả.

A Đồ cười, xoa xoa đầu A Nhạ.

A Nhạ chăm chú nghe giảng, lát sau hết tiết ngày ngộ quay sang thắc mắc.

-“Ồ nhưng A Đồ ơi, người nhiều nữ nhân thế thì hai phiếu chia làm sao?”

-“Ngốc, tui chỉ có một vợ thôi chứ, chỉ vợ tui được thôi, tình nhân thì nghỉ đi.”

A Đồ dường như không khó chịu với cái tên A Đồ nữa, ngược lại còn thấy rất xuôi tai. A Đồ quay sang phân tích một thôi một hồi, A Đồ bảo rằng hôn nhân là phải môn đăng hộ đối, những người như hấn không có quyền chọn vị hôn thê, cho nên là cứ chơi cho sướng thôi, mai sau ba mẹ chọn ai hấn sẽ yêu người đó.

Như vậy vừa có hiếu với ba mẹ, vừa có hiếu với vợ.

Gia đình êm ấm hoà thuận.

A Nhạ nghe thấy có lý liền gật gù đầu, chẳng hiểu sao A Đồ thấy A Nhạ khác hoàn toàn với những đứa con gái hấn từng tiếp xúc, có chút ngoan ngoan, lại thêm chút chút bướng bỉnh trẻ con, hai má rất dễ hồng, cái mũi gần mấy quả bông lác lác trông ngộ ngộ.

A Đồ nhin không được, lén lút dứt thêm một quả bông nữa. A Nhạ bực mình quát.

-“Người a...xấu tính...”

-“Đâu có, tui cho bà phiếu bé ngoan mà, phải đổi lại chứ, cho công bằng.”

A Nhạ rất dễ bị dụ, mới đó mà đã xuôi xuôi rồi. A Đồ còn muốn nói nhiều chuyện hơn một chút, nhưng thấy thầy Đại Số thu dọn sách vở một cái mắt A Nhạ đã sáng rực à, ngay lập tức ôm túi vải bám theo thầy.

-“Thầy...thầy có biết sửa giát giường hông không a?”

Thầy gật đầu đầy hoang mang, A Nhạ léo mép thêm thất vài ba câu. Thầy phì cười bảo đợi thầy rẽ vào ban xung kích mượn đồ nghề.

Mấy đứa con gái chân yếu tay mềm xa nhà ở kí túc xá, nghĩ kẻ cũng tội.

Đoạn thầy lẻo đẻo theo học trò, tới nơi thì A Nhạ chỉ vào cái giường bên trên. Duyên đang ngái ngủ tự dung nghe giọng quen quen thì giật bắt cả mình, tim tưởng rớt ra bên ngoài ấy chứ.

Còn tưởng mơ.

Thầy bảo em nhọc thì cứ ngủ đi, lát thầy quay lại sửa sau.

Duyên mặt hồng rùng rục, lí nhí đáp không đầu ả rồi luống cuống thế nào nhảy một phát thẳng xuống dưới, cũng may không sao cả. Thầy dặn cô nhóc lần sau nên cẩn thận hơn rồi bắt tay vào làm việc.

Có người ngượng ngượng ngại ngại, kéo con bạn giường dưới ra thì thăm hỏi tội.

-“Bà làm cái quái gì thế hả? Bà muốn giết tui à? Tui còn chưa chải đầu rửa mặt gì hết, tóc tai thì rối bù lếch lạch.”

-“Xi, chẳng phải giường người hồng mấy hôm rồi à? Chẳng phải người thích thầy hay sao? Ta tạo cơ hội cho các người đó. Nói người nghe ta làm bà mới hơi bị mất tay nha, nữ nhân ở bản toàn nhờ ta dụ trai ra ngoài đồng thôi.”

Vừa dứt lời thì thấy Mai Như với Ngọc Ánh, A Nhạn vội vã tới kéo hai đứa chạy xuống sân dưới, đoạn nhảy mất ý bảo Duyên chớp lấy thời cơ ngàn vàng. Bạn Duyên sau một hồi hít thở thật sâu cũng lấy lại được tinh thần, nhẹ nhàng đẩy cửa mở lời.

-“Thầy ạ.”

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Chiều ngay và luôn

-“Ừ, Thuỳ Duyên phải không? Học BK15?”

Bách Khoa ít con gái, nhưng tính tổng mấy chục lớp cũng khá nhiều, chẳng biết thầy nhớ cả tên lớp lẫn tên trò, là vì cô đặc biệt?

Hay vì thầy có trí nhớ siêu?

Duyên chân tay run lẩy bẩy, ấp a ấp úng.

-“Dạ...dạ...đúng rồi ạ...”

Thầy khẽ mỉm cười, đoạn lại tiếp tục chăm chú vào công việc. Thầy có gương mặt vuông chữ điền rất phúc hậu, thầy tận, nhưng hình như là tận nhẹ thôi, tại cô chỉ thấy thầy đeo kính những lúc làm việc như thế này.

-“Quê bạn ở đâu?”

-“Dạ em người Thái Bình ạ.”

Duyên lí nhí đáp, thầy nhìn cô lạ lắm, không khí trở nên vô cùng kì quái. Mặt cô nóng ran, thực sự chẳng biết nói gì cả?

Thầy thần thờ một lát liền quay vào lấp nốt mấy thanh gỗ. Khi mọi thứ xong xuôi, vô tình thấy mấy bức ảnh nhỏ dán trên tường của cô, thầy buột miệng hỏi.

-“Em thích hoa hướng dương à?”

-“Dạ.”

-“Thật trùng hợp, vợ mình cũng thích hoa hướng dương.”

Giọng thầy buồn buồn khác thường, còn cô, bất chợt nghèn nghẹn. Cô cố tươi cười một cách tự nhiên nhất.

-“Ôi vậy mà cô Thư bảo thầy vẫn chưa lập gia đình, hại bao nhiêu bạn nữ trong trường thương thầm nhớ.”

-“Ừ thì cô ấy nói cũng không sai...là vợ chưa cưới mới đúng...”

Thầy bối rối sửa lời rồi cẩn thận sắp xếp đồ nghề gọn gàng, thầy quả thực là người rất ngăn nắp. Thầy đi rồi, Ánh Nhạn hớn hờ ủa vào như chim non sổ lồng, riu rít hỏi chuyện này chuyện nọ, Duyên chẳng đáp lời, chỉ khẽ lên giường đi ngủ tiếp.

Riêng Như thái độ lãnh đạm từ đầu tới cuối, Ánh ghé tai thì thầm với Nhạn, Như đích thị là loại động vật máu lạnh rồi. Chẳng may “thầm thì” hơi to, đâm ra lọt tai bạn Như, bị bạn lườm cho một cái rở đau.

Sáng hôm sau nhạc trên loa hát vang vang hết cả bài rồi mà Duyên cũng chẳng thèm dậy chạy thể dục gì cả, A Nhạn gọi mãi không được, phải lui thủ đi

một mình, buồn ghê gớm a.

Vừa ra khỏi cổng kí túc xá thì gặp A Đồ vẩy vẩy tay nhiệt tình, phía xa xa là siêu xe của A Đồ, Vũ đang ngồi trong đó.

- "Nhận oi...ê...ê...may quá Nhận đây rồi. Nghe nói hôm nay Mai Như thi Kỹ Sư Tài Năng à? Nhận mang hộ tui hộp xôi đồ này lên cho Như với."

- "Người cho Như hay Vũ cho Như a?"

A Nhận thắc mắc, A Đồ gãi đầu gãi tai liếc về phía thằng bạn thân rồi đáp bừa.

- "Là tui cho Như."

Vừa dứt lời thì máy báo có tin nhắn, cũng không có gì to tát cả, chỉ là ba chữ thôi, viết cấp tốc to rõ ràng. N.G.U.

A Đồ liếc qua màn hình, tuy miệng rửa thơm thảng cờ hó nhưng hần cũng tự thấy bản thân mình có chút đại khờ. Mụ chần tình đó khôn bỏ xừ đi được, đâu có dễ bị lừa như Nhận đâu. Hần thở dài, vội vã chữa lời.

- "À không, là bà cho Như, xôi này bà đi thể dục về thấy ngon nên mua cho Như ăn, để Như thi cho nó may mắn, nhớ chưa?"

- "Nhưng ta đâu có mua...sao phải nói dối thế a?"

Có người bồi rồi vãi linh hồn, có người len lén mở hộp xôi, thơm ngào ngạt luôn, chắc chắn là thêm nước cốt dừa lúc nấu a, nướng cũng hay lắm thế. Bên trên còn có nộm gà chua ngọt với cả hành tím phi vàng nữa.

A Nhận ngậy ngốc một lúc rồi tự dưng la toáng lên.

- "A...ta biết rồi...ta biết tổng rồi a. Xi, xôi này là xôi nấu chứ không phải xôi mua. Vũ sợ nói của người hay nói của hần thì Như cũng không thèm ăn a?"

A Nhận chum chim cười, dễ thương chết cả người luôn. A Đồ thấy cung dễ sợ, theo thói quen rút ví lấy ra mấy tờ polyme xanh rì.

- "Còn gì nữa a?"

Nhận hỏi, Đồ lúc này mới giật mình sức nhớ Nhận đâu phải gái làng hoa mà cần tip. Hần vội vàng nhét lại tiền, tình cờ thế nào thấy mấy cái phiếu bé ngoan hôm nọ in cất còn thừa, liền tùy tiện lôi ra một cái đưa A Nhận.

- "Cho ta? Vì ta thông minh quá a?"

Bạn Đồ gật đầu, bạn Nhận hơi sượng sượng nhưng vẫn chớp chớp mắt xin xỏ thêm một cái nữa, cái in hình gấu teddy a. Bạn Đồ định rút ra cho hết cả đồng, nhưng thế quái nào mà vài giây sau đã ngay lập tức đổi giọng.

- "Không được, cái này cực kỳ quý, khi nào ngoan mới cho."

Cũng phải a, là phiếu bé ngoan cơ mà.

A Nhận đi học năm nào cũng có giấy khen học sinh giỏi, mỗi lần mang về thầy đều cẩn thận đóng khung treo trang trọng ở phòng khách rồi lần lượt mời già làng đến vừa ăn trà uống nước vừa chiêm ngưỡng.

Nhận là niềm tự hào của thầy, của nương, của bản Lan Hồ Diệp đó a. Thầy mà biết tin A Nhận mới lên thành phố đã được thêm cả phiếu bé ngoan nữa chắc thầy mừng ghê lắm.

- "Vậy khi nào ta ngoan A Đồ lại thưởng ta tiếp a?"

- "Ừ a."

A Đồ nhại giọng, nhin cười đến đỏ bừng cả mặt. A Nhận mang xôi lên cho Như rồi mới đi tập thể dục, cũng không hề hay biết có cái Ferrari cứ từ từ bám theo mình ra tới tận công viên Thống Nhất. Ở trong xe là hai thanh niên vui vẻ chém gió.

- "Thằng mất nét, rốt cuộc cũng có ngày mày bị bắt thóp."

- "Vớ vẩn, là bố mày tiện đường thôi."

A Đồ bao biện rồi tăng tốc lao vút đi. Vũ cười, Như hôm đó thi cử xong về mua hai cân củ đậu, một cân xoài dầm và sáu lạng bò khô, Như bảo quà cho A Nhận, cảm ơn Nhận vì đã mua xôi cho Như lúc sáng.

Nhận ăn một mình sao hết đồng này, rõ là Như mua cho cả phòng nhưng ngại nên nói thế a. Ánh còn đang gội đầu trong nhà tắm, ba nàng còn lại vừa ăn vừa tâm sự linh tinh, cần được vài ba miếng thì nghe chuông điện thoại đổ réo rất.

- "Ánh ơi, có người gọi."

- "Ai thế?"

- "Không biết, số lạ." - "Mở loa ngoài hộ tui với."

Ánh nói vọng ra bên ngoài, Duyên nhăn nhó, tiếng nhạc xập xình, tiếng hò zô chúc tụng rồi cả tiếng người đàn ông say mềm

- "Ánh à? Anh Sáng đây...anh nhớ em...thực sự...nhớ em muốn chết..."

Ngay lập tức cửa nhà tắm bị đá đánh rầm một cái, bạn Ánh tóc đầy bòn bọt, từ trong hầm hồ lao ra hét lớn.

- "Vậy thì còn do dự gì nữa? Chết đi...nhảy lầu tự tử chết luôn đi, bà thách...thằng HÈN."

Nàng ấy trút giận xong thì nghiêng răng nghiêng lợi chặn số, đoạn lại lao như bay vào xả nước. Các nàng còn lại, mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau ngây ngốc. Mới đầu còn lạ, sau dần thì bọn họ cũng thích nghi được với cá tính của đối phương.

Như đợt này không phải ôn thi thì nhàn rồi hơn, hay buồn chuyện. Tính ra Như cũng không lạnh lùng như vẻ bề ngoài, chỉ là tính bà ấy ngại bắt chuyện với người lạ.

Nhận vẫn thế, vẫn hay cười hay nói, thỉnh thoảng A Mạnh hay đến đèo xe đạp đi chơi quanh thủ đô, mua kem cho Nhận nữa, rất là sướng a.

Duyên thì trầm tính hẳn đi, yêu rồi mà, buồn rầu, là yêu đơn phương. Buồn hơn nữa, lại yêu trúng người đã có nơi có chốn.

Cô muốn lăm thoát khỏi cái thảm cảnh này, nhưng khổ nỗi lý trí chẳng thể thắng nổi cảm xúc. Mỗi lần thầy đến gần, trống ngực cô lại đập thốn thốc. Mỗi khi ánh mắt họ chạm nhau, tim gan cô dường như muốn tan chảy.

Thi thoảng, không biết vô tình hay cố ý, cô thấy thầy trộm nhìn mình, cũng như đôi lúc, cô lén lút nhìn thầy. Cô tự hỏi, là do bản thân ảo tưởng hão huyền, hay do trong sâu thẳm, thầy cũng có chút thiện ý với cô?

Như nghe tâm sự bất chợt bản thân, rồi chẳng nói chẳng rằng, mặc kệ Nhận Ánh Duyên còn đang buồn dưa bán chuối, một mình cô lặng lẽ đi bộ lên khoa Toán Tin, chậm rãi gõ cánh cửa phòng màu xanh lam.

- "Anh Hải, em đây."

- "Ừ, cô vào đi, chú di vẫn khỏe chứ? Hôm nọ làm bài tốt không?"

- "Ba mẹ em khỏe, em làm được Toán thôi, còn Lý không ăn thua."

Ông anh họ ân cần rót nước, hai người trò chuyện một hồi lâu cô mới dám mở lời.

- "Anh à...cũng bảy tám năm rồi...cái Duyên...nó vô tội...anh...anh có thể nào...tiết chế cảm xúc của mình được không?"

Giọng Như lạc đi, cô chẳng dám nán lại thêm nữa. Cô biết, anh rất khổ tâm, cô thương anh, nhưng cô cũng thương Duyên. Điều này nghe hơi kỳ quặc bởi cô cũng mới quen Duyên không lâu, tuy nhiên biết nói sao đây nhỉ?

Đồng cảm con gái?

Đàn bà con gái thì yêu quý đùm bọc lẫn nhau chứ.

Có người thần tha thần thờ, thế nào mà vừa ngẩng mặt lên đã bắt gặp ánh mắt ai đó đang chăm chăm nhìn mình. Cô ngay lập tức lấy lại vẻ vênh vào thường ngày, mờ lờ xía xói.

- "Thằng cò hó kia, bám theo bà làm gì? Xin chữ ký hả?"

Vũ nghe mà suýt sặc, mĩa mai đáp lại - "Độ ảo tưởng của mày đạt tới le vờ mắc rồi con ạ, bố mày đi lên nộp bài tập cho lớp."

Như liếc nhìn tập giấy trên tay Vũ, tự thấy mình hơi nên bặm môi đi thẳng. Cũng phải, thằng dờ đó làm lớp trưởng cơ mà, lớp cô bọn con gái ông a ông ọ nên đến phiên nó.

Cô thì sợ đỡ KSTN nên chẳng dám nhận, lớp Nhận lại khác, Băng Nhận là học trò ngoan ngoãn, thầy chỉ đạo liền gật đầu ngay. A Đồ làm thủ quỹ, do lớp bầu hẳn hơi đó nhè.

Tính đến nay hẳn đã làm thủ quỹ mười ba năm.

Cũng chỉ vì cái mác ông ba đại gia, tất cả đều tin tưởng mấy đồng tiền con con của lớp hẳn chẳng bao giờ thêm tham ô đâu. Mà đúng thế thật, mấy năm trước hẳn phải bù thêm nhiều là đằng khác, tại lớp đông con gái, lại toàn đứa lầy.

Một buổi chiều đẹp trời, thủ quỹ đang lén lén lút lút nhìn ngang ngó dọc quanh sân ký túc xá thì bắt gặp lớp trưởng tung ta tung tãu tươi phơi phới, hẳn tò

mò tiến lại hỏi han.

- "Nhạn đi đâu thế Nhạn?"

- "Ta đi mua băng vệ sinh, Duyên bảo có cái đó thì không phải đóng khổ nữa, rất sạch sẽ mà không mất công giặt đồ a."

A Nhạn hồn nhiên như cô tiên, ngược lại A Đồ hai tai ửng hồng, thẹn thẹn kéo bạn vào gốc cây xà cừ gần đó tâm sự.

- "Ôi đúng là duyên số, tốt quá đi mất thôi, bạn gái mới ở B9 của tui nhờ mua mà tui đang ngại gần chết đây."

- "Sao người không bảo với nàng ấy là người không muốn đi mua a?"

- "Thế thì còn gì là soái ca nữa, bà mua hộ tui nha, nha, nha..."

A Đồ năn nỉ ni nỉ, A Nhạn tốt bụng gật đầu liền, mà đi được một đoạn, sức nhớ ra điều quan trọng cô quay lại thắc mắc.

- "Mua loại Bướm Xanh hay Bướm Hồng a?"

A Đồ bảo loại nào cũng được, A Nhạn lại hỏi.

- "Hai tám xen ti mét hay ba mươi hai a?"

- "Khác nhau à? Ừm...xem nào...lấy ba mươi hai đi cho nó hịn..."

- "Ừ a...mấy gói ý nhỉ?"

- "Một."

A Nhạn nhảy chân sáo quay đi, nửa phút sau lại bị A Đồ gọi giật lại.

- "Khoan...tui nghĩ lại rồi, mua hai gói đi bà, hình như cái đũa ở khu B10 nó cũng sắp sắp đến ngày rồi hay sao ý, mua luôn một thể đi."

- "Ừ..."

- "À...từ từ xem nào...ừm...một...hai...ba...tám...chín...ừm...lấy luôn hai chục gói đi...tôi đem về phát cho các em dùng dần."

A Nhạn nhất trí gật đầu, khổ nỗi đến lúc hỏi giá chị bán hàng kêu mười ngàn một gói, rõ ràng Duyên nói chín ngàn năm trăm thôi mà, A Nhạn thắc mắc thì chị bảo đó là giá ngoài siêu thị cách đây hai cây số.

Còn giá ở cửa hàng tạp hoá trong ký túc xá thì phải khác, A Nhạn hiểu ra vấn đề, tươi cười cảm ơn rồi quay lại kể lể sự tình với A Đồ.

- "WTF? Chỉ vì năm trăm đồng? Bà điên à?"

A Đồ cau ghe góm, A Nhạn bị quát tự dưng mặt xị ra, bẽn lẽn giải thích.

- "Năm trăm đó...hai mươi một gói là mười ngàn rưỡi a, nương ta vượt ba dãy núi, hai quả đồi xuống phố huyện bán cả thúng rau có khi còn chưa được nhiều tiền như vậy a."

Nếu là các em khác, chắc A Đồ vút cho cả sắp tiền vào mặt rồi ý chứ. Nhưng chẳng hiểu sao với A Nhạn, hấn trở nên hiền tính lạ thường.

Hơi hăm nữa, chẳng hiểu mà xui quýt khiến thế nào lại đề nghị.

- "Vậy đợi tui lấy xe, tui đưa bà ra siêu thị."

- "Hà? Có hai cây số mà cũng phải đi xe ư? Nam nhân gì mà yếu đuối ẻo lả quá a."

- "Cái gì? Quên đi mà yếu nhé, đây hơi bị cường tráng đó."

A Đồ gân cổ lên cãi, rồi để chứng minh cho A Nhạn thấy sức khoẻ phi thường của mình, thủ quỹ quyết định leo đèo đằng sau làm cái đuôi của lớp trưởng.

Chỉ tiếc rằng, A Nhạn quen leo đồi vượt núi, chạy nhảy cứ phăng phăng ấy, bỏ lại A Đồ một đoạn xa thở hồng hộc luôn.

- "Nhanh nhanh cái chân lên a, người yếu quá, quá yếu luôn a."

A Nhạn thật thà nhận xét, A Đồ bị xúc phạm lòng tự trọng, lửa giận phùng phùng, hít một hơi thật sâu, gắng hết lực lao vút lên chắn trước mặt A Nhạn, bực bội bẹo hai má cô bé, gào thét ầm ỹ.

- "Tui đã bảo là tui không yếu rồi còn gì? Vuốt mặt thì phải nể mũi chứ? Bà đã thử bao giờ chưa mà phán như đúng rồi thế?"

- "Ta...ta..."

Có người lúng ta lúng túng, có kẻ chỉ thẳng vào CL Hotel ngay gần đó, hắt hàm thách thức.

- "Có thích thử ngay bây giờ không? Anh đây chiều ngay và luôn nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Có cơ có mũi không a?

- "Ừ, đi thì đi a."

Đồ sốc.

Ngây ngốc chẳng thốt lên lời.

Nhận cười, chạy tung ta tung tãng như con lăng quăng.

Khách sạn có cả thang máy nha, thang máy xịn cực ý, nâng một phát lên hai chục tầng, rất rất rất là sướng a.

Phòng VIP đẹp quá đi mất, giường rộng, chăn ấm, đệm êm.

Oa, cả cái tivi cũng to khủng bố luôn, thùng tắm màu trắng bự gấp mấy lần cái thùng gỗ ở trên núi của A Nhận ấy.

A Đồ đứng trần trần nhìn cục bông hồng nho nhỏ vui vẻ đi ra đi vào, đột nhiên tìm đập đánh thạch một cái. Cưng te phô mai que đã mạn con ngoan à, cưng gì mà cưng ghê đó, cưng không để đâu cho hết mắt.

Kiểu này mần thịt chắc sướng chết mất thôi.

Người A Đồ nóng rùng rục, mặt mũi đỏ bừng, chân tay run rẩy chẳng kém. Mọi khi thành thạo bao nhiêu thì hôm nay luống cuống bấy nhiêu.

- "Nhận này...cời...cời...chưa..."

A Đồ áp ứng, A Nhận ngược lại tíu tít chạy vào, nhảy rầm một cái lên giường, vừa ôm gối vừa hồn nhiên bảo.

- "Ừ, người cời đi a."

- "Cũng...cũng được...nhưng nếu bà muốn...bà có cần dạo đầu không?"

- "Không đâu, cời luôn và ngay đi."

A Đồ choáng váng vãi linh hồn, Cù Băng Nhận, cái đứa vừa nắm tay đã hung hăng tát hấn sái quai hàm đây sao? Con gái con lữa, mới lên thành phố có chục ngày đã biến chất nhanh dễ sợ.

- "Từ năm mười bốn tuổi sớm nào ta cũng ra đồng với nương đó, trai bản ta đẹp ghê gớm luôn, cơ bắp cuồn cuộn. A Mạnh là người đẹp nhất, tám mũi lận, ui chao ui nó bỏ con mắt lắm a. Bây giờ A Mạnh xuống thủ đô rồi thì còn ít mũi hơn, nhưng người vẫn săn chắc kinh khủng khiếp. Nói đùa chứ ta vẫn không thể nào tin được A Đồ à, người mình hạc xương mai thế kia mà cũng có cơ có mũi á...cứ sai sai thế nào a..."

Ừ, chính A Đồ cũng đang thấy sai sai thế nào ấy.

- "Bà...rất cuộc bà...có biết...chúng ta sắp làm gì không thể..."

- "Còn làm gì nữa? Người kêu người khỏe, người muốn khỏe cơ bắp a?"

- "..."

- "Nhanh nhanh lên, ta tò mò quá a..."

Công nhận, lần đầu tiên được xem người gầy có mũi, Cù Băng Nhận có chút sốt sắng.

- "Thực ra công bằng mà nói A Đồ rất cao, cao hơn cả A Mạnh đó. Nếu thực sự có cơ bắp thì chỉ cần đen đi một chút là bớt xấu a."

A Nhận buột miệng nhận xét, xong mới nhận ra bị hớ. Nương đã dặn không được chê người khác rồi cơ mà, xấu đâu phải là cái tội a. Thảo nào A Đồ buồn thiu luôn à, A Đồ ngã người nằm bẹp dí trên giường, chẳng thèm nghe chuyện A Nhận kể nữa.

Nhận thấy tội lỗi quá, bèn nín nín áo Đồ hỏi han, Đồ giận, nhất định không quay ra. Hai đứa giằng qua giằng lại một hồi, thế nào mà vô tình Đồ bị lộ hàng- "Ủầy... ầy... người cũng có múi a..."

A Nhận thốt lên đầy hứng khởi, A Đồ kiêu hoi sưng sưng. Hắn trước giờ ví dày nên tán gái rất thuận, mấy khi để ý tới chuyện đó đâu, thật chẳng ngờ bản thân cũng soái ra phết.

Nhưng con người mà, được khen tự dưng lại hơi kiêu kiêu.

- "Ồi dào, nhầm nhò gì."

- "Sao lại không nhầm nhò? Người có hẳn hai mươi tư múi a... ta chưa từng thấy nam nhân nào đặc biệt như vậy cả."

- "Thật á?"

- "Ừ' a... mỗi cái xương sườn vừa vặn tạo thành một cái múi a..."

A Nhận giọng ngọt như mía lùi, ra sức lấy lòng. A Đồ nghe chẳng bùi tai gì sất, chỉ thấy điên thôi.

Ưc muốn tăng xông luôn ấy, vùng dậy mất lừ lừ đuổi đánh A Nhận. Nhận sợ té khỏi, chạy loanh quanh một vòng ra ban công thì bị Đồ bắt được.

- "Ồ, A Đồ ơi nhìn kia, mau nhìn kia, Bách Khoa Hà Nội kia... thư viện Tạ Quang Bửu... ký túc xá của ta ở hướng đó đó... công viên Thống Nhất nữa a..."

Trời đất, phòng VIP thì vui đẹp là điều hiển nhiên rồi, có nhất thiết phải hò reo ầm ĩ thế không? Làm A Đồ hết cả bực bội luôn ấy, quay sang lén lút búng trán người ta.

Cái con dở hơi này nữa, chỉ muốn bắt bỏ túi đem về làm con hầu riêng thôi.

Trên tầng cao nhất của CL Hotel, một đứa mãi miết ngắm cảnh, một đứa bận rộn ngắm đứa kia, mãi tới chập tối mới sực nhớ ra phải đi siêu thị, tíu ta tíu tít rủ nhau cùng đi, nói nói cười cười.

Oa, Bươm Bướm Xanh Hồng Trắng Vàng Tím đủ các loại, cả một thiên đường băng vệ sinh luôn a.

Nhận tìm tìm tòi tòi một hồi bất chợt mừng huỳnh, hàng cuối cùng, giá bảy ngàn rưỡi thôi mà được hẳn hai mươi miếng có cánh đàn hoàng a. Đồ thương thương nhưng không nói gì cả. Chỉ là lúc thanh toán xong, lén lút tráo cái bịch của Nhận thôi.

Con bé ấy chẳng hề hay biết, tự dưng lòng hắn vui vui, đứng cười ngây ngốc luôn. Đến lúc về đến ký túc xá mới nhớ ra lỡ hẹn bạn gái, nàng giận, hẳn chiều mình đưa bịch băng vệ sinh đồ dành, giao hoạt bảo chạy tắt bật khắp nơi mới mua được.

Nàng thế mà lại hết bực, ôm hắn đầy tình cảm, mắt rung rung đầm lệ.

Trong khi đó A Nhận gặp Ánh Duyên một cái bán dưa như cái chợ vỡ. Duyên hôm nay đi xem ban nhạc Hoa Hướng Dương biểu diễn gặp thầy Hải, ban nhạc này tính ra cũng hoạt động được chục năm rồi, nhưng không nổi tiếng lắm nên chỉ biểu diễn ở các phòng trà thôi.

Mới bước vào cửa Duyên đã nhận ra thầy.

Thầy hình như cũng nhìn thấy cô, thầy hơi sững người, nhưng rồi nhanh chóng quay đi. Thầy ngồi hàng ghế bên dưới, thỉnh thoảng cô lén lén nhìn xuống bắt gặp ánh mắt của thầy, má lại bất giác ửng hồng.

Vợ chưa cưới của thầy đâu?

Vì sao không dẫn cô ấy đi cùng?

Hai người cãi nhau sao? Mà đó có phải là việc của cô đâu nhỉ? Băn khoăn nhiều thế ích gì cơ chứ? Cả đêm qua háo hức ghê gớm, vậy mà giờ phút xem thần tượng biểu diễn cô chẳng hề nhập tâm được một chút nào hết.

Mãi tới lúc ra về vẫn còn ngẩn ngơ lắm, suýt thì ngã cầu thang.

May có thầy kéo lại, dường như là lực kéo hơi mạnh, mặt cô theo quán tính áp thẳng vào lồng ngực thầy. Cô nghe tiếng trái tim mình thổn thức, bối rối một hồi mới đứng vững được.

- "Có sao không bạn?"

Hôm sửa giường ấy, có những lúc nhờ miệng thầy gọi cô là em, giờ thì lại đổi cách xưng hô "minh bạn" giống như bao sinh viên khác rồi. Chuyện nhỏ

thôi, mà chẳng hiểu sao thấy hơi mất mát.

"Dạ, em không sao, cảm ơn thầy ạ."

Cô lễ phép đáp, đoạn lững thững bước từng bậc.

Khi bước chân chạm tới bậc thang cuối cùng, cô nghe giọng thầy nho nhỏ phía trên.

"Duyên này, nhà bạn có mấy anh chị em? Có chị gái nữa...phải không..."

Cô đáp không rồi bần thần ngược lên, từ lúc cô sinh ra thì chỉ có hai mẹ con nương tựa vào nhau mà sống thôi. Đến ba cô còn không có, lấy đâu ra chị gái? Cô nhìn rõ về thất vọng trong ánh mắt thầy, cô đem chuyện ấy hỏi Ánh với Nhận, hai đứa cũng bần khoản ghé góm.

Như nằm ở giường của mình, nghe hết đấy, ruột gan nẫu nê lắm nhưng vẫn coi như không biết gì. Một lát Hương phòng bên sang gọi í ới.

"Như ơi Như ơi, có kết quả Kỹ Sư Tài Năng rồi đấy, dán ở bảng tin toà nhà D6, ra mà xem"

Có người nghe tin nóng, bật dậy như lò xo, mấy đứa cùng phòng cũng tò mò, ba chân bốn cẳng bám theo bạn đi hóng hót.

Đông quá là đông.

Mặc dù nhà trường đã quy định chỉ những người trên hai sáu điểm đại học hoặc có giải quốc gia mới được đăng ký thi, vậy mà vẫn tấp nập kinh khủng khiếp luôn.

Bách Khoa đó a, kẻ ra cũng lắm nhân tài.

A Nhận nhanh nhẹn nên là người duy nhất lách được vào, ôi chao ôi đề khó hay sao ấy, toàn một hai ba bốn thôi. Ở nhưng cũng có bạn được 10 tròn trịa nè, siêu quá luôn a.

Tìm hoài tìm mãi mới thấy tên Như, đây rồi, Phạm Mai Như, BK15.

"Như ơi Lý 5.5 nha."

Nhận gọi với ra ngoài, Mai Như tìm đập đánh thót một cái, Lý làm kém mà, thôi được thế cũng phúc rồi, nhưng thấp như vậy chẳng biết đậu không nữa, hồi hộp muốn nổ tung mất.

"Toán 8.5 Như ạ...điểm tổng 14..."

"Cộng điểm thưởng giải quốc gia nữa là 15.5, KSTN CNTT lấy 14 điểm...bà...bà...đỗ rồi Như ạ..."

Ánh Duyên vui lây, cười phớ lớ đòi khoe. Như rom róm nước mắt, sụt sà sụt sịt.

"Bà đừng ra vội...bà...bà...xem cho Vũ hộ tui với..."

"Ừ, đợi ta a."

Tội nghiệp A Nhận, chui lủi mãi à, tìm thấy mấy thằng Vũ lặn, nhưng không có thằng Vũ nào nhà Như cả.

"Hình như...hình như...Vũ không thi..."

Nhận vừa dứt lời thì Như oà khóc, bỏ cả hội chị em chạy về kí túc xá trùm chăn kín mít. Hôm sau đã nhập học luôn rồi, lúc về cô lân la hỏi dò tụi bạn xem thái độ Vũ thế nào, thấy bảo thái độ cũng chẳng thế nào cả, hần vẫn tươi cười bình thường, tiết ba nghỉ còn đi đánh đố chế với A Đồ cơ mà.

Ừ, ngẫm cũng có gì đáng để buồn đâu nhỉ?

Chỉ là một đứa con gái chẳng thân chuyển lớp thôi mà.

Nhớ hồi ấy, cái hồi vẫn còn là bạn ruột của nhau ý, thi thoảng Vũ hay đến đèo Như đi học. Như ngồi đằng sau, nói linh tinh lảng nhăng hết chuyện này tới chuyện kia.

Cô hỏi, hầu hết con gái của cái lớp này đều "cờ rút" mày đấy, mày biết không? Mày thích ai nhất?

Nó đáp, tao thích tất cả, trừ mày.

Cái thằng khốn nạn, cô ức điên, cầm ba lô đập đầu nó túi bụi, nó chửi, con dờ, mau dừng tay, mày thích xuống xuống trảng người à? Cô cười, ừ đại, nó quay lại, cốc đầu cô một cái.

Cô nhớ khi ấy má mình nhuộm hồng.

Còn bây giờ, sống mãi, lại có chút cay cay.

Trong khi đó, ở quán bar nào đấy, có hai thanh niên vừa cụng ly vừa chửi nhau.

- "Thằng đàn, sang ký túc xá mà gặp, ôm hôn phát là xong, con Như nó chả sướng bỏ mịa đi được áy. Tự dưng lòi bố mày đến đây buồn bã tự kỷ làm cái méo gì không biết?"

- "Buồn? Vớ vẩn, buồn lúc nào? Mày nhìn thấy chữ buồn viết trên mặt bố à mà phán như thánh thế con?"

A Đồ chẹp miệng, vẩy một em gái ba vòng đẩy đà tới phục vụ anh Vũ, mà cái thằng điên cứ một mực lắc đầu làm hấn bắn khoăn vãi linh hồn.

- "Chết bỏ mịa, hay mày les?"

- "Bố lại vả cho rụng răng bây giờ, cò đồ mờ ngoài nhà có điều kiện ra còn lại mày chẳng được cái nước non gì sất, ngu hết phần thiên hạ luôn."

- "Mày..."

Đồ định cãi cò, nhưng một phút trấn tĩnh mới nhận ra bản thân cũng có chút ngốc nghếch thật.

- "Bố nhầm, mày gay hả?"

- "Biến."

Ôi dào, không phải đâu. A Đồ đêm nay có hẹn đặc biệt mà, người mẫu mới nổi, cao mét bảy tư, số đo ba vòng chín mười, năm sáu, chín mười, nghe thôi đã thèm nhỏ dãi rồi.

Em hét giá năm ngàn đô, hấn chỉ luôn mười ngàn chẳng thèm chớp mắt. Hí ha hí hửng, lái xe được nửa đường tự dưng duyên số đưa đẩy gặp Nhận mới máu chứ.

Cái thằng A Mạnh cũng vô trách nhiệm ghê gớm, bạn cõ nào thì bạn, đã đưa con gái nhà người ta ra khỏi cửa thì cũng phải đưa về cho tròn trách nhiệm, đảng này thả giữa đường cho bắt xe buýt là sao?

A Nhận cũng rõ chẳng kém, mưa lay pha lay phay mà vẫn tiết kiệm tiền, định cuộc bộ về nhà hả?

Còn vừa đi vừa hát nữa chứ, nhí nha nhí nhảnh hơn cả con cá cảnh, trông ghét phát hờn lên được. Từ đây về Bách Khoa xa lắm đó, đi bộ chắc phải cả tiếng, có nên đưa nó về không nhỉ?

Không được, tiền thành giao rồi mà. Gà đang đặt sẵn trên mâm, chỉ chờ hấn tới chiến thôi.

Nhưng mà A Nhận đi như thế mưa vào nhờ bị ốm thì sao nhỉ?

Thì cũng đâu phải việc của hấn.

Ừ, thì là thế. Nhưng đêm hôm khuya khoắt lắm kẻ xấu, báo chí chả đăng tin ầm ầm đấy à, rồi sơ sẩy một cái, xềnh một ly đi một dặm luôn. Cái bực bồng hông cô lỗ sĩ đó, bị áy áy chắc nó tự tử mất.

Rốt cuộc, hấn phải làm sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Thối tha ma bắt

A Đồ ngẫm nghĩ một hồi, nhớ tới câu ba dạy, cứu một mạng người còn hơn xây bảy toà tháp, liền liều linh phan gấp rồi gọi với.

- "Nhận, Nhận ơi, qua đây Nhận ơi."

A Nhận thấy bạn liền tung tăng chạy ra đó, Đồ hôm nay lại đi xe mới a, màu vàng chói. Xe của Đồ đẹp ơi là đẹp, cả đoạn đường này không có cái nào đẹp như vậy cả.

- "A Đồ gọi ta a?"

- "Ừ, tui đưa Nhận về ký túc xá... mau mau lên tui còn có hẹn với bạn gái nữa..."

- "Ồ không cần đâu, người có hẹn thì cứ đi đi, ta cuộc bộ cũng được a."

- "A a ê ê cái gì, ở đây không như vùng sâu vùng xa các bà, lắm kẻ gian lắm, rồi nó bắt nó thịt cho thì khổ."

- "Hả? Người thành phố ăn thịt đồng loại a?"

Nhận sốc, há hốc hỏi lại.

Đồ nhân cơ hội kéo con bé vào xe, đóng cửa rồi ghé qua giúp Nhận thắt dây an toàn, lúc đó mặt hai đứa gần gần, Nhận thậm chí còn nghe thấy cả hơi thở của Đồ nữa, bất chợt tim đập nhanh lắm lắm.

Thực ra nếu là nữ nhân thì Đồ cũng đẹp a, đường nét trên khuôn mặt rất chuẩn.

Nếu tóc dài hơn một chút chắc A Đồ chính là tiểu cô nương xinh đẹp nhất trên đời ý, con gái ở bản cũng chẳng sánh bằng.

Ngay cả A Nhận chắc cũng thua luôn đó.

- "Bà cười cái gì thế?"

Có người hỏi, có người bậm môi lắc đầu, lạnh lợi lấp liếm.

- "Không có gì, đi xe mới của người thích quá đi mất, nó êm ru, nó sướng cái mông ghê a."

Nhận ngây thơ nhận xét, Đồ nghe suốt thì sặc. Nhưng được A Nhận khen cứ thích thích cái tai kiêu gì không biết, cảm xúc lạ lùng lắm. Đồ hưng phấn quá, chẳng rẽ về hướng kí túc xá nữa mà quay đầu đưa Nhận đi chơi linh tinh.

Lượn loanh quanh một lát thì gặp hàng thịt xiên nướng, Nhận thèm ghê a, buột miệng tâm sự với bạn cùng bản. Bạn kể ra cũng tốt tính, dừng xe xuống mua cho cái cục bông hồng đỏ, hai đứa vừa ăn vừa cười khúc kha khúc khích.

- "Cảm ơn người, chơi với người thật vui, A Mạnh nhà ta không thích ăn mấy thứ này đâu, hẳn nói ăn nhiều đồ dầu mỡ không tốt cho cơ cho mũi."

Nhận chỉ vô tình tâm sự thôi, không ngờ mặt Đồ ken kìn kịt, ngay lập tức quăng luôn xiên thịt trên tay vào thùng rác.

- "Sao không ăn nữa a?"

- "Không hợp khẩu vị."

- "Vừa lúc này còn kêu ngon mà."

- "Giờ hết ngon rồi."

A Đồ bực bực ả, lời Nhận trở lại xe rồi lao vun vút. Cơ với chả mũi, có cái gì to tát mà suốt ngày nhắc, bấu lăm ả?

Có đem bán cơ mua xe, mua nhà, mua túi hiệu được không?

A Nhận đúng là cái đồ cổ lỗ sĩ chẳng biết gì sất, con mắt thẩm mỹ kém. Quá kém.

Dám chê hẳn xấu ả.

Ghét.

Tức tức thành ra phóng tốc độ hơi cao, lúc hạ hỏa quay sang mới phát hiện Nhận đang bị ói, nước mắt nước mũi tèm nhem. Đồ thương quá, mở mui xe cho thoáng, vừa xoa lưng vừa ngọt giọng an ủi. Nhận kể ra cũng dễ tính bỏ xừ đi được, nịnh tỵ là hết giận, lại tươi cười riu rít.

Hai đứa rôm rôm rả rả, lang thang loanh quanh hết các nẻo đường, mãi mười rưỡi về tới ký túc xá mới cùng nhau giật mình nhớ ra Đồ quên hẹn bạn gái. Nhận xin lỗi rồi rít, Đồ bảo không sao, nhưng sau đó cũng nhanh chóng tìm nàng tạ tội.

Nàng chắc giận hẳn lắm, thôi thì mình là đàn ông, xuống nước đỡ dành trước vậy. Suy tính đủ đường, cũng chẳng bao giờ ngờ lại đến đúng lúc nàng đang tiếp khách mới.

Vẫn biết mấy em gái này hot, giới đại gia thì đông đúc, đâu đến lượt hẳn xoi hàng nguyên tem. Cái quan trọng ở kỹ thuật tốt thôi, đó là quan điểm mọi khi của Đồ.

Tuy nhiên chẳng hiểu sao hôm nay hẳn lại mất hứng, cứ thấy bản bản kiêu gì ấy, chẳng muốn đụng tới, cũng chẳng có tâm trạng ra giá cao giành giật như mọi khi.

Hắn về nhà.

Ba hắn xuống bếp uống nước, thấy cái mặt thẳng quý tử liền hất hàm hỏi thăm.

"Gớm, sớm nhỉ? Đạo này yếu rồi à?"

"Ba thật..."

Ấm ức lắm mà cũng chỉ lúng búng vậy thôi chứ không dám cãi nửa lời. Ba hắn, ông nội hắn đều là côn đồ nức tiếng, cơ thể bệ vệ hoành tráng lắm, lo mơ là bị bẻ răng chứ không đùa được đâu.

Công nhận, ngẫm mới thấy trước giờ bản thân sống hèn vãi chương. Đáng nhẽ phải chịu khó đi tập chứ, con trai cái nhà này hắn cao nhất, đắp thêm chút cơ bắp có phải đểch ai bắt nạt được không.

Thật ngốc nghếch mà, đại khờ quá đi.

A Đồ lảm li bỏ lên phòng. Trong đầu hắn bắt đầu khao khát có cơ, có cơ rồi, cho A Nhận xem, cho Nhận sáng mắt luôn.

Mà không biết giờ này Nhận đang làm gì nhỉ? Đi ngủ chưa? Hay nhắn tin với Nhận tý cho vui? Ở nhưng số của Nhận là bao nhiêu nhờ? Quên chưa hỏi, trong danh sách lớp cũng không có, chán quá đi.

Thế là mai đi học mới được gặp Nhận rồi, đêm ấy chẳng hiểu sao có người mất ngủ. Sáng hôm sau dậy từ sáu giờ phóng xe tới trường, mà khô, được buổi làm học sinh nghiêm túc thì mãi bạn cùng bàn mới thêm vác mặt tới.

"Bà làm gì mà trông cái mặt thất thểu ghê thế?"

"Đêm qua thầy Hải bị lên cơn co giật a...Như phải tới bệnh viện gấp, Như là em họ thầy đấy, giờ ta mới biết. Xong Duyên lôi ta dậy đi cùng, nhưng Như nhất quyết không cho vào, hai đứa đó cãi nhau ầm ĩ cả lên, rồi Duyên nó cứ ở lì ngoài cổng bệnh viện khóc, tới tận bốn giờ sáng mới bỏ cuộc đi về...ta buồn ngủ chết mất..."

Tâm sự xong thì mắt lim da lim dim, cũng may thầy ốm rồi nên thành giờ tự học. A Nhận gà gà ngủ gật xù nó mất, A Đồ ngồi bên cạnh ngây ngốc ngấm nghĩa. Muốn cầu cho một cái ấy, nhưng lại sợ nó đau.

Vũ sang lớp chơi từ bao giờ, nhìn cái cảnh đó, cười rất chi là đều.

Có người bức bức trả đũa, thần nhiên bảo rằng Như đang ở bệnh viện đấy, vào từ tối qua rồi. Đồ lấp la lấp lửng hại Vũ sợ tái mặt, vội vã bỏ học phi vào với "bạn cũ".

Nó đang ngồi thất thểu ở cái ghế đá ngoài hành lang, tóc tai bù xù rối rắm. Hắn lo lắng hỏi nó làm sao, nó khóc nức khóc nờ, mãi mới áp ứng bảo.

"Vũ à...tao...tao...có em bé rồi...ba tuần tuổi..."

"Của...của đứa nào...tao dẫn mày đi gặp hắn...bắt cưới..."

Vũ sốc, Như sục sà sục sít.

"Tao cũng không biết nữa, say quá không nhớ nổi...ba mẹ tao mà biết chắc giết tao mất...mày ơi mày cứu tao với..."

Một đứa nấc lên từng hồi, một đứa quát tháo inh ỏi.

"Cờ đờ mờ, cứu cứu cái con khi. Lúc sướng như điên mày có nhớ tới tao không? Mày...mày đúng là ngu hết phần thiên hạ con ạ. Tao đú quan tâm, mặc xác mày."

Vũ giận đùng đùng bỏ đi, mà đi được một lúc lại sốt sắng quay người, hất hàm hỏi.

"Ăn gì chưa?"

"Chưa. Đang tính tự tử."

Như meo mào, Vũ chau mày tiến lại gần, thử dãi lau nước mắt nước mũi tèm nhem của ai đó. Đoạn nhẹ giọng bảo tao dẫn mày đi ăn. Như tự dưng ngoan như cún, dịu dàng gật đầu.

Mình Như ăn hết hai suất phở cuốn, một đĩa bánh tôm, một đĩa su su xào, một đĩa nem cua bể. Xong xuôi còn được Vũ đưa về tận phòng, hắn sau đó dọn dồ không được nghĩ linh tinh, để tao tính.

Như nghe sướng phát điên, chỉ là, nước mắt vẫn lặng lẽ chảy, ra điều tội nghiệp tui nhục lắm lắm. Vũ nhìn mà nẫu nề kinh khủng khiếp.

Vũ đi rồi, Như bà chần lại hiện nguyên hình.

Hí ha hí hửng chạy vào mở laptop, định search triệu chứng của người mang bầu cơ, khổ nỗi, máy đen kìn kịt không lên được. Ánh ở giường trên nói vọng xuống, bèn lên tỏ cáo Nhận làm hỏng đây.

- "Tui đã bảo không ai được động vào đồ của tui rồi mà, tui ghét nhất là người khác động vào đồ của tui đó, giờ hỏng rồi, bà tính sao thì tính, miễn là trước tới mai nó phải hoạt động được. Nếu không thì đừng trách tui ác."

Như cầu nhau, Nhận phía đối diện ngo ngác lên tiếng.

- "O đâu có đâu, Ánh dùng trộm máy tính của Như mà. Ta...à mà tui...tui đang uống nước thì bà ấy từ đâu lao tới, làm ta run tay đánh rơi cái cốc."

- "Vớ vẩn, tui hỏi bà nè, ai là người đổ nước vào máy tính của Như, làm nó chập mạch?"

- "Là tui...nhưng..."

Hai đứa tranh cãi một thời một hồi, rốt cuộc Nhận thua. Ánh bảo luật ở thủ đô khác luật rừng, trong chuyện này người sai là Nhận. Hai đứa đem macbook của Như ra hiệu sửa, mất ba triệu một trăm tám mươi ngàn, tạm thời mượn tiền Duyên để đập vào.

Nhận phải là người trả số tiền đó, tiểu cô nương ầm ức lắm nhưng không làm gì được. Luật thành phố, kì quặc quá a. Nhận cũng đâu có nhiều tiền đến thế đâu, đành phải tới trung tâm xin việc làm.

Nhiều việc lắm, nhưng có việc ở quán bar là tốt nhất, người môi giới bảo cứ ngoan ngoãn thái độ tốt có đêm còn được tip tới mười triệu ấy chứ. A Nhận nghe như rót mật vào tai ý, gật đầu ký hợp đồng liền.

Đồng phục ở đây lạ ghê, váy ngắn quá a, Nhận không quen lắm, đi đứng co ro cúm rúm khác thường. Nhưng được cái người ta nói đúng a, cô vừa mang bia ra cho khách thì được tip hai tờ năm trăm ngàn mới cứng.

- "Cảm ơn người a."

Cù Băng Nhận cười sung sướng, cẩn thận cất tiền. Chỉ là, không ngờ cái tên đó lại dám giờ trò sò soạng linh tinh. A Nhận giận tím tái mặt mày, không nhân nhượng và cho hắn vài phát.

Có kẻ bị đau, đâm ra cáu.

Hắn hầm hầm quay ra giật tóc cô. Khổ thân cái tên công tử bột xanh xám yếu ớt, trong khi đó A Nhận cơ thể khỏe mạnh dẻo dai, đập một phát trúng chỗ hiểm khiến hắn khóc không ra nước mắt.

Điên.

Cáu.

Uất hận gọi hội.

Hội tới, chục thằng, một mình A Nhận không đấu được. Chúng trói A Nhận lại rồi bắt đi, mặc cô gào cô khóc chủ quán cũng chẳng tỏ thái độ gì sất, kiểu như thông đồng với nhau ấy.

- "Con này trắng trẻo xinh xắn, đáng cho đại ca mãn thịt anh a."

- "Chú nói chí phải, anh cũng đang định thế. Chẳng biết lần này đại ca thưởng anh em mình cái gì đây nhỉ?"

Cù Băng Nhận nằm ghé sau mà run cầm cập, giống lời A Đồ nói đó, ở thành phố nhiều kẻ xấu, chúng thích ăn thịt người. Cô được đưa tới một đại bản doanh ở ngoại thành, gồm nhiều biệt thự nối tiếp nhau, trong đó biệt thự chính là to đẹp nhất.

Ở bãi đỗ có hơn chục chiếc xe hầm hố lắm, có hai cái giống hệt với xe của A Đồ a.

Chúng khiêng A Nhận lên lầu rồi nhốt vào buồng tối. Nửa tiếng sau cô nghe tiếng bước chân trên cầu thang, rồi tiếng cửa mở. Ánh sáng le loi hắt thẳng vào căn phòng...là...là đại ca...tới mãn thịt sao?

Cái bóng đó, cao lắm, hắn định ăn sống hay nấu chín? Có chộc tiết như trai bản mồ lộn không? Nếu như vậy thì đau lắm a.

A Nhận sợ, khóc thút tha thút thít.

Đền trùm trong phòng được bật lên, kẻ kia ngày một đến gần, A Nhận thức thời van xin rồi rít. Kẻ đó bắt chợt giật mình, đứng sững lại một chỗ.

Cù Băng Nhận thấp thòm lo âu, mãi sau mới lấy hết dũng khí hơi ngẩng đầu lên. Khoảnh khắc ấy, cái khoảnh khắc nhìn thấy A Đồ, tim gan cô, tưởng như vỡ oà, xúc động nghẹn ngào.

- "Sao A Đồ đến đây? Có phải A Đồ nghe tin ta bị bắt cóc không? May quá...cứu ta với...ta bị bọn người xấu hãm hại...chúng hỗn với ta...ta đánh

lại...rồi chúng trả thù...đòi mang ta đến cho đại ca chúng nằn thặt...cái thằng đại ca đó...là một tên thối tha ma bất a..."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đại ca bang Cọp Đen

A Nhận thút tha thút thít, A Đồ kiêu cạo con mịa lòi, nhưng nhìn bạn bị trói như lợn thì thương lắm, bèn vội vã lao tới giải thoát cho người ta. Dây thừng hằn vết đỏ rực lên làn da trắng hồng, hằn trông mà xót quá đi mất.

-“Đau lắm không?”

Đồ dịu dàng quan tâm, Nhận lắc đầu, run rẩy kéo Đồ ra khỏi phòng, lấp bắp bảo mau chạy thôi, chúng đông lắm, không đấu lại được đâu. Tiếng cạch cửa hơi to khiến tụi kia phát giác, chúng vội vã lao lên, thấy căn phòng trống không bắt đầu nháo nhác đồ tội cho nhau.

-“Gái đâu?”

-“Không biết.”

-“Đại ca đâu?”

-“Em không biết, nhưng rõ ràng lúc nãy vừa thấy đại ca xong mà...”

-“Cái gì cũng không biết...đi chết đi...mau...mau tìm...chia nhau ra mà tìm...phải tìm cho ra nó trước khi đại ca tới...”

Lần đầu tiên phải trốn chính đàn em của mình, quả thật A Đồ thấy hơi nhục nhẽ. A Nhận chẳng thèm quan tâm gì sất, hai đứa chạy mãi, chạy mãi miết, chạy tới mức A Đồ kiệt cả sức.

Cũng may phát hiện ra cái hang gần đấy, A Nhận nhanh trí kéo A Đồ vào trong. Bàn tay nhỏ bé đưa lên che miệng hân, ra điều phải hết sức im lặng. Nhận ở sát Đồ quá, tay cũng nhỏ nhỏ xinh xinh nữa, hai A Đồ xao xuyên xôn xang hết cả lên.

Đồ rất cao, nên Nhận chỉ đứng tới ngực hân thôi, đợi một lát bọn kia đi khuất rồi Nhận mới thương tình an ủi.

-“Đừng sợ, có ta ở đây mà. Nếu có chuyện gì xảy ra ta sẽ ở lại đánh nhau, cho A Đồ chuồn trước.”

-“Ai bảo bà tui sợ?”

-“Ui cha tìm đập thình tha thình thịch a, không sợ thì là gì a?”

A Nhận bữu môi khinh bỉ, A Đồ tức tím tái mặt mày, không thèm chơi với Nhận nữa, dỗi dỗi bỏ ra đường cái. A Nhận cũng lẻo đẻo theo sau, khổ nỗi khuya rồi, không bắt được xe về thủ đô nữa, hai đứa đành quay lại.

Cùng nhau ngồi dưới gốc đa ngắm trăng.

Xong rồi cùng đói meo, xung quanh chẳng có gì ăn ngoài đồng khoai mênh mông. Nhưng Đồ sướng quen rồi, khoai chín Đồ còn chẳng mấy khi động nữa là khoai sống.

Nhận dễ tính hơn, đào đào bới bới một hồi được hai củ to bự. Nhận nhét mười ngàn ở ngay chỗ đấy để trả chủ ruộng, Đồ định bảo toàn bộ khu này của ông nội hân đó, không cần khách khí nhưng sợ lộ nên thôi, mặc kệ Nhận muốn làm gì thì làm.

Nhận gom lá khô, vùi khoai vào bên trong rồi đập đá nhóm lửa, thành thực y như thổ dân vậy. Đồ cứ phải gọi là mắt tròn mắt dẹt, nửa tiếng sau cái mùi khoai nướng thơm phưng phức ả, Nhận cười sung sướng, thổi thổi bóc bóc, bẻ một miếng nhỏ nhỏ đưa trước mặt A Đồ.

A Đồ rất đáng ghét a, dám ngậm luôn cả ngón tay A Nhận. Nhưng A Nhận cũng thấy mình hân a, tự dưng hai má nóng nóng, tim gan rộn ràng tưởng như sắp rớt ra ngoài đến nơi rồi.

-“Nhận xinh cực kỳ luôn ý.”

-“Ta biết a, ta là con gái trường bản mà.”

A Nhận thên thện đáp, đoạn suy tư một lát xong cũng thật thà tâm sự.

-“A Đồ cũng xinh kinh khủng khiếp luôn a, môi đỏ mọng như trái chín cây, lông mày đen dày rậm, sống mũi dọc dừa, A Đồ còn đẹp gái gấp tí lần ta.”

Có người ngây thơ khen ngợi, có người tức muốn phụt máu, búng tai người kia một cái rõ đau. A Nhận lờ mờ hắt, hai đứa giận nhau, mỗi đứa cầm một củ khoai quay về một hướng. Nhận mệt, ăn xong ngủ thiếp mất, Đồ lén lút ngoảnh lại nhìn, xong rồi bèn lên dựa vào vai A Nhận ngủ ngon lành.

Sáng sớm thức giấc Đồ bị chuột rút không sao mà đứng lên nổi, Nhận đành phải cõng bạn đi bộ ra bến xe. Ban đầu A Đồ thấy hơi mất mặt, nhưng sau nghĩ nghĩ người Nhận thom thom lắm, thành ra quăng luôn cái sĩ diện hão đi, đưa tay vòng qua cổ A Nhận ôm chặt thật chặt.

-“Người đừng có lợi dụng ta a.”

-“Ai thêm, tại tui sợ ngã thôi.”

A Đồ cau có giải thích, A Nhận đuối lý đành thua. A Nhận kể cho A Đồ những chuyện xảy ra mấy hôm nay, lúc về tới ký túc xá Đồ cho Nhận tiền rồi xoa xoa đầu bảo.

-“Ồ thành phố lắm kẻ xấu, đừng đi làm thêm làm gì. Cái này là để bà trả Duyên trước nha.”

-“Nhưng vậy thì ta lại nợ tiền người, bao giờ cho trả được?”

Ồi dào, có mấy đồng bạc lẻ, Nhận dờ hơi quá à. Nhưng hắn biết tính Nhận sòng phẳng nên khuyên thui cứ cầm cho Duyên đi không sợ Duyên thiếu tiền, sau này tui thuê bà làm việc trả nợ tui. A Nhận thấy hợp tình hợp lý nên gật đầu cái rụp, nhí nha nhí nhảnh chạy về phòng, thấy Như đang làm màu nha.

Vũ thật ngốc.

Như đâu có em bé đâu.

Vậy mà Vũ tay xách nách mang từ thịt gà rang gừng đến xoài ổi lê cóc, nịnh nịnh nọt nọt.

-“Thôi mà, ăn đi, tao xem trên mạng thấy phụ nữ mang thai mà thiếu chất là nguy hiểm lắm đó.”

-“Kệ mịa tao, tao chết đi cũng tốt mà, con không ba, tao cũng chẳng đủ dũng khí làm mẹ đơn thân.”

Như sụt sà sụt sịt, Vũ bực bội chửi om sòm.

-“Khóc cái gì mà khóc, vui chơi đủ đôn không màng hậu quả giờ khóc ai nghe? Nín mầu đi. Ai bảo không có ba? Cùng lắm thì tao làm ba nó chứ gì?”

-“Thật không?”

-“Thật.”

-“Ăn đi rồi thề....”

-“Ăn rồi...thề đi...”

Vũ với Như cứ kì cà kì kèo, Duyên tranh thủ cơ hội rủ Nhận tới bệnh viện. Nhận ở ngoài trông thôi, có mỗi Duyên vào trong. Nhìn thầy Hải tội tội ấy, sắc mặt xanh xao nhợt nhạt lắm.

Nghe đồn ba mẹ thầy định cư ở nước ngoài hết rồi, có mỗi y tá chăm thầy thôi, thỉnh thoảng thì vài ba học sinh vào thăm. Thầy hơi mập mạp môi, cô vội tiến tới gần, cô dịu dàng hỏi thầy cần gì, thầy nhìn cô hồi lâu, rồi đột nhiên thầy kéo cô vào lòng.

Thầy hỏi, đi đâu sao bây giờ mới tới, tôi nhớ em, em biết không?

Cô đã sợ thầy nhầm mình với ai đó, nhưng thầy lại gọi tên Duyên. Cô bắn khoản liệu tình cảm của họ như này có phải phát triển quá nhanh không? Nhưng vòng tay của thầy, rộng lớn quá, ấm áp quá, cô quyến luyến chẳng muốn rời.

Hôm ấy, thầy cứ cầm tay cô mãi, ngay cả trong giấc ngủ cũng không rời.

Hôm ấy, cô ở lại với thầy đến tối mịt.

Bỏ lại đứa bạn nào đó tiu ngui ngoài hành lang, đói mồm đói meo. Gọi Duyên mãi chẳng thấy Duyên đáp, Nhận he hé cửa xem trộm bên trong. Duyên đang say tình rồi, Nhận đành lui thủ đi về một mình.

Từ tối qua tới giờ dồn dập bao nhiêu là chuyện, thành ra ngủ rất ngon. Ngủ quên cả dậy đi tập thể dục luôn, lúc tỉnh giấc chỉ kịp đánh răng rửa mặt ăn nắm xôi rồi cuống cuồng soạn sách ra trường thôi.

Thế nào mà vừa đi tới cổng đã bị chặn rồi.

-“Chào chị Cù Băng Nhận. Em xin tự giới thiệu em là Cường, phó đại ca bang Cọp Đen. Chuyện bắt chị là tui em sai, tui em có mắt như mù, tui em xin

cúi đầu tạ lỗi với chị.”

Vừa dứt lời thì mười thằng lớn nhỏ đồng loạt làm lễ với A Nhạn. Có người choáng choáng, đến lớp một cái đã lôi thằng bạn thân ra thủ thi tâm sự.

–“Cái bọn bắt ta đó, chúng nó là thuộc bang Cọp Đen a. Eo cái thằng đại ca, mang tiếng đầu xỏ của một băng đảng xã hội đen mà không bằng một cái móng chân của A Mạnh nhà ta a, làm sai chẳng dám ra mặt, để đàn em đi chịu lỗi thay.”

A Nhạn hồn nhiên như con diên, A Đồ tức tím tái mặt mày, hậm hực không thèm nói gì sất. Đến giờ ra chơi tên Cường đó lại tìm A Nhạn, gãi đầu gãi tai phân bua rằng đại ca của tụi em hôm nay bận công chuyện nên không tới được a, mong chị đừng hiểu nhầm.

A Nhạn tươi cười như hoa ừ ừ, mà tạm biệt người ta một phát thái độ quay ngoắt luôn, cái môi bữu dài thật dài, cái miệng nho nhỏ lăm lăm đầy khinh bỉ.

–“Sống hèn thì cứ thẳng thắn mà nhận, lý do lý trấu một người quá a.”

Thế nào mà vô tình lọt vào tai A Đồ. Đồ giận sôi hết cả máu, dùng dùng đứng dậy đập bàn rồi quát tháo ầm ĩ.

–“Bố đây! Bố mày đây! Đại ca bang Cọp Đen ở đây!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 9: Bức thư tỏ tình đầy sến sẩm

Khí thế áp người như vậy, cứ chắc mẫm sẽ dọa A Nhạn một phen kinh hãi, hoặc ít nhiều cũng phải e sợ đôi chút. Nào có ngờ, cái con bé đó, nó cười nghiêng cười ngả, cười đến mức ôm bụng lăn lộn lóc lóc.

–“Ngươi a...ngươi? Xương sườn dài một dèo mà đòi làm đại ca xã hội đen ư? Thôi được, vậy ta là đại tẩu a.”

Có đứa mắt to tròn long lanh, miệng chu chĩa cổ ý trêu tức. Có đứa tức thật, không nói không rằng dọn luôn sách vở xuống bàn dưới. Cũng mong mong người ta thấy tội lỗi quay xuống an ủi chút xui, mà khô đòi nó chẳng như mơ, lớp đúng một mớng con gái, Đồ đi ắt có Đạt thể chỗ.

Đạt chăm học lắm, ghi chép cực kỳ đầy đủ.

Nhạn thích lắm luôn kết bạn với những người xuất sắc, thầy dặn rồi a, gần mực thì đen gần đèn thì rạng ý. Mục tiêu xưa kia Nhạn nộp đơn dự thi vào trường đại học khoa học kỹ thuật hàng đầu cả nước không hẳn vì A Mạnh đâu, đó là do A Nhạn muốn học giỏi thật giỏi, học giỏi rồi, có kiến thức, có năng lực, Nhạn nhất định sẽ đưa điện, đưa nước và Internet về với bản Lan Hồ Diệp.

Đó chính là ước mơ lớn nhất của đời A Nhạn, cũng là lý tưởng sống của cô bé.

Nghe đồn năm ngoái Đạt được giải ba Lý quốc gia đó, cái môn Vật Lý Đại Cương của Bách Khoa khó nhằn rằng à, có Đạt rồi đời Nhạn như nở hoa.

Còn đời Đồ, tưởng chừng đã bế tắc.

Mọi khi dù ban đêm ăn chơi thác loạn, mắt ngủ như nào thì chỉ cần sáng ra phi đến lớp, nhất định sau tám dăm bảy phút hần sẽ chìm vào mộng đẹp. Thế nào mà hôm nay buồn đời, mãi cũng không sao chọn mắt được.

Chỉ là nhớ chính xác được vận tốc ánh sáng thôi, làm gì mà căng? Làm gì phải trầm trồ ngưỡng mộ tới vậy? Hai cái đứa này, trong giờ học lại cứ thi tha thi thụt, chẳng có ý thức gì cả.

–“Này, giữ trật tự cho tui còn nghe giảng nữa chứ!”

A Đồ bực bực, đá ghế bàn trên rồi hắng giọng quát. Nhạn với Đạt ngó xuống rồi lại quay lên ra hiệu suyt suyt, lén lút cười tùm tùm với nhau. Đồ bên dưới ầm ức muốn xui, đợi mãi mới hết tiết đề rón rén ném quyển vở của mình lên học bàn phía trên.

Y như dự đoán, lúc về A Nhạn tíu tít chạy theo gọi hần. A Đồ làm bộ kiêu không nghe thấy, cứ thế rảo bước ra chỗ gửi xe. Mà tội, cấm chia khoá xong xuôi rồi lại không nở khởi động, sợ đi mất thì ai đó không đuổi kịp, rồi cuộc đánh lỗi điện thoại ra giả vờ bận bận xem tin tức.

–“A Đồ...A Đồ oi...A Đồ...”

A Nhạn gọi khản cả cổ người ta mới từ từ hạ kính xe. Hần còn chẳng thèm quay sang ngó Nhạn lấy một cái, hình như đang bận hay sao ấy, A Nhạn sợ phiền bạn nên vội đi vào vấn đề chính.

–“Ngươi để quên nè.”

Nhận tốt bụng nhắc nhở mà Đồ chẳng có phản ứng gì sất.

-“Ô, A Đồ hăng còn trẻ thế mà đã bị điếc à?”

Có đứa chân thành hỏi han. Có đứa lờm lờm giật quẫy vờ, mà vừa ném sang ghế phụ đã nghe đứa kia thò thẻ tâm sự.

-“Đồ tên là CBV a?”

-“Ừ.”

-“Tên đẹp quá a!”

-“Không phải nịnh.”

-“Thật mà...để ta đoán a...C...C là Cù...B...B là Băng...V...Vê là gì nhỉ? Vê...Vê...Vê...Vãi? Cù Băng Vãi? Ta là Cù Băng Nhận còn Đồ là Cù Băng Vãi, Vãi Nhận...đôi bạn cùng tiến...nghe hay a...”

Bạn Nhận cười hi hi, bạn Đồ mặt đen kìn kịt. Bạn Đồ đưa tay búng trán bạn Nhận một cái rõ đau, bạn Nhận cũng không vừa, xoắn tai bạn Đồ đến đỏ ửng.

-“Ta đùa chút thôi, ta biết tên nguoi từ lâu rồi, ta là lớp trưởng ta có danh sách lớp. Tên nghe sang lắm, rất có khí chất a.”

Cái con dờ này nữa, vừa nãy tức nó không để đâu cho hết mà giờ đã thấy nguoi nguoi phồn phồn rồi. Đồ tự chán chính mình, ngây ngốc nhìn theo bóng Nhận tung tăng về kí túc xá.

Lần nào cũng vậy, hễ tới cửa phòng liền nghe tiếng Như làm màu.

-“Chẳng biết hôm nay con ốm hay sao mà tao không cảm nhận được nó đập, Vũ ơi hay mày thử nghe xem?”

Vũ trông hằm hỏ mà ngây thơ vãi linh hồn a, Vũ đặt tay lên bụng Như, chẳng thấy gì sất liền áp tai vào chỗ đó. Cũng chẳng có gì sất a, hại Vũ hoảng hốt lắm.

-“Thôi chết, hay thai lưu? Dậy đi...tao đeo ra bệnh viện kiểm tra...”

-“Không...không phải đâu...có khi mấy bữa cứ ở ì một chỗ em bé bị thiếu khí nên nó dỗi đấy.”

-“Ôi dào, tương gì? Vậy mau mau vào thay áo quần, bố mày chờ hai mẹ con ra bờ hồ ăn bánh tôm”

-“Ừ thích đâu, thích ra quán của Vũ ăn cơm rang Lạp Sườn coi!”

Như nhõng nhẽo đòi hỏi, Vũ hiền hiền gật đầu. Nghe đồn đam mê lớn nhất của đời Vũ là ẩm thực, hiện tại hắn đang sở hữu một quán cơm quê cực kỳ đắt khách ở Ngã Tư Sở. Như kì kèo đòi Vũ phải đích thân xuống bếp cơ, Vũ thấy cung cung nên đồng ý luôn không suy nghĩ.

Rồi Như phấn khích thom chọt một phát vào má người ta. Vũ miệng quát con động kinh mà mặt mũi tai cổ đều đỏ ửng à.

Duyên đạo này cũng vui, chuyện với thầy Hải phát triển nhanh chóng mất. Chỉ trong một tháng mà hai người thân thiết đến lạ kỳ, Nhận bảo theo như kinh nghiệm hóng hót trai gái mỗi nhau trên bàn thì thầy Hải sắp tỏ tình với Duyên rồi đó.

Cùng lắm là hôm thầy ra viện thôi.

Duyên cũng mong lắm.

Tiếc rằng, không ngờ được, lúc thầy khoẻ lên, thầy lại đưa cô một cái phong bì dày cộp, thầy mong cô nhận lấy, thầy không muốn nợ ai cả. Tay cô run run, chân cô tưởng chừng không đứng vững.

-“Mấy ngày qua mình không tỉnh táo, nếu có hành động gì xúc phạm đến bạn mong bạn bỏ qua cho mình, cần bao nhiêu tiền đền bù bạn cứ nói.”

Cô biết ba mẹ thầy giàu. Cô biết ngoài dạy học thầy còn sở hữu một trung tâm gia sư cực kỳ nổi tiếng, cô biết cái lời đảm bảo đó với sinh viên bọn cô thật đáng quý, chỉ là, cô chẳng thể nào mà thốt lên lời.

Cô khóc.

Lần đầu tiên từ khi chuyển tới kí túc xá khóc nhiều đến như vậy.

Nhận trèo lên trên đồ đồ dành dành, Như thở dài trằm chằm quay vào trong tường, Ánh bữu môi nói với sang giường bên đó.

-“Việc quê gì phải buồn, bọn đàn ông là thế đó, sài chán thì vứt bỏ, không ngờ mang tiếng thầy giáo học thức mà nhân cách rẻ rách tới vậy.”

-“Bà im mồm đi.”

-“Sao? Động chạm tới ông anh họ yêu quý nên nhột hả? Đừng káo nháo với chị nghe em, lơ mơ chị tiết lộ vụ giả mang bầu để xem thằng Vũ nó có bãm em không?”

Như bị nắm thóp nên chẳng đầu khẩu được nữa. Ánh tiếp tục hí hà hí hục viết lách. Xong xuôi cẩn thận nhét vào bao thư nhờ Nhận gửi cho anh đẹp trai.

-“Bà chắc chưa? Hần nhiều bạn gái lăm lăm luôn.”

-“Chắc, nghe nói ai tỏ tình anh ý đều nhận lời cả đó, người tình chỉ có thêm chứ không bớt. Tui nghĩ rồi, nếu đàn ông thời nay đều đều cả thì sao không chọn anh nào giàu có chu cấp nuôi nấng mình, bòn tiền của anh về gửi cho các em mình, bắt anh xây nhà cho ba mẹ mình. Sau này anh có đá mình cũng không thiệt, mà biết đâu lại giống ngôn tình, tui chính là người con gái nắm bắt được trái tim anh thì sao?”

-“Nhà hần rất giàu, rất có thế lực. Từ ông nội hần đến ba hần đều là trùm giang hồ khét tiếng, không chỉ trong giới bất động sản mà còn ở nhiều lĩnh vực khác, nhà người ta mấy đời danh gia vọng tộc như vậy sẽ không chấp nhận thông gia với nhà bà đâu.”

Duyên nhỏ nhẹ phân tích, Như chân thành bổ sung.

-“Tui biết bà thương ba mẹ bà, nhưng liệu ba mẹ bà có hạnh phúc khi nhận được những đồng tiền ấy không? Bà xinh đẹp, có năng khiếu ca hát diễn xuất, chỉ bằng đăng ký thi mấy chương trình giải trí rồi cố gắng phấn đấu lấy một vị trí nhất định trong showbiz, sẽ mau giàu thôi.”

-“Ôi dào, bao giờ cho với được cái vị trí nhất định đó? Phải tranh đấu học máu mồm ra đấy, đến sao hot hot diễn một show còn được có tầm năm sáu ngàn đô, e rằng hát khán giả cô cũng chẳng chạm được đến em Hermes Himalyan ý chứ.”

-“Chỉ là một chiếc túi thôi mà, da cá sấu, da đà điểu hay vải thổ cẩm thì cũng đâu có định được giá trị con người bà đâu?”

-“Đúng rồi, giá cao quá, hàng hiếm, hàng hot quá định sao nổi? Tui chả đi guốc trong bụng mấy bà ý, thêm nhỏ dãi ra lại cứ thích làm màu. Thấy tui sắp được làm người yêu đại gia, còn bà có nỗ lực lăm cũng chỉ được làm bà chủ quán cơm quê ọp ẹp nên ghen tỵ hả?”

Nhận Như Duyên cạ lời, trợn đầu khẩu này, coi như Ánh thắng. Sáng hôm sau Nhận mang thư đến đưa A Đồ, bảo thư tỏ tình cho nhà người a. Bên ngoài có vẽ mấy trái tim hồng hồng xinh xinh, Đồ run run nhận lấy, trổng ngực đập tới tấp dòn dập tương ngạt thờ đến nơi.

-“Nhưng tui không bỏ mấy em hiện tại tui đang bao nuôi đâu, tội các em ý lăm”

-“Ta biết.”

-“Thời gian của tui cũng sẽ phải phân bổ đều đặn, không ưu tiên cho ai cả.”

-“Ta hiểu.”

Trời, không ngờ gái dân tộc tư tưởng thoáng đến vậy. A Đồ xúc động nghẹn ngào, bẽn lễn hỏi lại.

-“Tối tui đọc thư nha, giờ ở trên lớp không thích hợp lắm.”

-“Ừ, người đọc lúc nào thì đọc a.”

Thực ra thư tình thì trước giờ A Đồ có nhiều vô kể, chỉ không hiểu sao lần này tìm gan lại nhộn nhạo xao xuyên đến vậy. Thư quý, giữ thư như giữ vàng luôn, kẹp hẳn vào quyển sách giáo trình rồi lúc tan học cũng để ngay ngăn trên ghế phụ.

Về tới nhà nâng nâng niu niu, chạy một mạch lên phòng cẩn thận dùng dao rạch cho khỏi rách mép, rồi mới bắt đầu sai người giúp việc pha cho ấm trà nóng, vừa nhâm nhi thưởng thức vừa gặm nhấm từng câu từng từ.

Lời lẽ sướt mướt sến sẩm quá, nhưng thôi không sao cả, là tình cảm của Nhận, Đồ xin trân trọng. Nhưng chữ Nhận mọi khi tròn tròn cơ mà, tự dưng hôm nay dài dài nghiêng nghiêng nhìn điệu thế!

Còn nữa, đã dừng cảm viết thư tỏ tình, cuối thư sao không ký tên mình mà lại ký Hoàng Ngọc Ánh làm chi?

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Cô dâu xinh đẹp nhất

A Nhận xấu hổ sao? Thích hẳn nhưng lại xấu hổ ư? Ôi dào ôi cái cô nương này, ghét ghê đó. A Đồ tùm tùm cười, bức thư tình cảm sướt mướt quá, đọc đi đọc lại tìm vẫn cứ rung ra rung rinh, tâm trí tưởng như treo ngược trên cành cây vậy ấy.

Nhận bảo Đồ có bao nhiêu người yêu cũng được, Nhận chấp nhận hết.

Thực ra hiện tại cũng chẳng nhiều nhận gì đâu, chín em chứ mấy, thêm Nhận là tròn mười, vô tư đi. Đồ chui lên giường nằm tính toán, này nhé, mỗi tháng mỗi em được đi với anh Đồ một ngày, riêng em Nhận xếp hẳn lịch cho tầm hai chục ngày còn lại. Hời quá còn gì, chắc Nhận sướng điên mất.

Nhận khen hẳn đẹp đó, đẹp như tranh vẽ luôn. Khiếp sao mà nó ngọt, ngọt dễ sợ. Thế mà ở cùng cứ chê ổng chê eo, bắt quả tang A Nhận chính là tiểu cô nương thích làm màu nhé.

Đồ phôn hết cả người, tíu tít bấm số Vũ hôn hờ khoe khoang, Vũ nghe xong chẳng những không mừng cho bạn, ngược lại chán nản thờ dài.

- "Không biết do mày quá đàn hay do đưa bỏ đang đại hạ giá nữa Vương ạ."

Đồ bức, cúp máy đánh rập.

Đến lúc máu dồn hết lên não rồi hẳn mới não cả nê. À, thì ra là như thế, thư của Ánh đó. Thế cho nên mới kí tên Hoàng Ngọc Ánh, thế cho nên chữ mới khác chữ Nhận.

Sự việc hoá ra đơn giản như vậy.

Đồ giận, đập chén đập ấm hại người giúp việc run rẩy một phen. Đồ cũng không biết vì sao mình giận, chỉ là, trong lòng thấy khó chịu ghê gớm. Đêm ấy Đồ ức ngủ không nổi, dự định sáng hôm sau tới lớp đâm cho Nhận một trận cơ, nhưng khoảnh khắc nhìn thấy cái bản mặt toe toe toét toét ấy chân tay lại mềm nhũn à.

Thôi, tha cho con bé.

- "Ghét bà."

- "Sao tự dưng lại ghét ta à?"

Đồ không thêm nói, xì mặt đặt cái balô phịch xuống chỗ của Nhận.

- "Lại ngồi trên này với ta à?"

- "Sao? Bà không thích à? Bà muốn dành chỗ cho cái thằng Đạt chứ gì? Lúc thì Mạnh lúc lại Đạt, cái đồ trắng hoa."

Đồ quát dồn dập, Nhận bĩu môi xia đều.

- "Ôi chao ôi, A Đồ tức cái gì đó rồi. Tức nên mới trút giận sang cho ta, nói linh tinh a, ta không thêm chấp A Đồ luôn."

- "Ghê, bà người lớn nhĩ?"

- "Ta là sinh viên đại học rồi a. Là sinh viên trường Bách Khoa nha, trường khoa học kỹ thuật hàng đầu luôn. Là tự lực ta thi đỗ đấy, không phải như ai kia trúng đề đâu a."

A Nhận kiêu căng trả lời, A Đồ điên hết cả máu, lớn giọng xả hận.

- "Mới hôm nọ còn khen tui giỏi ý, hôm nay đã trở mặt rồi, đúng là đồ đàn bà ngoa độc."

- "Đó là người ăn rùa thôi, còn học lâu với người ta chả biết thừa ý, người dốt bỏ xừ đi được. Người dùng cái nha, đến nhân ma trận người cũng không làm nổi thì được cái nước non gì nữa?"

Đồ điên, Đồ lời sách vở, lời ma trận ra hùng hục nhân. Nhân hoài nhân mãi vẫn sai, cái mặt Nhận kiêu vãi linh hồn, lòng tự trọng của Đồ bị tổn thương vô bờ bến, hôm ấy quyết không ngủ nữa.

Phải nghe giảng.

Phải nhân được ma trận. Phải được cái nước non gì đó.

Phải, nhất định như thế.

Đồ học tích cực lắm, giờ tay hời bài liên tục hại thầy Hải choáng váng ghê gớm, nhưng thầy vẫn tận tình giảng giảng cho trò nghe. Kết thúc buổi học thầy còn khen A Đồ tiếp thu nhanh, ruột gan Đồ cứ phải gọi là mát rười rượi, quay sang A Nhận vênh vênh vào vào.

- "Đâu? Đâu? Có ma trận nào mang hết ra đây, bố mày nhân cho."

Nhận mím môi, lườm đều A Đò rồi xếp sách vở bỏ về trước. Đúng lúc ấy Ánh đang thẹn thùng đợi Đò ngoài cửa lớp, Đò đưa Ánh đi dùng bữa trưa ở một nhà hàng khá sang trọng.

Tình Đò xưa nay vốn thế mà, ai tỏ tình cũng nhận lời hết, bạn gái chỉ có thêm chứ không bớt, lại chi tiêu rất thoáng nên được lòng các em lắm. Bạn Ánh được ngồi siêu xe, được ăn toàn món sang chảnh, đúng là lần đầu tiên trong cuộc đời nếm trải mùi vị của hạnh phúc.

- "Em thích lắm, cảm ơn Vương nhé, tụi em ở ký túc xá thiếu thốn lắm."

Ánh ngọt ngào thủ thỉ, Đò bất chợt chau mày, thiếu thốn ư? Khổ thân A Nhận quá chừng, A Đò thương thương, liền sai phục vụ gói luôn ba suất nữa, bảo Ánh mang về cho bạn cùng phòng.

Ánh khắp khối mừng thầm, A Đò lái siêu xe, dừng ở cổng ký túc xá thì thoáng cứ có người lén lút nhìn nhìn ý. Chắc là ghen tỵ đây mà, một bước lên mây, quá thật quá tuyệt vời.

- "Các bà ui, anh đẹp trai anh chết tui đừ đừ rồi, còn mua đồ ăn cho các bà nè, các bà được hưởng sái tui đó nhé."

Như Nhận Duyên há hốc, tùm năm tùm ba hỏi chuyện. Ánh tíu tít kể lể, nó bảo nó lên kế hoạch hết rồi, trước mặt anh thì ngoan hiền dễ thương như cún, sau lưng sẽ âm thầm loại bỏ từng con tình địch một.

Rồi sẽ đến một ngày Cao Bá Vương, cháu đích tôn của Cao Bá Mạnh, trùm giang hồ khét tiếng, hoàn toàn thuộc về Hoàng Ngọc Ánh.

Như có vẻ hoài nghi, nhưng không ngờ Ánh nói được làm được. Chỉ một thời gian ngắn sau đó cô nghe Vũ tâm sự Vương đã chia tay với hai em người yêu, không những thế hắn còn hay lên phòng cô chơi lắm.

A Nhận thì dạo này đi học vô.

Lớp vô mới mở ngay dưới sân ký túc xá, học phí rẻ bèo luôn à. Thầy giáo cũng rất dễ thương, học trò nữ được thầy tài trợ áo quần cho hết. A Nhận càng học càng say, bởi có tố chất và sức khoẻ dẻo dai rồi nên giờ Nhận mạnh lắm, chỉ thua duy nhất một bạn nam trong lớp thôi.

Tập tành nhiều nên hôm nào tan học mồ hôi mồ kê cũng nhễ nhại, về tới phòng là thở hồng hộc luôn. Phải hôm không có đứa nào trong nhà vệ sinh còn đỡ, chứ phải hôm tụi nó đang tắm Nhận muốn phát hoả luôn. Vừa được cái bà Như đỡ điệu thì lại vướng ngay con mụ Ánh mới có người yêu, ai không biết còn tưởng người mụ cả tấn ghét cũng nên. Ở trên bàn chạy vù xuống suối rửa mặt là xong, ở thành phố, đúng là cũng có cái khổ a.

Bạn Đò ngồi đợi bồ, lén lút liếc lên nhìn bạn Nhận. Mặt đỏ phừng phừng, cái môi chu chu choa choa, nhìn ghét phát hờn. Bạn bực mình quăng luôn chai nước lạnh sang đó.

- "A a...suýt thì vào đầu ta nha...ngươi...láo..."

Nhận càu nhàu, nhưng xong vẫn thân nhiên tu ừng ực. Nước mát ghê đó, uống vào dễ chịu ghê a. Mà vừa hạ hoả được một lát thì cái Như từ đâu xông vào hét oang oang cả phòng.

- "Nhận...Nhận...toi rồi...thằng Mạnh là thằng khốn nạn...tui...tui...vừa thấy nó...ôm hôn con khác...ở sân vận động..."

- "Bà ăn xằng nói bậy cái gì thế?"

- "Không tin bà chạy ngay ra đó, có khi tụi nó còn chưa đi đâu."

A Nhận tất tả lao vụt đi, đúng là A Mạnh đang có tiết thể dục ở sân vận động thật, tiếc rằng không thấy em nào như lời Như nói cả, chà nhẽ Như lừa Nhận? Như thường ngày đánh đá một chút nhưng chẳng phải đứa nói láo đâu. Tìm A Nhận thót một cái, cô tới gần A Mạnh, hỏi hộp gỗ vai hắn hỏi han.

- "Ngươi...ngươi...yêu cô nương khác rồi a?"

- "Đâu có đâu."

- "Như bảo nhìn thấy ngươi ôm hôn nữ nhân khác. Cứ nói thật đi, không sao đâu. Nếu sự thật là như vậy ta sẽ tự nguyện rút lui chúc phúc cho hai ngươi, ta sẽ viết thư về cho thầy ta, nói thầy huỷ hôn."

A Nhận mắt rơm rớm rồi, nhưng vì thương A Mạnh quá nên vẫn cố gắng làm ra vẻ người lớn. A Mạnh nghe tới hai từ huỷ hôn sợ vãi linh hồn, thầy nương hắn mà biết chắc xuống thủ đồ xách hắn về cạo lông mất.

- "Như nói vớ vẩn đó, người thành phố lơ lửng lắm, ngươi đừng tin. Cả đời ta chỉ thương mình ngươi thôi, ngươi là nữ nhân của ta."

- "Thật a?"

- "Thật."

- "Ngươi thề đi, nếu ngươi dám nói láo nửa lời đầu ngươi sẽ mọc hai cái sừng dài dài nha!"

- "Thê."

A Mạnh quả quyết, A Nhận liền vui vẻ trở lại, nhoeo miệng cười nhảy chân sáo bay về kí túc xá. Việc đầu tiên là mắng cho Như một trận. Như cũng chẳng phải dạng vừa, Như chửi Nhận ngốc, Như nói A Mạnh chả ra gì cả.

Như dám xúc phạm A Mạnh, Nhận điên không chịu nổi, thẳng tay xoắn tai Như một cái rở đau. Vũ tức sôi máu, xông ra chắn trước Như dằn mặt Nhận.

- "Con ranh con, mắt dạy với ai thế? Đầu óc bả đậu người ta khai sáng cho lại còn méo biết điều. Bỏ đạp cho mày một phát bay về rừng luôn bây giờ."

Vương nghe người ta chỉ trích Nhận bắt chợt sốt hết cả ruột, ngay lập tức chạy tới lau bàu.

- "Thằng cờ hó, khoá mõm lại ngay cho bô."

- "Bố đéch khoá đấy, làm gì được nhau? Mịa kiếp, trước giờ bố tưởng mày ngu nhất cái hệ mặt trời này rồi, ai ngờ vẫn có đứa ăn hại hơn."

- "Mày...mày...đừng trách bố ác..."

Vương là Vương định đâm cho Vũ một trận cơ. Nhưng khổ nỗi sức có hạn, chưa gì đã bị thằng bạn thân khổng chế cả hai tay rồi và cho mấy phát rồi. A Nhận gập tít mặt mày, biết Vũ vừa trâu vừa béo không đấu được nên đành nhanh trí giật tóc Như rồi lòi ra hành lang dọa nạt ầm ĩ.

- "Tên thối tha kia, hoặc là nguoi buồng A Đỏ hoặc ta quăng Như xuống tầng một."

Vũ bên trong sợ run cầm cập, vội vàng đẩy Vương ra, nhanh chóng lao tới chỗ Như. Bạn Nhận lờm cái rồi chạy vào hỏi han bạn Đỏ, bạn Như được thể làm màu rõ tợn, đã yếu ớt ẻo là thì chó, nước mắt lại còn giàn giụa giữa.

- "Đáng sợ quá... Vũ à...đáng sợ quá đi mất...tao...tao chẳng muốn ở lại trong cái phòng này nữa...cứ nhìn mặt con Nhận là tao thấy buồn nôn..."

- "Không sao...không sao...nín đi...có tao đây rồi...đêm nay tao đưa mày về nhà tao ở tạm."

Như sượng phát rồi, cổ lăm mới nhìn được cười hề gật đầu đầy e lệ. Vũ ở riêng, nó tự mua được căn hộ nhỏ bằng tiền bán cơm quê. Càng nhỏ Như càng thích, có mỗi hai đứa ở trong nhà, ngoảnh đi ngoảnh lại là thấy mặt nhau à.

Vũ ngủ ở sô pha, nửa đêm Như sụt sịt kêu sợ ma, Vũ đành chạy qua an ủi nó, vừa tới đã bị ai đó kéo xuống giường rồi vòng tay qua siết chặt. Miệng thì kêu con này mày làm cái quái gì thế mà trống ngực cứ đánh thình thịch đi ấy, chẳng ngờ đây người ta ra.

- "Tụi mình...tụi mình...là gì đây?"

- "Mày là ba của con tao."

Như đáp, nửa đùa nửa thật. Vũ cười, lơ đễnh buột miệng.

- "Ừ, tao là ba của con mày, đặt tên con là gì giờ?"

- "Hoang. Phạm Thị Hồng Hoang."

- "Gi cơ? Mày điên hả?"

- "Tại nó là con hoang mà."

Như trêu, Vũ cúi eo Như, mắng nhỏ đồ hâm hâm, nó có tao là ba rồi còn gì, tụi mình sẽ cùng nhau lựa cho nó một cái tên thật là hay. Như cảm động lắm, đắn đo mãi mới dám mở lời hỏi Vũ, rằng, sao hồi nhập học lại giả bộ không quen biết tao?

Đang yên đang lành nhắc tới chuyện cũ hại Vũ bức mình ghê gớm, hấn giật tay con bạn ra rồi quay mặt đi hướng khác. Như buồn, nước mắt lặng lẽ chảy, buồn đến nỗi chẳng đủ hứng thú mà mè nheo nữa.

Không khí tĩnh lặng lắm, mãi lúc sau Vũ mới cất giọng lạnh lùng.

- "Đề đi, xong tao nuôi cho. Đứa nhỏ ấy, coi như không liên quan gì tới mày nữa, tha hồ mà yêu đương bay bổng."

Như ức, vùng dậy đi loang qua loang quanh, ngó nghiêng ngó dọc một hồi chẳng ăn thua, rốt cuộc gào lên quát.

- "Đưa bà mày chia khoá nhà."

- "Làm gì?"

- "Bà về ký túc xá, bà méo thích ở đây nữa."

- "Mai về, giờ muộn rồi."

- "Đưa mau...không đưa tao hun chút mày."

Như đoạ, Vũ tự dưng bật cười. Thế rồi hấn nhào lên kéo Như vào lòng, ôm thật, hun cũng là thật, đưa nào chút thì chẳng biết. Sáng hôm sau chuyện lại như thường, Như lại được ăn cơm rang lạp sườn ngon bá cháy.

Nhận thì có áo quần mới nha. Đổi phong cách một cái, cả lớp mắt chữ O mồm chữ A. Đầu không đội mũ quả bóng nữa mà chải tóc thẳng mượt rồi tết viên hai bên mái, anh nào trong cái lớp BK03 cũng khen xinh ý, trừ anh A Đỏ.

Căn bản anh vẫn còn đang há hốc vì sốc.

- "A Đỏ thấy ta xinh đẹp không a? Còn mỗi A Đỏ chưa khen ta thôi ý."

Đỏ nghe Nhận hỏi giật bắn người, chẹp miệng làm kiêu.

- "Ôi dào, muỗi, thường thôi."

- "Tối qua A Mạnh qua bảo hấn hết tiền rồi, đợi tháng sau may ra mới mua được áo quần, Ánh thấy vậy thương thương nên cho ta cả đồng đồ cũ ý, tại Ánh được A Đỏ mua cho nhiều váy xịn lắm rồi. Ánh còn cho ta con điện thoại cục gạch của Ánh nữa. Chung quy ta vẫn phải cảm ơn A Đỏ ý, cảm ơn nha."

Hả? Đồ cũ của Ánh? Sao Nhận mặc lên trông rực rỡ dữ vậy? Nghĩ cũng tội Nhận ghê, hấn chẳng bao giờ mặc một cái áo quá năm lần, trong khi đó Nhận rõ ràng là con gái cần điệu đà thì phải mặc lại đồ thái của người ta.

Quá tội đi ý.

Đỏ buồn bực thay Nhận, lúc về nín nín áo Nhận thủ thủ.

- "Lần trước nợ tiền tui đúng không? Đến lúc làm việc trả nợ rồi."

- "Việc gì?"

- "Đi thử áo quần để tui mua cho người yêu tui. Nó mặc cùng cỡ với bà."

Tương gì, đơn giản như đan rổ luôn. Nhận gạt đầu cái rụp. Đỏ mỉm cười sung sướng, Đỏ đưa Nhận đi hết khu mua sắm này tới trung tâm thương mại kia, chọn được cả tá đồ đẹp ý.

- "Đỏ ơi...Đỏ ơi...cái váy trắng kia đẹp chưa kìa...lộng lẫy quá...oa..."

- "Ngốc, đó là váy cô dâu ý."

A Đỏ búng tai A Nhận, nhưng thế nào lại nổi hứng kéo lớp trưởng vào trong. Nhận hỏi A Đỏ sắp lấy người ta hả mà cần thử, Đỏ giả bộ ậm ừ cho qua.

Thời khắc A Nhận bước ra từ phòng thay đồ, A Đỏ tưởng như tim mình bị đũa nào nó chôm xừ mất rồi. Đầu choáng váng điên đảo, cả người ngất ngây như con gà tây. Nhận thẹn thẹn hỏi, thế nào A Đỏ, Đỏ chẳng kiềm nổi, buột miệng nhận xét.

- "Đẹp lắm, tuyệt đẹp. A Nhận là cô dâu xinh đẹp nhất trong cái hệ mặt trời này."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Hệ mặt trời bao la quá

Ai được khen mà chả phồng mũi, A Nhận cũng không ngoại lệ nha, nó sướng, sướng ron hết cả người đi ý. Nhưng nghĩ đi nghĩ lại kẻ ra cũng không phải phép cho lắm, có đưa đánh nhỏ nhẹ mở lời.

- "Hệ mặt trời thì bao la quá a, ta chỉ cần là cô dâu xinh đẹp nhất trong mắt nam nhân của ta thôi."

Gớm, cái tiểu cô nương này chui từ đâu ra không biết? Vừa đẹp người lại vừa đẹp nết, khiêm tốn dễ thương hết phần thiên hạ đi ý à. A Đỏ ngây ngốc ngắm A Nhận, ngắm bằng mắt thường đã đẹp, ngắm qua ống kính camera 360 lại càng lung linh huyền ảo.

Chớp thời cơ chụp lấy trăm tấm luôn.

Nhân viên cửa hàng biết ý hỏi khách nam có vào thử đồ luôn không hại vành tai Cao Bá Vương ửng đỏ, chẳng hiểu sao tự dưng thấy ngại ngại thế không biết, đành giặt giặt tóc Cù Bằng Nhận áp a áp ứng xin ý kiến.

-“Ê...họ hỏi đó...bà thấy tui có nên thử đồ không?”

-“Có chứ, thử ngay và luôn, mất gì đâu.”

A Nhận tình bơ đáp lời, lại còn hồ hởi xung phong chọn đồ giúp bạn làm lòng A Đồ cứ lảng lảng ấy, ngồi ngoài ghế đợi Nhận hồi hộp muốn ngạt thở luôn. Nhận thì khó tính phải biết, lựa đi lựa lại, xem tới xem lui cả tiếng đồng hồ mới chọn được chiếc váy ưng ý, phấn khởi lắm mà mặt A Đồ lại đen kìn kịt mới lạ đời chứ.

-“A Đồ không thích a?”

-“KHÔNG.”

Bạn Đồ hết hết công suất, bạn Nhận ngây thơ thắc mắc.

-“Sao lại không thích cơ chứ? Váy này đồ rực đỏ rờ tôn nước da trắng mịn, kiểu cách cũng làm nổi bật dáng người mảnh khảnh của A Đồ mà, mặc vào có khi còn xinh đẹp hơn cả ta ý. Là cô dâu xinh đẹp nhất hành tinh này a.”

Có đĩa ngọt giọng nịnh nọt, có đĩa máu nóng bốc lên tận đỉnh đầu, tức hằm hạp bỏ xuống hằm xe, hại đĩa kia vội vã thay trả đồ rồi linh kinh xách túi này túi kia hối hả đuổi theo.

-“Ai cho bà trèo lên xe tui? CÚT XUỐNG.”

Đồ vẫn còn giận tím tái mặt mày, Nhận sốc sững sờ luôn, hai mắt to tròn long lanh ngây ngô nhìn Đồ. Cái mặt đáng ghét ấy, hại Đồ không làm sao mà cương quyết nổi nữa, đành phải xuống giọng.

-“Xin lỗi tui đi, rồi mình huề.”

-“Sao ta phải xin lỗi A Đồ cơ?”

-“Vì mắt bà bị đui chứ sao?”

-“Đâu có đâu, mắt ta vẫn sáng như sao mà!”

A Nhận tình bơ đáp, A Đồ bực bội áp hai tay lên hai má A Nhận, ép đầu con bé quay thẳng sang nhìn mình, đoạn làm bộ tủi thân thủ thi.

-“Nhận nhìn lại cẩn thận xem, chiêm ngưỡng từng đường nét anh tuấn trên gương mặt tui ý...tui đẹp mà...từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ ai cũng khen tui đẹp hết...”

Đồ nín thở, hồi hộp đợi Nhận đánh giá. Nhận quan sát kỹ càng rồi cuộc cũng phải đồng tình kết luận.

-“Ừ, đẹp...công nhận rất đẹp gái a.”

Bờ môi căng mọng, thắm đỏ rực rỡ như cánh hoa nở lúc ban mai, quả là vẻ đẹp trời phú, lại còn có chiều cao lý tưởng nữa chứ, Cao Bá Vương không tham gia thi hoa hậu đúng là một tổn thất lớn cho nước nhà. A Đồ tiu ngưu khỏi động xe, trong khi đó A Nhận vẫn thỉnh thoảng liếc trộm hán, người đầu mà như tiên nữ giáng trần, tự dưng tìm A Nhận đập tình tha tình thích mới lạ đời chứ.

Về tới ký túc xá Đồ buồn buồn tâm sự gái yêu lại giận hán rồi, nhờ Nhận vớt toàn bộ đồng đồ mới mua ra sọt rác. Nhận hí hửng xin xỏ đừng ném đi phí, người ta không mặc thì cho Nhận đi. Đồ chep miệng đồng ý, Đồ đúng là tốt bụng a.

Hôm nay đúng là ngày tốt, bạn Nhận toàn được hưởng sái thôi. Thầy Hải từ quê lên mang theo bao nhiêu đồ ăn của ba mẹ Như gửi, nào là gà luộc, vịt quay, tới dưa cà mắm muối. Nhận liếc thấy Duyên cứ thẹn thẹn khác thường nên lạnh lẽo rừ rừ thầy ở lại ăn cơm. Nhận bảo thầy mà không đồng ý nghĩa là thầy chê kí túc xá của tụi em nghèo bản hại thầy hết đường từ chối.

Duyên ngồi đối diện với thầy, run tới nổi cả bữa chẳng dám ngẩng mặt lên, cứ cúi gằm xuống bát cơm trắng gầy từng hạt một. Thầy giáo gấp thức ăn cho cả bốn trò, nhưng tới bát của Duyên thì ưu tiên hán miếng cánh gà, lại còn ăn cần dạn bạn ăn đi, có vẻ dạo này hơi gầy.

Chỉ một câu quan tâm nhỏ nhỏ thôi mà có người tưởng như ngạt thở, có đĩa lại ngửa tai ném đá hội nghị.

-“Khóc suốt thì chả gầy, chăm tắm trai bệnh cả tháng trời, lúc đau ốm thì tình cảm mùi mẫn, ai đời lúc khỏi rồi xuất viện lại ném cả xấp tiền vào mặt người ta, làm như không quen biết...”

Ánh vừa dứt lời thì không khí cũng u ám kì quái khó tả. Duyên Như Nhận đều lườm nó, riêng thầy Hải không nói gì cả, chỉ lặng lẽ ăn cơm rồi xin phép ra về.

Buổi tối lúc ba đứa kia đang rửa bát Ánh mới phát hiện ra giường của Nhận có rất nhiều váy áo đẹp, không những thế còn toàn hàng hiệu, giá mỗi cái cũng phải cỡ triệu đồ lên. Có khả năng chi thoảng tay như này, ngoài Cao Bá Vương e rằng không còn người thứ hai.

-“Cù Băng Nhận, vác cái xác bà ra đây cho tui nhờ!!! Bà dám qua tui mặt dụ dỗ soái ca của tui hả??? Muốn chết không???”

Bạn Ánh gào lên inh ỏi, bạn Nhận trong nhà tắm cúi kinh đi ra phân trần.

-“Ta...ta...à mà tui...tui thềm vào a...A Đồ nhờ tui đi thử đồ cho người yêu hần, xong hai đứa giận nhau hần đòi quăng luôn ra sọt rác...công tui năn nỉ xin hần đó...bà thích thì tui chia cho bà...”

Chia? Chia mà mặc được à? Eo Nhận bé như con kiến, mông ngực lại to tổ chẳng, vừa sao nổi? Mà giờ khác xưa rồi, Hoàng Ngọc Ánh giờ là người yêu của đại gia, cần chi mấy món hàng ngoài sọt rác? Thích cái gì chẳng phải chi cần nhắc điện thoại làm nũng chút là xong hay sao?

Nhưng con gái, ai mà không muốn trái tim người ấy chỉ thuộc về một mình mình? Xem nào, trong số đám người yêu của Cao Bá Vương, tặng người giống A Nhận chỉ có duy nhất một đứa, em Hà Phương bên trường Cao Đăng Văn Hoá Nghệ Thuật. Có lẽ đã đến lúc chị Ánh loại em ra khỏi danh sách bao nuôi của anh Đồ nhà chị rồi.

Chị ngẫm, chị nghĩ, rồi xế trưa hôm sau, chị vác cái mặt sưng vù chạy về kí túc xá, vừa khóc lóc tức tưởi vừa mếu chị Nhận, chị bị em Phương sai đầu gấu tới dẫn cho một trận. Chị Nhận xót bạn, trong lúc bốc đồng chẳng kịp phân biệt đúng sai, chị điên máu chạy một mạch sang bên đó giáng cho em Phương hai cái tát cảnh cáo.

Em Phương sợ tới xanh cả mặt, vừa ban sáng có hai tên đầu gấu đến dọa nạt, tới ban trưa chị Nhận đã sang đánh đập. Em vốn liễu yếu đào tơ nên chẳng chịu nổi giông bão, cô bé vội vàng quỳ gối van xin năn nỉ chị, em hứa từ nay sẽ chấm dứt với anh Vương.

Chị Nhận ngây cả người, chị đánh em vì tội em tấn chị Ánh chứ đâu có muốn can thiệp vào mối quan hệ của các em đâu? Nhưng chị cũng chẳng muốn giải thích nhiều lời, chị siêu chảnh quay lưng dạo bước, chẳng hiểu duyên số kiểu gì đi được nửa đường thì gặp anh A Đồ.

Mặt anh hầm hầm sát khí, nghe chừng giận lắm.

-“Sao bà tát bé Phương?”

A Nhận xị mặt cúi gầm, Ánh dặn phải giữ bí mật rồi a, nên chẳng thể tiết lộ được đâu. A Đồ không biết Ánh thuê hai tên đầu gấu nên cứ nghĩ vụ này do một tay A Nhận gây ra, hần véo má Nhận mắng mỏ.

-“Ba ghen hả? Lỡ thích tui rồi nên ghen chứ gì?”

Cù Băng Nhận giật nảy cả mình, vội vã xua tay.

-“Đâu có, nam nhân trên đời đã chết hết đâu mà ta phải thích cái đứa mất ngọc mày ngài?”

-“Mất ngọc mày ngài thì sao? Đẹp trai lỗi tại ai cơ chứ?”

A Đồ gần như gào lên, A Nhận ngờ ngác nhìn hần, A Đồ bị bệnh rồi, bệnh tự huyền về sức mạnh bản thân ý, nhưng thôi không sao sất, nương bảo sống trên đời nhiều kẻ mắc bệnh này lắm, cứ kệ họ đi, mình sống cuộc đời mình, đừng nên nặng lời làm tổn thương ai cả.

-“Con nhóc đang đòi chia tay với tui kia kia. Danh sách người yêu của tui tháng này chẳng tăng mà còn hụt đáng kể, phát rò mất.”

-“Đừng rò...ta đèn người là được chứ gì?”

-“Bà đèn như nào? Bà tự cống nạp mình vào danh sách đó hả?”

A Đồ tò mò hỏi, A Nhận lắc đầu hai hần cúi nặng xì ngầu. Nhận an ủi hần bớt nóng bớt giận, giờ đèn Nhận qua chỗ em Phương, Nhận cho em ấy tát lại hai phát đèn bù để em ấy nguôi ngoai là được chứ gì.

Đồ nghe thấy bùi tai lắm. Đúng vậy, kẻ đáng ghét như Cù Băng Nhận phải bị tấn một trận cho tỉnh người, cho sáng mắt ra. Nghĩ thì nghĩ vậy, mà thực tế nó lại hơi phũ phàng. Mới có một cái vạ, má A Nhận từ trắng hồng đã chuyển sang đỏ ửng, năm đầu tay còn hiện rõ, như lưỡi dao sắc cứa dần cứa mòn vào tim gan A Đồ.

A Nhận rất gan, vành mặt giờ bên má còn lại kêu mau tát tiếp đi cho xong. Hà Phương uất hận vùng tay, tuy nhiên lần này không giáng được xuống mặt con nhỏ đáng ghét đó nữa, bởi Cao Bá Vương đã kịp thời lao tới cản cô bé.

-“Không cần quay lại nữa, chúng ta thực sự chấm dứt. Cái tát còn lại, sẽ chuyển tiền đèn bù cho em.”

Giọng hần lạnh lùng không chút cảm xúc, mới vài phút trước trong danh sách bao nuôi hần còn đặt Hà Phương ở vị trí đầu tiên, căn bản do số đo ba vòng vô cùng chuẩn. Vậy mà giờ đây, nhìn cái mặt thấy phát ngán, con gái con lừa gì mà đánh đá cá cày.

Tính ra A Nhận còn đánh đá hơn, nhưng có thể IQ của A Đồ thấp, hiện tại không tài nào mà nhìn ra, đập vào mắt hần chỉ có bên má sưng húp của Nhận thôi. Hần dắt A Nhận vào xe, vừa chạm nhẹ kiểm tra vừa nựng nựng.

-“Tội quá, đau không?”

-“Hơi đau. . .A Đồ hết bức ta rồi a? Danh sách suy giảm mà A Đồ không buồn à?”

-“Thôi không sao, thiếu hụt quân số thì nay mai tui bổ sung thêm là được.”

A Đồ cứ sán lấy A Nhận, cứ thôi thôi xoa xoa hoài luôn ý, A Nhận cảm thấy rất khó thở, Nhận muốn đá hẳn ra, nhưng. . .nhưng. . .trong lòng lại thấy có chút gì đó không nỡ. Bên má kia không bị ăn tát mà cũng đỏ theo, rõ là trong xe có điều hoà, nhưng sao Nhận thấy nóng bức ngột ngạt lắm luôn.

A Đồ thật đẹp.

Cũng thật thơm nữa.

Nếu A Nhận là nam nhân, nhất định sẽ chết mê chết mệt với hẳn a. A Đồ cũng ngắm nghía A Nhận rất lâu, mãi sau tự dung hấn ngập ngừng mở lời.

-“Nhận à. . .tui. . .cho tui xin lỗi. . .nhé!”

-“A Đồ sao vậy?”

-“Không sao cả.”

-“Không sao sao xin lỗi?”

-“Tại. . .tui. . .tui nghĩ tui sắp làm một việc rất có lỗi với bà.”

-“Việc gì cơ?”

Nhận ngờ ngạc hỏi, Đồ nhích người lại gần hơn, cánh môi dè dặt chạm lên gò má ửng hồng, khẽ hôn miết một cái, thật nhanh. Chỉ là chút đụng chạm nhẹ nhàng thôi mà tim hấn tưởng như muốn nhảy vọt ra ngoài. A Nhận cũng đơ mắt mấy giây, đầu óc mụ mị choáng váng, mãi lát sau lấy lại tinh thần mới bắt đầu rom róm nước mắt.

Cái nắm tay đầu tiên đã đánh, giờ lại cái thơm má đầu tiên, đều bị A Đồ cướp đi cả rồi. Thế này thì làm sao mà A Mạnh tha thứ cho A Nhận được nữa cơ chứ, nam nhân trên bản mà biết chuyện này e rằng Nhận cũng ế chồng mất thôi.

Túi thân quá, uỷ khuất quá, Nhận khóc rung rức, hại Đồ ngồi bên cạnh cắn rứt lương tâm ghê gớm. Nịnh không nguôi, dỗ không nín, rốt cuộc có đưa đành can đảm lên tiếng.

-“Tất tui đi. . .đám tui cũng được. . .”

Đồ có lòng thì Nhận cũng có dạ, tay nắm thành quyền, uất hận vung thẳng, máu mũi A Đồ chảy ra ròng ròng. A Nhận vừa nãy còn tức mà giờ tự dung lại xót hết cả ruột, cuống quýt hỏi thăm hẳn có sao không, có cần đi viện không? Nhận lau máu cho Đồ, Đồ lau nước mắt cho Nhận, cười hề hề mặc cả.

-“Không sao, Nhận cứ đầm thêm một quả nữa cũng được, nhưng mà. . .xong. . .xong thì cho tui thơm thêm một cái. . .nha!!!”

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Đập chậu cướp hoa

Buồn thay cho cuộc đời A Đồ!

Một phút bốc đồng, ngàn năm le lót.

Đám thì đúng là được ăn thêm một quả nhưng thơm thì còn mơ. Cái tội vô liêm sỉ, bị A Nhận tát cho méo cả mặt, thôi vẫn còn may chưa rụng cái răng nào.

Cù Bắng Nhận ánh mắt sắc lạnh lườm hấn rồi âm ức xuống xe, buồn thiu buồn thiu chạy tới chỗ A Mạnh. Chẳng biết A Mạnh có nghe A Nhận giải thích không nữa?

Liệu A Mạnh có tin? Hay giấu nhem chuyện này đi nhỉ? Ngoài trời biết đất biết, A Nhận A Đồ biết, còn ai biết nữa đâu? Nhưng như thế là nói dối, không được đâu a. Chỉ sợ A Mạnh sẽ đau lòng rồi đòi huỷ hôn, nữ nhân của mình chẳng còn đoan chính, hẳn nhất định sẽ uất lắm a. A Nhận suy nghĩ nhiều tới nhức cả óc, ngẫm ngàn ngàn vạn vạn lý do. Khổ nỗi chẳng có cơ hội trình bày, A Mạnh đi thực tập rồi, mãi tận trên Cao Bằng cơ, cuối kỳ hấn

mới về.

A Nhận cảm giác tội lỗi ngập tràn suốt từ ngày hôm ấy, tội thân bao nhiêu thì hận A Đồ bấy nhiêu, tránh A Đồ như tránh tà.

Đồ ngồi bàn trên, Nhận sẽ chui tận xuống dưới bàn cuối cùng.

Đồ xuống bàn dưới, Nhận lại cất công chui lên bàn trên.

Đồ mua nước ngọt bên lên đi tới làm lạnh, Nhận vênh mặt phớt lờ rồi nhìn sang hướng khác.

Sự lạnh lùng kiên trì của Nhận khiến Đồ dần bỏ cuộc, ở đâu có Nhận, ở đó Đồ sẽ tự biết điều tránh xa. Đồ lười tới trường hơn, hần cúp tiết liên tục, thậm chí thỉnh thoảng lên phòng đón Ánh đi chơi hần cũng chỉ ngồi yên một chỗ chứ không dám bắt chuyện với Nhận như mọi khi nữa.

Thấm thoát cũng qua một kỳ, khoá của Nhận năm nhất khối A học giống nhau, bốn môn, Đại Số I, Giải Tích I, Giải tích II và Vật Lý Đại Cương I. Sinh viên đại học mà, thi xong nhận vô đối luôn, có thời khắc đợi kết quả thi mới gọi là hồi hộp a, các bạn ra nhà D3 xem điểm mà còn đông hơn cả đi trải hội.

Bu bu bám bám như kiến cỏ, những lúc như này mới thấy bọn Kỹ Sư Tài Năng sướng thật, chúng nó học riêng ở D6, thi đề riêng, kết quả cũng dán riêng bên đó, không phải chen chúc như mấy lớp thường tại Nhận. Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đề của tụi nó khó hơn, nghe đồn mấy bài cuối toàn bài sao, cho Nhận thi cái đề đó chắc Nhận nghèo luôn a. Vậy mà điểm của cái Như vẫn khiến người ta hoa cả mắt, 10, 10, 10, 9.

Vũ nó ra quán suốt mà kết quả cũng không hề tệ chút nào, 9, 9, 8, 9. Hai đứa này có khả năng đạt học bổng rồi a, Duyên thi 8, 8, 8, 7. Lần này cũng như lần trước, có mỗi Nhận nội lực tốt nên chòi được vào xem, xem cho tụi nó xong đến lượt xem cho mình, Nhận run muốn xỉu ấy.

Cái thời khắc nhìn thấy hàng chữ Cù Băng Nhận, thẳng tắp giống sang một em 10, ba em 9 nằm chềnh chệch có đứa xúc động mém rớt nước mắt. Cảm tạ trời đất, đổi ra toàn A luôn đó, kỳ này Nhận không đạt học bổng thì còn con nào được đây chứ?

Ánh học khối D, thi sáu môn, qua cả sáu. Đối với Ánh thế là tuyệt rồi! Cả cái trường Bách Khoa kỳ đấy kết quả hoành tráng nhất có lẽ của anh Cao Bá Vương lớp BK03. Vâng, giả như mà tính gộp theo hàng ngang thì anh được hẳn hai con 10 cơ đấy, khổ nỗi điểm nó lại tách riêng, thành ra bốn em 1, 0, 1, 0 được xếp xen kẽ nhau đầy nghệ thuật, to tròn đều tăm tắp.

Vật Lý Đại Cương I thi trắc nghiệm, 100 câu 90 phút. Anh khoanh random kiểu gì mà trăm phát tránh được cả trăm đáp án đúng, kể ra cũng là tài năng hiếm có. Chị Nhận chị được thể cười như nắc nẻ, anh Vương thì anh chẳng quan tâm, mãi tới xế chiều anh mới qua ký túc xá, rủ cả phòng sang biệt thự ngoại thành nhà anh dự tiệc.

Duyên Ánh háo hức vào nhà tắm thay váy áo. Bạn Vũ thì qua phòng chơi từ trưa cơ, được điểm cao nhưng thái độ của bạn không được vui cho lắm, bạn cứ dăm chiêu nhìn bụng bạn Như chất vấn.

- "Sao mãi mà nó chẳng to lên được chút nào vậy mày? Hay con mình bị thiếu chất dinh dưỡng?"

- "Có khi đột vừa rồi ôn thi vất vả quá đấy. Nhiều người chưa bảy tám tháng mới rõ mà mày..."

Có đứa chém như đúng rồi, có đứa tỏ tỏ gât đầu, nhiệt tình rủ.

- "Kỳ sau dọn sang nhà tao ở đi, tao chăm. Chứ ở đây nhờ đêm hôm chuyển dạ có mấy đứa con gái biết làm sao?"

- "Mày tính cũng phải, nhưng tao ngại ngại ý."

- "Sao ngại?"

- "Thì chả ngại, chẳng là gì của nhau tự đứng dọn về sống cùng nhau à?"

- "Thế biết sao giờ?"

- "Ai biết đâu đấy!"

Như làm bộ thẹn thùng, Vũ lưỡng lự hồi lâu rồi đột ngột ghé tai Như thủ thỉ.

- "Có khi Tết này tao về quê rồi mang trâu cau sang nhà hỏi mày?"

- "Nghe cũng hay hay đấy."

Như cười khúc khích, Vũ bẹo má nó, hai đứa thì tha thì thụt bàn bạc lên kế hoạch đám hỏi. Duyên Ánh còn mãi uốn xoắn tóc cho nhau, trong phòng chỉ còn mỗi Vương và Nhận rảnh rang. Nghe Ánh kể đột vừa rồi anh yêu của nó chăm lắm, sáng bơi chiều gym tới tối lại tới lớp học võ, chẳng hiểu sao lòng Nhận có chút hiếu kỳ, đảo cái mắt qua nhìn A Đồ một phát.

Cũng lâu lắm rồi không gặp hần, vẫn mặt hoa da phấn như thế, chỉ là chân tay có vẻ rắn chắc hơn, nhìn người bệ vệ chứ không mảnh khảnh như xưa. A Nhận ngó trộm một cái, lại không kiềm được lên lút ngó cái thứ hai, xong bắt gặp ánh mắt người ta cũng hướng về phía này, hai má Nhận hây hây đỏ, vội

vàng cúi gằm mặt xuống nền nhà.

Duyên chọn được váy, đi ra hỏi Nhạ không thay đồ à, Nhạ lắc đầu bảo không đi đâu. Vẫn còn ghét A Đồ mà, ghét lắm luôn ý. Vũ liếc sang thấy mặt thẳng bạn biến sắc liền nín tay Như năn nỉ.

- "Giúp nó đi."

- "Thom cái thì giúp, môi ý, má với trán không tính đâu."

Như mè nheo, Vũ lườm lườm, mà vẫn chột cho mấy phát liền. Như cười tí tởn, đường hoàng đứng dậy quát Nhạ.

- "Ê, cả phòng đi chơi bà ở nhà làm chi? Bà như thế là gây mất đoàn kết nội bộ đó nhá."

- "Ta...tui...tui đâu có..."

- "Đâu đâu cái gì? Rõ là muốn chia bè kéo phái mà, bà thì giỏi rồi, muốn một mình một bè đâu cả ba tui tui phải không? Người đâu mà không hoà đồng gì hết, sống lỗi quá đi chứ nì."

Như chẳng giỏi võ bằng Nhạ, nhưng được cái già mồm gấp vạn lần. Rốt cuộc Nhạ thua, Nhạ đành chịu theo đoàn. Vũ thấy mặt Vương rạng rỡ hẳn ra, mà chỉ vài giây thôi, rất nhanh sau hân đã lấy lại được vẻ nghiêm trang thường ngày rồi.

Ánh Vương Như Vũ đi chung, lúc thằng Cường đem xe tới đón Nhạ Duyên về biệt thự ngoại thành Nhạ mới ngẩn ra, A Đồ thực sự là đại ca của băng Cọp Đen đó, đồng lắm chứ không phải chỉ là vài thằng con con hôm nọ bắt Nhạ đâu, có nhiều đứa lực lưỡng hơn cả A Mạnh, vậy mà vẫn ngoan ngoãn nghe lời A Đồ, thật là lạ a?

Ngoài cái cao nhất, xinh nhất ra thì A Đồ có được nước non gì đâu nhì? Duyên ghé tai giải thích bạn Vương là con nhà gia thế, bạn Nhạ hơi hơi hiểu, chẹp miệng phát rồi bỏ sang phòng bên chơi.

Nhiều đồ ăn lắm a!

Toàn đồ ngon, đồ lạ, A Nhạ chưa bao giờ được thưởng thức ý, còn có cả rượu nho nữa. Thom nung nức luôn, chỗ A Nhạ cũng có nhiều loại rượu, ngày nào Nhạ cũng ngồi nhâm nhi một hai chén trước bữa cơm với thầy nướng. Tầm lượng của Nhạ tốt hơn nhiều trai tráng trong bản, mà từ đợt xuống thành phố chẳng được uống mấy, thêm ghê a.

- "Ngon không? Rượu ngoại đó?"

Tên này lạ hoắc, Nhạ không quen, nhưng vẫn nhấp thêm ngụm nữa, thành thật nhận xét.

- "Ban đầu hơi chất, nhưng càng uống càng ngọt nơi chóp lưỡi."

- "Vậy uống thử loại này xem?"

Hắn tốt bụng mời, A Nhạ cũng không tiện từ chối. Chỉ là, rượu đó cực nặng, lại bỏ chút thuốc mê, Nhạ uống được hai ly thì gục. Tên yêu râu xanh bắt được mồi béo bở, hân phơn hêt cả người, ngó nghiêng ngó dọc không thấy ai liền lên lút bông gái, chạy vội lên tầng gác mái, rón rén khép cửa.

Ôi chao ôi, em từ đâu bước tới nơi đây dịu dàng chân phương?

Xem này, không trang điểm chút nào mà da vẫn trắng nõn trắng nà, môi đỏ tươi tắn, người lại ngào ngạt mùi lan rừng. Con mắt đại ca cũng tinh tường thật đó, lần nào tiệc tùng cũng toàn gái xinh. Mấy lần trước hân bạn chuyển hàng về muộn bị tui kia cuỗ tay trên hêt, lần này thì may, may quá rồi. Phúc phận biết để đâu cho hết?

Hân cẩn trọng xoay người em, dịu dàng kéo chiếc khoá đằng sau, tấm lưng ong đầy quyến rũ dần dần hiện ra trước mặt, hân tham lam muốn đặt lên đó một nụ hôn ngọt ngào, mà khổ, môi miệng còn chưa hạ cánh, đã bị lôi ra tấn cho sung mỗ.

Đại ca, chẳng biết chui ra từ xó nào?

Mà có thật là đại ca không? Trong trí nhớ của hân đại ca rất yếu ớt, trói gà còn không chặt, sao lực đạo tự dung lại mạnh thế? Trước giờ đại ca cũng chưa từng trực tiếp đánh người, vì đâu hôm nay phải đích thân ra tay?

Là đàn bà của đại ca sao?

Hân đâu có biết đâu, oan ức kinh khủng khiếp. Hân biết điều ôm chân đại ca nỉ non xin xỏ, may đại ca tha không truy cứu nhiều, chỉ đá hân ra ngoài thôi. Có đứa sợ vãi linh hồn, cun cút lùi xuống dưới. Số hân, đứng là quá nhỏ đi.

Có hai đứa canh gác ở phía cầu thang, đảm bảo không ai được lên làm phiền đại ca của chúng. Trong khi đó, trên tầng gác mái, vẫn vang vang tiếng quát.

- "Con gái con lừa uống gì mà uống lắm? Bà ngu nó vừa thôi...rượu chứ có phải nước đâu? Tui không lên kịp thì còn gì hả? Thom một cái cũng

căng...trong khi nó sắp mất cho vì vẫn nằm chết trương ra đấy..."

Ai đó cứ mắng mỏ, ai đó cứ chóp chép ngủ ngon lành.

A Đồ máu nóng hàm hập, mãi sau mới hạ hỏa được để ngồi xuống cạnh A Nhận, cẩn thận kéo chiếc khoá áo rồi xoay người Nhận nằm ngửa, với chiếc chăn mỏng trùm mền đắp lên.

A Nhận trong mơ màng thấy hai chiếc kem rất to, kem hình bàn tay nhá, ngộ nghĩnh độc đáo lắm a, một cái vị dâu, một cái hương xoài. Uống nhiều đâm ra khát khô cả cổ, A Nhận thèm lắm, vội vã đưa vào miệng cắn mút. Đúng là kem thần kỳ nha, Nhận nhắm hoài nhắm chán mãi chưa hết, mà mắt lại riu riu nên đành để dành mai chén tiếp. Kem ngon tuyệt vời, người khác trộm mắt thì uống, nên Nhận tiếc rề om khur khur trong lòng.

Ngủ mê một mãi tới lúc đồng hồ điểm mười hai giờ tròn có người mới thêm mò dậy. Dậy rồi, thấy A Đồ đang ngồi gà gât bên cạnh, thấy mình ôm khur khur hai tay hấn, lại tỉnh cờ nhớ được chuyện xấu hổ ban tối, má Nhận ửng hồng cả cả chưa chín.

Nhận rón ra rón rén trèo xuống giường, bước đi cũng nhẹ nhàng từng bước, Nhận sợ Đồ tỉnh giấc lắm, tại Nhận không biết đối mặt với hấn như nào cả? Cẩn thận như vậy rồi, còn một mét nữa là ra tới cửa chính rồi, vậy mà vẫn không thoát được. Đồ dậy thật rồi, hấn đột ngột ôm Nhận từ phía sau. Giấy phút ấy, cả người Nhận căng cứng, tim đập thành thịch thịch chừng muốn rớt ra ngoài.

Nhận đỡ tới mức, chẳng nhớ ra mình chỉ nên cho A mạnh ôm thôi. Nhận run tới mức, khi A Đồ gục mặt lên vai, chẳng may có suy nghĩ phải đẩy hấn ra.

- "Đừng đi."

- "Ta...ta..."

Nhận ấp úng không biết phải nói làm sao cho phải, cái người đó lại siết Nhận gần hơn, môi hấn hôn dọc cần cổ trắng ngần của A Nhận, tay hấn bao chặt hai tay Nhận. Chẳng phải do hấn mạnh lên, hấn và Nhận cùng luyện võ chăm chỉ, hấn mạnh thì Nhận cũng mạnh, chỉ là, lòng Nhận mềm nhũn.

Nhận thấy mình vô sỉ chẳng kém hấn, Nhận căm ghét chính bản thân mình.

- "Buông."

- "Không!"

- "Ta đảm cho vỡ mặt đó."

A Nhận hít một hơi thật sâu, cố gắng tỏ ra cương quyết. A Đồ ngang ngạnh lắm, hấn một mực không chịu. Mắt A Nhận đỏ hoe, A Đồ buồn buồn chất vấn.

- "Mấy tháng qua, Nhận có bao giờ nghĩ tới tui không?"

- "Không nghĩ!"

- "Không một chút nào sao? Chắc không?"

- "Không một chút nào cả, chắc chắn!"

A Nhận sợ mình sẽ khóc, vội vã đá chân hấn rồi lao ra ngoài. A Đồ cũng lao theo sau, hai đứa cùng bước, hai đứa cùng có võ, đánh nhau chỉ choé trên lan can. Chủ yếu là Nhận đánh, còn Đồ tránh thôi. Mãi tới lúc Đồ gần thua, suýt nữa ngã ngửa người xuống dưới, Nhận mới lúi lại quát lớn.

- "Nghĩ thì sao? Không nghĩ thì sao? Ta có hôn ước rồi, ta là vợ chưa cưới của người ta đó!"

A Đồ giận phùng phùng, quát to không kém.

- "Vợ chưa cưới chứ làm gì mà to? Cưới rồi tui cũng không sợ. Cùng lắm thì tui đập chấu tui cướp hoa chứ gì?"

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Bốn hiệp

- "A Đồ có cả rừng hoa rồi, cướp thêm một bông làm gì đâu?"

Nhận hỏi. Đồ bị sốc, ấp úng đáp theo bản năng.

- "Thì...thì...vườn càng nhiều càng rục rờ chứ sao?"

À, ra vậy! Cù Băng Nhận khẽ gật gù, bình thần tuyên bố.

- "Cho dù ta chỉ là một đoá hoa dại, ta cũng muốn một mình khoe sắc, trong khu vườn "đặc biệt" ấy."

Thái độ Nhận cương quyết lắm, bĩu môi mĩa mai A Đồ nghe có rõ không, chưa rõ thì để Nhận nhắc lại cho. Đồ đâu có điếc đâu, tất nhiên ngấm từng câu từng từ rồi. Bị Nhận chọc cho phát què nên Đồ cũng chẳng thêm nề nang gì sất, rút một xấp ảnh trong túi áo ném tung toé vào mặt A Nhận, còn không quên ăn miếng trả miếng.

- "Nhận nói thì hay, nhưng Nhận có làm được thế đâu? Vừa chụp chiều nay đó, Nhận xem đi, mở mắt to ra mà xem cái khu vườn đặc biệt của Nhận đi."

Cù Băng Nhận run run nhất từng bức ảnh, ảnh điện đèn ngoài hành lang mờ lấm, nhưng có mờ hơn thế thì Nhận cũng nhận ra người trong bức ảnh này là ai thôi. Nếu như thời gian có thể quay trở lại, Nhận ước đêm ấy không theo A Đồ lên Cao Bằng. Sự đời là vậy, ít biết, ít đau.

Đó là ngôi nhà nhỏ cấp bốn giữa núi rừng mênh mông, dưới ánh nến lung linh huyền ảo, một nam một nữ trần như nhộng quần quai quần lấy nhau. Nữ, chẳng phải là vị cô nương hấn sữa cúc áo cho sao? Bên trong cười đùa rúc rích, bên ngoài, A Nhận đứng trân trân nơi khe cửa, nước mắt đua nhau rơi.

A Đồ đưa tay gõ cửa, những tiếng cộc cộc đều đều, nghe tới nhói lòng. Sớm hay muộn cũng phải đối mặt, chỉ là Nhận thấy sống lưng mình buốt lạnh. Hấn, người đàn ông Nhận kính trọng nhất, chỉ sau trưởng bản Cù La Quả.

Hấn, ngày nhỏ đút com Nhận ăn, dạy Nhận học chữ, cõng Nhận trèo qua mấy quả đồi liền. Hấn, hè năm ngoái từ thủ đô về còn mua cho Nhận bao nhiêu kẹp tóc tím tím hồng hồng, thủ thi khen Nhận là tiểu cô nương xinh đẹp nhất thế gian.

Hấn, mới đâu đây còn thề thốt, cả đời chỉ thương mình Nhận. Mới đâu đây Nhận còn tủi khổ vô cùng vì bị cướp mất cái nắm tay đầu tiên, vì áy náy với hấn. Hôm đó, A Nhận khóc cạn nước mắt. Hôm nay, chỉ khóc một lúc thôi. Chẳng hiểu sao thời khắc A Mạnh đứng trước mặt, A Nhận lại có thể bình tĩnh tới vậy.

- "Người...giải thích đi...ta nghe..."

- "A Nhận...ta...ta xin lỗi!"

- "Ta bảo người giải thích cơ mà!!!"

A Nhận gần như gào lên, ai đó mặc xong áo quần cũng lững thững đi ra, A Mạnh chẳng còn cách nào khác, hấn siết chặt tay nàng ấy giới thiệu là người yêu hấn, đoạn còn lấy hết sức can đảm cầu xin A Nhận để khi nào hấn tốt nghiệp hẵng bàn chuyện huy hôn với thầy nương. A Nhận cười nhạt, cũng chẳng hiểu sao lại đồng ý với hấn nữa.

Chẳng hiểu sao lúc đó không vả cho hấn mấy phát cho hả dạ. Nín nhịn làm chi để giờ ruột gan nẫu nê tê tái? Lại mưa rồi! Là mưa hay đến cả ông trời cũng đồng cảm với A Nhận? Lúc trước có một đợt Như cảnh báo, đợt đó Nhận chuẩn bị tinh thần rồi, hấn yêu người đó, Nhận sẽ sẵn sàng đứng sang một bên để chúc phúc, chỉ cần hấn nói thật.

Vậy mà không, là người Nhận vô cùng tin tưởng, vô cùng ngưỡng mộ, là người duy nhất cùng A Nhận từ bản Lan Hồ Điệp ra thủ đô Hà Nội học tập, thế gian ai cũng có thể phản bội Nhận, nhưng nhất định không phải là hấn.

Thế nhưng rốt cuộc, lại là hấn.

Trước đây, dù hấn bận, dù có không gặp mặt, nhưng cảm giác có đồng hương cái lòng nó vẫn cứ an tâm lắm lắm. Giờ phút này, bất chợt thấy lẻ loi. Hà Nội rộng lớn là vậy, Nhận biết tin ai?

A Đồ chậm chậm lái xe bên cạnh, mở hết đèn trước đèn sau, soi đường cho Nhận. Ban nãy Nhận bị khủng hoảng, hấn nói như nào cũng không chịu lên, cứ một mực đòi đi bộ một mình. Tính Nhận bướng, lại có võ nữa, Đồ thì chưa đủ trình độ đầu tay đôi, cho nên là, đành đợi tới lúc Nhận kiệt sức, không ương được nữa thì thôi.

Trong danh sách người yêu dài cả cây số của anh Đồ, cũng có nhiều em từng đổi kiểu này. Có bé gan được năm phút, có bé được mười phút, đợt gần đây nhất là Ánh, ngúng nguẩy hấn nửa tiếng lặn. Hề gặp bánh bèo mè neho kiểu đó thì anh Đồ anh mặc xác, anh phóng vào bar chơi, sai bọn đàn em đón các nàng sau. Con gái là thế mà, đôi khi cứ phải lạnh lùng mới trị được.

Chỉ là, bữa nay, anh Đồ dù đã định rõ ga cả chục lần, vẫn không nỡ phóng vượt lên trước chị Nhận. Kể ra chị ấy cũng bá đạo, một thân một mình đi bộ xuyên đêm, mưa lâm thâm mà cứ thế đi phẳng phẳng, đến một cái ngoái lại nhìn anh Đồ cũng chẳng thêm. Nếu không phải vì ra tới đường Quốc lộ bị vấp ngã sông soài chắc chị sẽ cứ thế mốt hai mốt bước đều tiến thẳng về thủ đô mất.

A Đồ trong xe đang gà gà gật gật, tự dưng nghe tiếng động giật thót tim, vội vã phanh gấp rồi lao xuống. Cũng may sáng sớm ít người qua lại chứ không thì toi. Từ ngày quen biết, đây là lần đầu tiên Đồ thấy Nhận thâm như vậy, môi thâm tím, mặt trắng bệch nhợt nhạt, ngay cả sức phản kháng hấn cũng không có, chân tay mềm oặt kệ hấn bồng vào xe, kệ hấn trùm khăn bông cho mình, kệ hấn chỉnh điều hoà, kệ hấn mắng đồ ngốc, kệ hấn luôn mồm cầu nhàu.

Nhận nằm ở hàng ghế sau, Đồ thì lát lát lại lo lắng liếc qua kính chiếu hậu. A Nhận quả thật không giống với những đứa con gái bình thường, về tới cao tốc Pháp Vân đã thấy Nhận hé mắt tỉnh tỉnh rồi, qua Giáp Bát thì ngồi hẳn được dậy lau tóc. Về tới ký túc xá Bách Khoa hùng dũng mở cửa xe rẽ vào B6, một lời từ biệt dành cho A Đồ cũng không có.

Quả là một ngày đáng nhớ của Cù Băng Nhận, vừa lên tới phòng, còn chưa kịp thay áo quần đã bị cô bạn yêu quý giáng cho cái tát đau điếng, ngã dúi xuống nền nhà. Duyên Như đang ngồi ăn bánh giò mà hốt cả hên, vội vã chạy ra khuyên can.

- "Bà điên à? Có gì bình tĩnh nói, dù sao cũng sống cùng nhau mấy tháng trời."

- "Bình tĩnh, bình tĩnh thế quái nào được? Đêm qua nó và người yêu tui cùng mất ngủ, sáng sớm tinh mơ hôm nay cả hai anh chị cùng nhau về, là các bà thì các bà có bình tĩnh được không?"

Ánh định nhảy vào và thêm vài cái nữa nhưng Như đã giữ được tay nó. Duyên sốt ruột dìu Nhận về giường, sức của Nhận bình thường có thể trói gọn ba đứa dễ như trói gà, chẳng hiểu hôm nay làm sao mà người cứ như mất hồn đến nơi rồi, cũng chẳng chấp nhặt với Ánh gì cả, chỉ nhỏ lời xin lỗi Như thôi. Ánh thấy điệu bộ mềm yếu của kẻ địch lại càng được thể lên nước.

- "Cái tát đó là bà cảnh cáo nghe con, bạn bè mà giật bỏ của nhau là không có được, người thủ đô không ai sống lỗi như vậy đâu."

- "Bà im đi, cứ sồn sồn lên thế."

Như quát, Duyên mở hòm lấy áo quần dưới gầm giường, giúp Nhận thay đồ, rồi lựa lời mãi có đứa mới sụt sịt kể chuyện A Mạnh. Nhận buồn, niềm tin bị chà đạp, khóc tức khóc tươi. Ánh nghe ra đầu đuôi tự dưng thấy tội nghiệp quá, mom mem tiến tới gần xoa xoa má bạn yêu, thái độ cũng bớt căng thẳng hơn.

- "Cũng tại bà đó, muốn xuống tra Mạnh thì phải nhờ thằng Cường hay thằng Công chở đi chứ, ai đòi đêm hôm khuya khoát lại đi cùng người yêu bạn? Loại con gái gì mà dễ dãi vô duyên, phải đứa khác nó chả xé xác ra rồi, một cái tát còn nhẹ đó."

- "Bà cứ mắng Nhận xa xa thế? Danh sách người yêu của Vương lên xuống liên tục, bà muốn trụ lâu thì phải cư xử khác người chứ? Chứ ít cũng nên ngọt ngào nhu thuận, không bao giờ chỉ trích miệt thị người khác, chứ ít cũng phải có gì đó đặc biệt chứ?"

Duyên nhỏ lời khuyên bảo, Ánh bĩu môi cao giọng.

- "Gớm, còn phải đợi bà giảng đạo đấy hả? Tui chả biết thừa, yên tâm, trong mắt Vương nhà tui thì tui chính là đứa bao dung rộng lượng số một nhà."

- "Ừa, bà giỏi. Xem ra có người sắp được làm phu nhân đại thiếu gia rồi đó."

Duyên trầm trồ thần phục, Ánh nghe bùi bùi tai, thích chí cười tủm tỉm. Công nhận từ ngày làm người yêu của Cao Bá Vương rất sướng ấy, đồ hiệu sai không phải nhìn mác, tiền nong hàng tháng cứ gửi đều đều cho ba mẹ và các em. Cả cái làng nhỏ ai ai cũng ngưỡng mộ Ánh cả, giờ Ánh là thần tượng của các cô gái trẻ nhà.

Duyên mừng thay cho Ánh, Như thì lặng thinh. Thực sự là không biết nói gì cả, nhà Ánh rất khó khăn, cha già, mẹ yếu lại còn tám đứa em thơ, Như không ở hoàn cảnh của Ánh nên đâu dám đánh giá đâu. Là sự lựa chọn của Ánh, sau này sướng khổ Ánh chịu.

Tuy nhiên, hoa thơm thì nhiều ong bướm vo ve, xem ra Ánh sẽ còn vất vả dài dài. Và dù có nỗ lực như nào đi chăng nữa, Vương cũng sẽ không bao giờ nhìn Ánh, giống như cái cách mà Vương nhìn Nhận. Đó, cái tên này sau thấp hương muối chắc cũng lên, thiêng tới thế là cùng, vừa nhắc tiếng trước tiếng sau đã thấy thấp thò ở cửa phòng.

Mang tiếng đi cùng ông Vũ, mang gà hầm lên cho bạn Ánh mà mắt thỉnh thoảng cứ lén lút liếc qua bạn Nhận mới hay chứ. Vũ kéo Như về giường, vừa thổi thổi vừa thì thọt kể chuyện.

- "Sáng nay thằng khùng ăn trộm nắm linh chi ngàn năm của ba nó đem tới nhờ tao hầm gà mỳ ạ, nó dặn làm bốn suất cho phòng mỳ nhưng riêng suất của Nhận mới được cho nắm thôi, vì nắm quý mà. Nhưng tao kệ, tao cắt đôi cho vào suất của mỳ một nửa, thằng ngu nó biết thế quái nào được."

Như gật đầu lia lịa, ra sức đồng tình. Nói gì thì nói vẫn cay vù hấn thả cả ký than hoạt tính vào nồi nước phở Vũ kỳ công ninh chục tiếng đồng hồ, xong còn nhe nhòn không chịu đèn chứ. Đòi người đúng kiểu, không sợ kẻ thù tàn độc, chỉ sợ bạn thân chơi lầy, các cụ dạy cấm có sai mà.

- "Đáng nhẽ mỳ phải bỏ cả cây nấm vào suất của tao ý."

Bạn Như lên tiếng, bạn Vũ nhỏ lời an ủi.

- "Ôi dào, ai lại thất đức thế? Thôi, mẹ nó ăn đi cho con tao khoẻ."

Như ngoan ngoãn húp canh, ngày qua tháng lại nhanh quá thế, chẳng biết giấu được thằng Vũ tới bao giờ nữa, kể cũng bắt đầu lo lo. Phía bên kia Duyên cẩn thận bón cho Nhận, bằng tuổi nhưng Duyên khéo léo nhất phòng, hiền dịu đầm ấm như nương Nhận vậy, tự dưng Nhận nhớ nương quá.

Nhớ nương rồi lại thấy tội lỗi, nương dặn Nhận những gì Nhận quên mất rồi. Quên nên mới khóc sưng húp cả mắt đó. Thật chẳng đáng! Thầy nương thương Nhận, bản làng kỳ vọng vào Nhận, Nhận ở đây rầu rĩ làm gì a? Thời gian đó chỉ bằng học tập thật tốt, sau này đem điện đem Internet về bản, có

phải tốt hơn không?

Nhận hồi phục tinh thần nhanh ngoài sức tưởng tượng của Duyên, cảm giác Nhận cũng chẳng yếu A Mạnh nhiều như Nhận thường nói, vẫn giống tình anh em hơn. Anh trai có người yêu, em gái tủi thân chút, xong rồi lại thôi. Tính A Nhận giống như một đứa trẻ, bị người khác cướp mất kẹo thì oà khóc, khóc xong lát lại nhoeo miệng cười như thường. Duyên ngẫm mà ngưỡng mộ Nhận ghê.

Giá kè, Duyên với thầy Hải, cũng dứt được dễ dàng như vậy.

Nhận ăn no, ngủ chán thì dậy đi chạy thể dục. Trước công kí túc xá rất hay có người phát tờ rơi, mọi khi Nhận cũng chẳng để ý đâu, mà hôm nay đang rảnh rỗi nên ghé vào. Hẳn hình như cũng chỉ là sinh viên đi làm thêm thôi, đang quảng cáo cho trung tâm luyện tiếng Anh cấp tốc.

- "Kỳ diệu vậy a? Thế ta là dân miền núi có được miễn học phí không?"

Sờ đi A Nhận hỏi vậy vì ở trường hay ở lớp học võ Nhận đều được miễn, tên đó nghe Nhận ngây ngô thắc mắc thì phì cười, gái đâu mà trắng trắng thế, xinh xinh đáo để. Hẳn dụ Nhận đi theo hẳn, rồi chỉ vào nhà nghỉ trước mặt đề nghị.

- "Không, nhưng nếu bé vào đây chơi với anh vài tiếng thì anh cho phiếu học miễn phí."

Đề thế a? Vừa được chơi vừa được miễn học phí, thành phố cũng nhiều người tốt quá thể a. A Nhận mắt sáng như sao, gật đầu cái rụp, ngoan ngoãn đi theo hẳn. Phòng này chẳng đẹp như cái phòng A Đò đưa đi đợt trước gì hết, A Nhận có chút thất vọng. Tên kia ngược lại hồ hởi lắm, phấn khích cọt nhả.

- "Minh bắt đầu chưa em gái nhĩ?"

- "Ừ bắt đầu đi thôi, người muốn chơi trò gì a?"

Nhận thân nhiên hỏi, hẳn tùm tùm đáp, còn gì nữa, tất nhiên là vật nhau rồi. Nhận thấy hẳn gầy gò quá, sợ không phải đối thủ của mình nên thương tình dò ý, người có cần ta nương tay không, ta sợ làm đau người. Đối phương mới nghe có mấy câu đó thôi người đã rạo rục khí thế, ra sức lắc đầu.

- "Vậy người thấy sức người chịu được mấy hiệp?"

Câu hỏi hơi mang tính chất kích thích sĩ diện đàn ông, có người nghiêm giọng e hèm.

- "Ồi dào, anh đây trăm trận trăm thắng, chỉ sợ đến lúc đó em lại quỳ xuống ôm chân anh kêu rên van xin thống khổ thôi."

Được! Khá khen! Được cái thân hình không có nhưng tinh thần thì bất khuất, A Nhận đánh giá cao. Với một người luyện võ mà nói, những đối thủ như vậy mình nhường họ tức là hạ nhục họ, tốt nhất cứ chơi bằng năng lực thật sự của bản thân thôi.

Hiệp đầu tiên, Nhận dùng hai tay túm cổ áo hẳn, nhấc lên đập cái rầm xuống đất. Hiệp thứ hai, Nhận đợi đối phương tự mình đứng dậy sau đó mới thực hiện lại thao tác vừa rồi. Hiệp thứ ba hoàn toàn tương tự.

Hiệp thứ tư thì hẳn kiệt sức, nằm bẹp dí dí một xó, Nhận lại phải lôi hẳn dậy để tiếp tục trò chơi. Nói chung chả có tính cạnh tranh gì sất, chán chán a.

- "Người...chơi được hiệp thứ năm không?"

Có người quan tâm hỏi han, có kẻ nghe xương mình kêu răng rắc, miệng học máu chẳng thốt lên lời, thờ phỉ phò lắc đầu. Nhận thương thương lôi hẳn quẳng lên giường, đoạn bảo.

- "Nói lời phải giữ lời a, mau đưa phiếu học miễn phí cho ta."

Nhận chẳng hiểu sao giọng Nhận dễ thương như vậy mà hẳn lại sợ sớn ra quần, tay run run với ba lô, vút cho Nhận cả tập phiếu luôn. Chỗ này đếm đúng được ba mươi buổi đó a, Nhận sẽ chia cho Duyên một nửa. Tâm trạng Nhận vui vẻ hẳn lên, tung ta tung tãng nhảy xuống lầu một.

Vừa hay ra khỏi nhà nghỉ thì bắt gặp A Đò, đi cùng bạn hẳn, A Đen. Nhận có biết tên đâu mà, thấy người ta đi xe màu gì thì gọi tắt thế cho tiện. Hai đứa ôm hai em xinh tươi, rẽ vào khách sạn sang trọng phía đối diện.

Đò hình như nhìn thấy Nhận, vội bỏ gái một xó, mặt nóng phùng phùng băng qua đường, dồn dập hỏi.

- "Sao Nhận lại vào đây? Chỗ này là chỗ để cho Nhận tới hả? Tới làm gì?"

- "O, thế sao A Đò lại vào bên đó? Vào làm gì?"

A Nhận bữu môi đá xoáy lại, A Đen cười cười, hai tay vòng qua ôm hai em vào lòng, thơm mỗi em một cái chùn chụt rồi cao giọng trêu.

- "Còn làm gì nữa? Tất nhiên là vật nhau rồi, nhĩ?"

- "O hay quá a, vậy giống ta, ta cũng vừa chơi vật nhau xong."

Chưa từng thấy đứa con gái nào hồn nhiên như vậy, A Đen suy sặc, cố ý chọc A Nhận, được mấy hiệp? Mặt mày A Đỏ thâm đen thâm tím rồi, trong khi đó A Nhận vẫn cứ thật thà đáp lời.

"Bốn hiệp thôi a. Tên đó yếu lắm, chơi chả sướng gì cả."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chỗ dựa dầm

Bốn hiệp? Bốn hiệp mà ghê à? Số lượng nhiều chưa chắc chất lượng đã ra gì nhé! A Đỏ không hiểu sao bản thân mình lại sần sì tới vậy, mặt nóng phừng phừng, ruột gan ngứa ngáy, giọng điệu hầm hầm sát khí.

"Mười hiệp. Tui thách Nhận mười hiệp!"

A Nhận chớp chớp mắt đầy kinh hãi. Gớm đâu, mới nỏ được có tý cơ mà kiêu thế? Được, Nhận chấp hết, thậm chí hai mươi hiệp cũng chấp.

"Người thắng được gì? Chơi phải cược mới vui!"

A Đỏ ngẩn người, có thắng có thua sao? Không lẽ ai van nài trước là người ấy thua? Không lẽ ban nãy Nhận vừa thắng? Không lẽ Nhận trâu bò đến vậy? Cũng phải, Nhận từng cồng hấn mà!

"Nhận thua thì làm bạn gái tui, thắng thì tui bán thân cho Nhận."

Kinh nghiệm nhiều, kỹ thuật lắm, thế cho nên lúc hùng hổ tuyên bố câu ấy Cao Bá Vương vẫn còn tự tin ghê gớm. Tuy nhiên, cái thời khắc nhìn thấy tên nào đó máu me bê bết mặt mày thâm tím lê từng bước từ nhà nghỉ ra hấn mới chợt sững sờ. Vật nhau, không phải là vật nhau, mà nó là vật nhau cơ!!!

Khó nổi, lời nói đã thốt ra, đáng giá ngàn vàng, chẳng thể rút lại được nữa.

Khách sạn phòng VIP, tầng cao nhất. Nhận xoa tay lắc hông vài vòng khởi động, xong rồi, mới hô bắt đầu, đã nhanh nhẹn giơ chân đạp thẳng vào mặt Đỏ. Đỏ nốc ao cả ba ván liền tiếp, tới ván thứ tư thì khí chiến phùng phùng, quyết tâm vùng dậy đấu tranh gỡ lại sĩ diện đàn ông.

Hấn cao hơn Nhận, chính là một lợi thế lớn. Hấn đứng ngay phía sau Nhận, tay vòng qua cổ siết mạnh. Nhận thế mà không hề nao núng, dùng răng nghiền một mảng.

"Gian lận."

Đỏ mắng, Nhận hơi xấu hổ, đành phải nhả. Đỏ thừa cơ dùng tay còn lại bóp ngang miệng Nhận, đoạn ép đối thủ xuống tấm đệm gần đó, cả người hấn cũng đè phía trên. Cù Bàng Nhận choáng váng vì bị ngạt, A Đỏ quả thực mạnh hơn xưa rất nhiều, mỗi ngày lại mạnh thêm một chút, ba ván trước Nhận thắng dễ dàng chắc có lẽ do hấn còn chưa đánh nghiêm túc.

"Phục chưa? Thua chưa?"

"Rồi!"

"Nhận làm bạn gái tui chưa?"

"Còn sáu ván nữa mà?"

Ừ nhỉ? Suy thì quên! Đỏ phải tay thả lỏng chuẩn bị chiến đấu ván tiếp theo, tinh thần còn chưa kịp định hình thì Nhận đã vùng lên cụng trán phát rõ kêu. Rồi Nhận ngoan độc đẩy hấn xuống đất, chẳng hề nề tình gì sát.

"4-1."

A Đỏ lửa giận nghìn ngút, hấn trừng mắt rút ga trải đệm. Nhận đang huênh hoang ngả lộn cổ, còn ngã thẳng vào lòng hấn. Mối Nhận đập vào trán hấn, mối hấn thì bị xương quai xanh của Nhận bao phủ làm cho lú lẫn. Trống ngực Nhận đập loạn, sao lúc này đây Nhận thấy còn ngạt hơn cả lúc trước.

"4-2."

Hơi thở của hấn đều đều ầm ầm, vành tai Nhận đỏ bừng. Rồi Nhận mất cảnh giác, hấn nhân cơ hội lật người, Nhận bị hấn siết rất chặt, Nhận chiến đấu lơ là hấn đi, rốt cuộc kết quả cuối cùng để hấn gỡ hoà năm đều. Chẳng đứa nào thắng sát, đều te tua bết bát cả, từ khách sạn về tới kí túc xá có một quãng thời mà ngượng ngượng ngại ngại dèch dầm nhìn thẳng vào mắt nhau.

Trong khi đó từ khu B6 Vũ hằm hằm lao ra, Nhận thấy Như khóc sụt sùi quỳ gối van xin mà hấn vẫn đi ầm ầm. Như bẽ ngoài cũng còi vẫy mà cũng lụy tình ghê, tội nghiệp. Nhận chạy tới ôm Như dỗ dành, đại loại là Vũ đã biết bị lừa, trước giờ ngày ngày hấn hằm gà cho cái bụng mỡ của Như, chứ không phải con hấn.

Hấn giận lắm, mặc cho Như thống khổ thảm thiết, hấn vẫn lạnh lùng lệnh cho Vương lấy xe, rồi hai đứa phóng thẳng đến bar. Như gọi cho Vũ tới cháy máy, mà hấn còn chả thèm tắt, cứ để điện thoại tự sập nguồn.

Như tiếp tục gọi cho Vương. Vũ cười khẩy, vừa nhấp rượu vừa nhe nhe nhón nhón.

-"Cho mày chết nghe con! Đùa với bố à?"

Vương cũng tới phục Vũ, thằng cáo già này nó biết con Như giả mang bầu từ lâu rồi ấy, mà nó chưa vạch mặt vội đâu. Nó cứ chăm sóc hết sức nhiệt tình, rồi nó đợi tới ngày con Như quán nó không chịu nổi nữa, nó mới rút quân trong thâm lặng, lại còn làm như bị đau khổ tổn thương lắm không bằng.

Con Như chắc đang ăn năn lắm, đúng kiểu vô quýt dày có móng tay nhọn. Cũng giống hấn với Nhận vậy! Mà lại nghĩ tới Nhận rồi? Đùa với chả óc, xềnh ra một cái là bị con virus Cù Băng Nhận nó tấn công tới tấp.

Nhận sau bữa đó xin các thầy cho nghỉ sớm, tại học hai tuần nữa là đến Tết âm lịch rồi, nhà Nhận mãi trên núi, nếu nghỉ có hơn chục ngày thì ít lắm, chẳng bỏ, riêng thời gian đi đường đã tốn kha khá rồi. Nhận được ưu tiên cho lĩnh học bổng trước, Nhận hào hứng mua một đồng lịch Bách Khoa Yêu Thương.

Cả trăm tờ luôn ỷ, cho bạn bè với mang về phát cho dân bản. Quà từ thủ đô Hà Nội cơ mà, từ già làng, trưởng thôn tới trẻ nhỏ, ai nấy đều sướng phát điên. Ngay cả người trên thủ đô, khi nhận được lòng còn mềm nhũn nữa là, hấn sai giúp việc đi ép pờ lát sờ tíc, đem về đóng khung gỗ treo lên tường. Ngày nào hấn cũng ngắm, cũng trông, mong mong một tháng mau qua đi.

Trong một tháng ấy, ba hấn rảnh rang hơn, nom thằng quý tử không còn mình hạc xương mai, liễu yếu đào tơ nữa, Cao Bá Hùng mắt mày mát mặt lắm. Trước giờ xét nghiệm ADN cả chục lần, hấn vẫn không tin thằng ghê này là con hấn, giờ thì thấy có cơ sở hơn chút rồi.

Thay da đổi thịt, cơ bắp nở nang! Được, dậy thì thành công nó phải thế chứ!

Lần đầu tiên kể từ khi Cao Bá Vương chào đời, hấn nhận được sự coi trọng của dòng họ. Ba hấn đề tâm huấn luyện hấn nhiều hơn. Phàm là võ nghệ gia truyền, lão dạy hấn bằng sách. Ngay cả ông nội Cao Bá Mạnh cũng đích thân xuống thành phố truyền lại cho thằng cháu đích tôn bí quyết hạ gục đối thủ trong ba mươi giây. Cao Bá Vương càng học càng đam mê, hấn phát hiện ra, đấu vật theo nghĩa đen, cũng thú vị ra phết.

Hấn được đích thân đi giao lô hàng lớn đầu tiên trong đời, bằng đường thủy. Toàn là nước mắm thôi, nước mắm xuất khẩu chất lượng cao. Mới đầu nghe hơi thối, nhưng từ khi biết giá trị của lô hàng đó, hấn không dám khinh suất nữa. Đúng là nguyên lý tích tiểu thành đại, một chai nước mắm lời vài ba đồng, nhưng cả mấy thuyền cỡ bự, toàn mắm là mắm, cũng đủ cho hấn đổi con xe mới.

Lần này hấn chơi em màu tím mộng mơ. Chẳng rõ sao lại mua nữa, chỉ nhớ Nhận từng bảo lan hồ điệp màu tím rất đẹp. Tết ra một cái ngày nào Đồ cũng lượn lờ quanh ký túc xá, Nhận mãi chưa lên gì cả. Hấn lượn tới ngày thứ mười, sốt ruột sốt gan không nhịn nổi, đành phóng xe về huyện của A Nhận.

Đúng là xa xa thật, đi suốt một đêm mới tới. Có lẽ Nhận cũng phải trèo đồi từ mấy ngày trước, hấn thấy Nhận vừa hay xuống núi để lên xe buýt về thủ đô. Mấy cái dịp này sinh viên rõ khổ, chen chúc chật kín, có người còn phải đứng cơ. Nhận may ra còn được xếp cho ngồi đầu tiên, nhưng xe đông như kiến cỏ, nhìn tội tội.

"Tui đi về huyện bà chơi, đang bị lạc."

Bạn Đồ liếc mình nhìn đi một tin, chẳng ngờ mấy giây sau bạn Nhận đã nhiệt tình chỉ dẫn.

"Ồ điện thoại của người có cái chức năng chỉ đường đó, ta thấy Duyên, Ánh với Như hay dùng lắm, người thử xem."

"Thử rồi, không được. Khéo tui lạc ở đây mất."

"Người đang ở đâu?"

A Nhận sốt sắng hỏi, A Đồ cố nén cười, soạn tin kêu bà ngoảnh sang bên trái đi! Nhận ngo nghiêng một hồi, nhìn thấy Đồ rồi Nhận liền tươi cười vẫy vẫy tay, thờ phào nhẹ nhõm nhìn lại.

"Tốt quá, vậy người cứ đi theo xe buýt của ta là về đến nơi."

A Đồ méo cả mặt, đành phải ngậm ngùi bám theo xe buýt. Tới nửa đường tài xế dừng cho khách mua đồ ăn và vệ sinh cá nhân, Đồ lại được dịp làm màu.

"Tui quên mang tiền rồi, tui đói quá Nhận ơi."

Nhận cũng không đem nhiều tiền đâu, Nhận mua áo quần mới cho A Tuyết và thầy nương hết rồi. Nhưng Nhận có rất nhiều đồ nướng gói cho, Nhận thảo lắm, véo ít xôi gà nhảy xuống ghế cửa kính đưa Đồ, ngọt giọng bảo A Đồ ăn tạm đi.

- "Tui ốm rồi Nhạ a."

- "Trán người đâu có nóng đâu? Mát lạnh mà?"

Nhạ hỏi, Đồ cương quyết đáp.

- "Thì cảm lạnh đó, đi một mình về thủ đô sợ ngất giữa đường, nguy hiểm lắm!"

A Đồ nghệt mặt tỏ vẻ đáng thương, thấy A Nhạ sốt sắng hần như mở cờ trong bụng, hững hờ nhắm mắt làm như sắp kiệt sức tới nơi rồi. Nhạ kẻ cũng tốt bụng, Nhạ không nỡ bỏ mặc Đồ, giọng Nhạ lạnh lạnh vọng lên xe buýt.

- "Mấy đứa trên kia ơi, có ai muốn đi chung với bạn ta về thủ đô không?"

Một bên mấy chục người, vừa nóng, vừa chật vừa bí bách. Một bên siêu xe sang chảnh, lại còn soái ca cầm lái thể kia thì bị bắt cóc cũng cam lòng thôi. Ôi chào ôi, xe buýt được một trận tranh nhau nháo nhác, phụ xe A Tư toát mồ hôi hột, phía này A Đồ tức nghẹn cả người, trong khi đó A Nhạ vẫn còn cười hi hi được, vẫn còn động viên Đồ rõ chân thành.

- "Ta chọn A Bảo đi cùng người nhé, hần biết lái xe, phòng khi người mệt quá xỉu mất thì còn có chỗ dựa dẫm."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Anh đã bắt đầu có mùi rồi!

- "Không đâu, trông mặt A Bảo dữ tợn lắm."

Đồ phụng phịu làm màu, Nhạ thờ dài đôi người.

- "Vậy A Bình nha, A Bình hiền lành chân chất."

- "A Bình hơi lắm."

- "Người còn chưa gặp sao biết hần hôi?"

- "Thì nhìn mồ hôi chảy ròng ròng kia, sao không hôi?"

- "Thế A Hoa? A Hoa thơm như hoa rừng ý."

- "Nhưng trông A Hoa gầy gò ốm yếu, nhờ tui có mệnh hệ gì A Hoa sao gánh vác nổi?"

Từ A Bích, A Đào, A Tùng, A Quát, đứa nào Đồ cũng chê. Nhạ sau một hồi nhiệt tình một bờ hơi tai, câu bản kêu mặc xác Đồ, ngừng ngảy quay người. Đồ cảm thấy tình thế nguy cấp, liền xuống xe rút ví mấy tờ polyme xanh lè hối lộ A Tư. A Tư thấy tiền mắt sáng long lanh, bán rẻ A Nhạ không thương tiếc.

- "A Tư, người vô tình a! Người dám đuổi ta xuống a!"

A Nhạ kêu oai oái, mấy túi đồ linh kinh của Nhạ đã bị tổng sang xe Đồ, chiếc xe buýt của A Tư chạy bon bon phía trước, A Tư tươi cười nói vọng lại.

- "Người đi cùng hần đi, hần là bạn cùng lớp với người mà, hẹn gặp lại người vào mùa hè a."

Nhạ tức tím tái mặt mày, Đồ đứng tựa người vào siêu xe, "dáng đứng bóng dờ" đầy yêu kiều, gương mặt ếch đơi Nhạ mở lời năn nỉ. Túi của Nhạ, tiền của Nhạ giờ trong tay hần, giờ Nhạ còn làm kiều e rằng không hợp lý cho lắm. Ngất nổi đơi mãi chả thấy Nhạ có phản ứng gì, Đồ đành sốt ruột mở lời rêu rao.

- "Xe khách đây, xe khách giá rẻ đây, vé về thủ đô chỉ có giá một chiếc hôn!"

Tiếc rằng, đời không như là mơ!

Vừa mới phút trước mặt vênh như cái bánh đa nướng, phút sau đã nhún hơn quả táo tàu. Đầu xuân năm mới bị A Nhạ đập cho một chương đầu cảm thẳng vào cái đèn pha có chết không cơ chứ? Còn A Nhạ, xi một cái rở kiều rồi phui tay đi thẳng.

Quyết tâm chạy bộ về thủ đô, đời còn con nào điên hơn thế?

A Đô hằm hằm khởi động xe, hiên ngang phóng lên vun vút. Đã thế hôm nay hắn sẽ cho Nhận biết thế nào là mùi đời. Rửa cho Nhận một bờ hơi tai ngã khụy giữa đường nước mắt nước mũi đầm đìa, rửa cho Nhận đói là mắt rồi gào thét tên hắn trong vô vọng, rửa cho Nhận bị mấy thằng đầu gấu bắt về dần cho một trận cho bớt chảnh đi!

Ô từ đã, nhờ nó mần Nhận thì sao nhỉ? Nhận dễ thương muốn xiu đi ấy, thằng nào không ăn hôi có mà thằng đó điên. Nhớ...nhớ như thế thì toi! A Đô nghĩ một hồi tự dưng sợ xanh mặt, phanh xe gấp rồi đột ngột quay lại, lần này thì giữ tốc độ rùa bò đi bên Nhận, giọng cũng hạ xuống đôi ba phần.

- "Lên xe đi."

- "Không thèm!"

- "Thôi xin mà...lên xe về thủ đô với tui đi..."

- "Không cần, đây không có chiếc hôn nào để trả cả."

- "Nãy nói đùa thôi, tui biết sai rồi, Nhận thương tui đi mà, tui ốm thật rồi đây này. Nhớ đang lái xe mà xiu thì đâm sầm vào cột điện xong ngằm thật ý. Xong là từ nay ông tui mất đi thằng cháu đích tôn, ba tui mất đi người giao nước mắm, thằng Vũ mất đi đồng đội đánh để chế, đất nước cũng mất đi một nhân tài, thậm chí thương biết bao Nhận ơi là Nhận."

Riêng khoản ai oán thì Đô cũng gọi là có thâm niên trong nghề, xưa giờ Cao Bá Hùng bao nhiêu lần không xuống tay được cũng vì cái mỏ thằng con quá dẻo. Ba hắn cứ nghe điệp khúc ăn vạ lại cười run cả tay rơi cả vọt, A Nhận bây giờ thật chẳng khá khẩm hơn là mấy, tình nguyện chui vào xe không cần người kéo.

A Đô sượng cười ngoác cả miệng, nghiêm chỉnh xắn ống tay áo, vừa lái xe vừa giả bộ chỉ trở đường xá linh tinh. Tiếc rằng, chỉ hoài chi mãi mà Nhận chả có phản ứng gì sất. Đô thất vọng phụng phịu.

- "Nhận không thấy gì khác à?"

- "Gi cơ?"

- "Ừ...thì...thì...thì là...là...thì...chu...chuột...chuột ý..."

Đô ngập ngừng ghê lăm, còn cổ gồng mình để cơ tay sẵn chắc được lộ ra một cách rõ rệt nhất. Nhận liếc sang bên cạnh, chẹp miệng kêu tháy rồi. Đô hí ha hí hửng, chưa kịp mừng ra mặt thì Nhận đã phán câu xanh rờn.

- "Có con chuột nhất bé xiu cũng khoe."

Đô gập đèn mặt, hậm hực kéo ống tay áo xuống, từ đó tới lúc về ký túc xá đường xa thăm thẳm cũng không thêm nói nửa lời với người bên cạnh. Thậm chí lúc Nhận chào tạm biệt, để lại cho một cái bánh tày ở ghế phụ hắn còn chả cảm ơn.

Trong khi đó, người yêu hắn gọi tới cháy máy, đợi ở bến xe Mỹ Đình nửa ngày trời không thấy bóng dáng đâu. Lúc Ánh bắt taxi về B6 thấy cảnh tượng bạn cùng phòng chễm trệ bước ra từ siêu xe màu điện nổi lên tanh bành, nhân lúc Nhận vào phòng tắm rửa, Ánh tranh thủ bóc bánh chưng, đợi Nhận ra rồi thì úp cả rô lá dong dính đầy nếp lên đầu Nhận.

- "Đây là cái giá của việc hết lần này tới lần khác của bồ bạn nghe mày, loại gái dân tộc trơ trên!"

Như mãi soạn tin nhắn dở dành Vũ nên không quan tâm, Duyên sừng sốt chạy ra gỡ lá khỏi tóc Nhận, sắc mặt Nhận có vẻ không tốt lắm, bà ấy đóng cửa vào trong gội rửa lại, một lúc lâu sau mới từ tốn bước ra. Ánh ngửa miệng nhích Nhận lên hỏi, còn Nhận thì không nói không rằng đi lên túm hai cổ tay Ánh, úp thẳng mặt Ánh vào chiếc bánh chưng vừa bóc xong.

- "Lần này là bánh chưng, nhưng lần sau là bồn cầu, hiểu chưa?"

Hai từ "hiểu chưa" cuối cùng đe dọa bằng chất giọng của người học võ, rất ngông, rất khí phách, rất "chị đại". Ánh sợ khiếp vía, biết A Nhận khùng rồi nhưng không ngờ con gái với nhau mà Nhận dám ra tay ngoan độc như vậy. Ánh dù sao cũng chỉ là phận liễu yếu đào tơ, khóc lóc sụt sùi. Nhận thương tình buông tha, về giường của mình ngồi ăn giò rán với Duyên, mặc kệ giường bên cạnh một con thần thờ mong tin trai, một con vừa lau mặt vừa nhắn tin méc người yêu.

"Vừa bị Nhận đánh nê, thương hem?"

Ánh còn gửi cái ánh đã dập phần nền cho sưng tím lăm bằng chứng. A Đô thấy điện thoại rung, chả hiểu sao trong những dòng tin nhắn dài dằng dặc, điều hắn trông thấy rõ nhất chỉ duy nhất một từ, Nhận.

Nhận, lại là Nhận! Liếc nhìn chiếc bánh tày nhỏ xinh bên cạnh, hắn thậm chí còn chưa dám bóc. Lúc đi xe bị tắc đường, Nhận ngủ gật mắt, mi mắt cong vút đen lầy, môi chúm chím xinh xinh, hắn phải kim chế lăm mới không chạm vào. Nhưng giờ về rồi, hình ảnh ấy cứ quẩn quanh mãi trong đầu.

Hắn quyết định gọi điện nhờ Vũ tư vấn. Vũ hỏi khổ lắm chưa, hắn thở dài kêu khổ lắm rồi. Vũ hỏi tìm đập nhanh ở mức nào, hắn đáp tường chừng có thể nhảy ra khỏi lồng ngực. Vũ nghe xong phán, thôi rút hết ruột gan ra mà thổ lộ, cho nó nhẹ lòng.

Đỏ gắt gù tán thành, đêm rằm trăng sáng vàng vạc, cạnh chén trà đặc cùng tập giấy ướp hương sen, A Đỏ đặt bút viết những dòng đầu tiên. Rạng sáng ngày hôm sau, lúc Vũ đến nhà chơi thì chữ đã kín ba mặt giấy. Thằng bạn đưa nó với ánh mắt mong chờ vô cùng sâu sắc, Vũ bắt đầu liếc qua từng tờ.

"A Nhận thương nhớ!"

Lần đầu tiên gặp em, trái tim anh như ngừng đập, và sống mũi anh cũng như ngừng thở. Bãi nôn em để trên chiếc xe mới tậu, là nỗi ám ảnh kinh hoàng với anh. Lúc ấy anh tự hỏi anh đã làm gì sai mà ông trời lại trừng phạt anh nặng nề đến vậy? Nhưng sau này, anh mới biết mình thật ngốc nghếch, ông trời không hề trừng phạt anh, ngược lại ông ấy còn se duyên cho anh gặp được em, người con gái bản Lan Hồ Điệp đáng yêu..."

Mới đọc mấy dòng của trang đầu tiên mà Vũ đã thấy vã mồ hôi hột. Hắn cố nhin không nôn ra, tiếp tục giờ nhanh sang trang tiếp theo.

"Em còn nhớ cái ngày thầy Sấn giảng bài, anh lừa em xung phong lên hát chứ? Cho tới bây giờ trong đầu anh vẫn vang vang bài ca ấy, anh mặc dù không phải chàng trai bản Lan Hồ Điệp, nhưng anh cũng không nuôi con bò nào vì nhà anh không có chuồng, nhưng nếu em đến với anh, lấy nhau, sinh con để cái xong anh nhất định xây trang trại nuôi lợn bò cho em nhé em!"

Chưa hết, cuối trang thứ ba còn viết rất đậm

"Mùi của anh bây giờ tuy chưa đầy đủ nhưng thực sự đã có, chuột tuy còn bé nhưng nuôi rồi sẽ to. Vạn vật vì em mà sinh sôi nảy nở, hi vọng trái tim em cũng vì anh mà một lần phập phồng."

Vũ trộm nghĩ nếu Như ở đây, nó đọc được chắc troll cho Vương sắp mặt. Cao Bá Vương thực sự là một đứa bạn rất tốt, mỗi tội hơi bị "ngây thơ". Nhìn bề ngoài tưởng dân chơi sành điệu, nhưng thực ra chỉ là một đứa trẻ được bao bọc nuông chiều quá mức, thành ra hơi ngố. Thấy Vương cứ háo hức nhìn mình thăm dò ý kiến, kiểu tội tội nên Vũ đành an ủi.

- "Ồ thì mày viết cũng hay nhưng câu cú chưa được mượt mà cho lắm, thôi thì cứ lên mạng tham khảo người ta rồi rút kinh nghiệm cho mình."

Wương cảm kích vô cùng, sau một hồi tìm tòi miệt mài, hắn quyết định sẽ gói ghém toàn bộ tâm tư vào bản tình ca đầy ngọt ngào và da diết dành tặng Nhận, do chính hắn sáng tác và thể hiện, lấy cảm hứng từ bài "Yêu Thắm" của Wind. Để rồi một chiều tà man mát nọ, sau bài hát Bách Khoa Yêu Thương vang vang giọng đọc ngọt như mía lùi của bạn phát thanh viên.

"Sau đây là chuyên mục tâm sự học đường, bản tình ca của một bạn nam giấu mặt gửi tới bạn nữ giấu tên xin phép được bắt đầu..."

Anh gặp em khi em đứng bắt xe ở bến Giáp Bát,

Rồi em phun trào trên xe anh,

Từng ngày từng ngày trôi qua,

Tuy xe đã hết mùi chua,

Nhưng bóng dáng em, nụ cười em, cứ lấp đầy tâm trí anh,

Em là cô gái dân tộc, nương em nuôi bò nuôi lợn,

Anh là chàng trai thủ đô,

Anh có thể xây chuồng cho em nuôi bò nuôi lợn,

Lẽ nào em không biết?

Anh đã bắt đầu có mùi rồi!"

Khi những câu từ ấy vang lên, cả ký túc xá sững sờ như bị ma nhập. Mấy đứa rút áo quần lông ngóng roi cả mắ, đứa ngồi ăn cơm ghen phải húp thêm canh sùm sụp, mấy đứa đang tập võ cũng rụng rời chân tay, trong đó có A Nhận. Thầy giáo cười kinh quá giờ không đứng dậy nổi, đành cho tan sớm, Nhận lững thững bước về B6, nơi đó, Đỏ đã đang đứng đợi.

- "Này...vừa...vừa này có nghe thấy gì không?"

A Đỏ lúng túng thấy rõ, A Nhận vì vừa tập mệt nên không đoán ra điều gì khác thường, chỉ chep miệng thờ dài.

- "Có A Đỏ ạ. Cái bài hát người ta hay như thể đem sữa tằm lum nhăng quậy a. Anh là chàng trai thủ đô? Trai thủ đô chi mà sến, ta mà là cái đứa con gái dân tộc đó ta tìm thằng to tình ta đánh cho tuốt xác."

Nhận phàn nàn, bao nhiêu công sức xoi hòng bóng không, Đỏ ầm ức gào lên.

- "Đàn bà dân tộc các người không có tim!"

Nói năng hàm hồ vớ va vớ vẩn! Không có tim thì sống sao được, A Đồ đang là mạng cái tư tưởng coi trọng người thành phố khinh thường dân miền núi đó nha! A Nhận tức tím mặt, giật tay A Đồ đặt gần tim mình, lớn giọng quát.

- "A Đồ nghe cho rõ vào? Cái gì đang đập bùm bụp đó?"

Má A Đồ tự dưng đỏ bừng, bối rối ngượng ngập không sao diễn tả được. A Nhận sau một hồi hạ hỏa dường như cũng nhận ra có gì đó không đúng, vội vàng đẩy A Đồ ra. Lúc xấu hổ ai mà chả cuống, rồi lực tay người tập võ đầu hề nhẹ, cộng thêm tầm mắt Đồ cứ mãi mê ở chỗ nào đấy nên bị thất thần trượt chân ngã đập gáy vào cột điện. Sĩ diện đàn ông bị đổ hết xuống sông xuống biển, A Đồ nổi khùng tuyên bố.

- "Cù. Bạng. Nhận. Tôi thề cho dù giống cái trên thế giới này có tuyệt chủng thì tui cũng không thêm chạm vào bà. Tui nói sai tui hoá con chó cái!"

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Nằm mơ đi

A Nhận trông cái điệu bộ âm ức thì tùm tùm cười, đưa tay vuốt thật nhanh vào má A Đồ rồi buông lời trêu ghẹo.

- "O thôi chết vừa chạm vào rồi, giờ A Đồ là con chó cái a."

- "Không tính! Ai thêm tính! Chạm ý tui là chạm yêu chạm thương ý."

- "Chạm yêu chạm thương là chạm như nào cơ?"

A Nhận giả bộ ngốc, chớp chớp mắt hỏi han. A Đồ lờm lờm giải thích.

- "Là vật nhau đó, vật nhau thật luôn cơ, chứ không phải vật nhau thường đâu."

Lần này thì Nhận chả hiểu gì sất, búng trán A Đồ, trề môi chê Đồ bị đập mạnh nên nói linh tinh rồi. Đồ giận, Đồ quay người đi thẳng. Nhận chẳng dỡ, Nhận tung tăng rẽ về kí túc xá.

Duyên đang mãi mê nấu cháo điện thoại với người trong mộng, là thầy Hải đó, Tết vừa rồi Duyên lấy hết can đảm gửi tin nhắn chúc thầy năm mới an khang thịnh vượng, ai ngờ thầy cũng nhắn lại cảm ơn. Xong rồi Duyên hỏi gì thầy đều trả lời, mới đầu có vẻ thầy giữ lịch sự thôi, nhưng giờ thì hai người thân hơn rồi, đã bắt đầu chia sẻ với nhau nhiều điều trong cuộc sống.

- "Thầy có thích con gái giỏi võ như Nhận không ạ?"

- "Theo em thì đàn ông có thích bị vợ tấn thường xuyên không?"

Thầy hỏi trêu, Duyên tròn trong chần mặt mũi đỏ lừng, chả thèm để ý Nhận đã trèo lên giường mình từ đời thừa nào, bị Nhận bẹo má đau điếng.

- "Bắt quả tang nói xấu sau lưng a, tui phải ném bà xuống tầng một cho chừa."

- "Đừng mà, xin Nhận. Xin đó, có nói xấu đâu, khen giỏi võ mà."

Mặc Duyên năn nỉ, thái độ Nhận vẫn vô cùng cương quyết, thầy Hải ở đầu dây bên kia không hiểu chuyện con gái đùa nhau, sợ có xung đột nên vội vã chạy tới B6 ngăn cản. Nhận trông bộ dạng mồ hôi mồ kê nhễ nhại của thầy thì cười ngất, ngược lại Duyên cứ hồng hồng hai bên má mãi thôi.

- "Thầy Hải đang chuẩn bị chương trình "Cốc Trà Đá Cộng Đồng" a? Thầy cho Duyên đi với, Duyên khéo ghê lắm a."

Nhận mở lời đề nghị, Duyên rõ ràng tỏ vẻ khó xử véo đuôi Nhận, cơ mà lúc thầy gạt đầu lại chạy như bay vào nhà tắm thay áo quần. Như đang gọi đầu, còn chẳng thèm ngẩng mặt lên nhưng vẫn cao giọng nhắc nhở.

- "Rốt cuộc thì bà cũng chỉ là người thay thế mà thôi."

Duyên im lặng chải tóc, Ánh vừa trắng cái cốc vừa xia xoi.

- "Còn hơn bà có muốn làm người thay thế cũng chả được. Thăng Vũ hình như chưa thêm nhắn tin lại ý sao ý Như nhỉ?"

- "Ừ, số tui khổ mà. Sao sánh bằng cái người chịu chia sẻ người yêu với cả chục con khác."

- "Con khôn, mày không phải móc!"

Duyên đã ra trường với thầy Hải từ bao giờ rồi, Ánh Như vẫn ở trong nhà tắm choàng nhau túi bụi, nếu không có Nhận vào véo tai xách hai đứa ra, dùng tạm quần dài buộc mỗi đứa vào một xó thì chắc còn quyết chiến đến tối.

- "Cái ngữ mày mà đòi làm bà chủ quán com hả? Mơ hão!"

- "Cái ngữ bà mày không làm được bà chủ quán com thì cái ngữ mày đợi tám kiếp cũng đừng hòng làm dâu nhà đại gia."

Như Ánh chửi nhau, Nhận bực mình liếc qua lờ mắt dọa nạt.

- "Hai đứa kia có muốn bị nhét giẻ lau vào mồm không a?"

Tụi nó lắc đầu, xong thì chỉ dám lườm nhau chứ không dám nói thêm. Mặc cho Như ức phát nghẹn, Nhận vẫn đường hoàng treo lên giường nó, dùng máy tính của nó điên loạn tìm việc làm.

Năm sau vào học chuyên ngành rồi, Nhận muốn mua máy tính nhưng thương thầy nương, thương A Tuyết vất vả nên không dám xin. Ở cái thủ đô này tưởng chừng nhiều việc nhưng khó khăn quá a, Nhận thử làm nhiều nghề, tuy nhiên chưa thấy nghề nào hợp cả. Lương làm thêm hầu hết dao động từ 10-15 ngàn một giờ mà vất vả chả còn thời gian học với tập võ nữa, nghề gia sư thì hồ sơ của Nhận vẫn nằm trên trung tâm đó, phụ huynh thấy bằng điểm hài lòng lắm, nhưng biết là người dân tộc thì họ sợ bừa bãi, chả ai dám thuê.

"Tìm người dắt chó đi dạo, lương 200 ngàn một giờ. Một tuần dao động từ 6 tới 10 giờ tùy thuộc vào độ hứng của chó."

Đang buồn chán tự dưng đọc được cái mẫu tin mà trở mắt luôn à. Vợ vả cời trối rủ Như với Ánh vào xem, Ánh gật đầu kêu Nhận đăng ký ngay, Như ra sức khuyên can rằng nhà nào mà còn thuê cả giúp việc dắt chó đi dạo tức là nhà đó giàu, mà giàu thì họ hay nuôi chó lớn lắm, chó lớn thường dữ, cần thận có nguy mất mạng như chơi.

Tuy nhiên Như phân tích là chuyện của Như, Nhận tới thử việc là chuyện của Nhận. Đến nơi mới thấy phục con Như, sao cái gì nó cũng biết ghê ta? Con chó béc giẻ nó cao đã man là cao, nó đeo cái xích vàng lóng lánh, kênh kiệu nhìn Nhận bằng nửa con mắt, phối hợp cùng đồng bọn sủa inh ỏi.

- "Năm con, đều là bảo bối của cậu chủ, cô cẩn thận kẻo làm méch lòng tụi nó."

Ông Thăng quản gia háng giọng nhắc nhở, còn bắt Nhận kí hợp đồng giao kèo giữa bên A và bên B. Trong trường hợp nếu bên B bị dớp thì bên A sẽ chịu hoàn toàn tiền viện phí, nhưng bên B không có quyền khởi kiện. Nhận cầm bút xoẹt luôn, ông yên tâm mở chuồng thả chó, bọn nó lao ra như một con vũ bão.

Toàn chó cái a, có con còn đeo nơ hồng rờ riệu, hằm hằm định dớp Nhận đấy, nhưng đời đâu có chuyện dễ thế. Cái mồm vừa chồm lên thì đã bị Nhận đập cho mấy phát rồi. Mấy con chó hết ra oai nổi, buồn tui chui lại vào trong chuồng, giờ thói mè nheo dỗi con.

Ông Thăng sợ toát mồ hôi hột, một tay run run mở máy gọi điện báo cậu chủ, một tay vẫn giữ cánh tay Nhận khur khur, chỉ sợ Nhận về mất thì không có ai chịu con bảo sắp đổ bộ. Nghe giọng cậu chủ qua điện thoại có vẻ bực ghê lắm, cậu đang chơi ở hộp đêm mà hằm hằm nộ khí, quát tháo ầm ĩ, còn kêu giữ người dắt chó thuê mới tuyển ở nguyên đó để cậu về cậu chém.

Có đầu ngõ, thời khắc bước ra khỏi chiếc Lamborghini xanh nõn chuối, tháo bỏ chiếc kính râm để lộ khuôn mặt tuyệt mỹ, trông thấy người ấy, cậu lại bị đứng hình không nhúc nhích nổi.

- "Cậu...cậu chủ...là cô này đánh chó cậu a..."

Quản gia méc tội, A Nhận nghệt người, chân trời góc bể rộng lớn bao la là thế, dắt chó ở đâu không dắt, lại dắt đúng nhà A Đồ. A Nhận hít một hơi thật sâu, bình tĩnh nhận tội.

- "Đúng rồi, chó của A Đồ bị ta đánh đấy!"

Quản gia lăm lét nhìn cậu chủ, chết toi, cậu nổi khùng rồi. Hoả khí phừng phừng lao về phía này, ông vội trốn vào lùm cây cảnh gần đó, nín thở xem cậu chủ giết người. Chỉ là, không thể tưởng tượng nổi cậu đối với kẻ thù đánh chó lại có thể có những phát ngôn lạ lùng đến thế.

- "Nhận ăn gì mà ngu ghê vậy? Gặp chó dữ phải ngồi xuống hoặc lùi đi chỗ khác chứ?"

- "Kệ ta, ta cứ thích khiêu chiến đấy!"

- "Diên! Chó của tui hiền vậy thôi chứ phải chó của ông nội tui thì tui nó xé xác bà ra rồi."

Ngắm thấy Đồ nói có lý nên Nhận im luôn không cãi. Tại lúc đó máu nóng phừng phừng có nghĩ sâu sa được đâu, với lại thấy chó của A Đồ bánh bèo quá nên kiểu cũng hơi khinh khinh. Chứ chó dữ thật thì Nhận ắt tự biết lượng sức.

- "Rồi, xin lỗi. Ngươi vào dỗ chó đi, kêu ra đây đi dạo với ta!"

Đồ lờ mắt nhưng vẫn nghe Nhận, vào chuồng ôm hôn từng đứa một, dụ cho mỗi con húp non nửa bát cháo rồi dắt ra trao cho Nhận. Cơ mà tụi này hồn dai, cứ giận giận trốn sau lưng Đồ không chịu nhúc nhích. Đồ đành sai người giúp việc chiến cho Nhận mấy túi xúc xích nhập khẩu thơm lừng lên, Nhận hồ hởi nhận lấy, vừa đi đằng trước vừa vớt đồ ăn qua đằng sau, chó ngửi mùi thơm thòm, lèo đèo theo Nhận ra công viên đi dạo.

Thi thoảng, tụi nó lại lờm Nhạn vì tụi ăn lên xúc xích của chúng, căn bản những người giúp việc trước kia không bao giờ dám làm thế cả. Nhưng Nhạn thì khác, Nhạn có võ, với cả xúc xích này còn ngon hơn cả ở quán cơm trong kí túc ấy chứ. Tầm chiều muộn, Nhạn nhận ba trăm ngàn của ngày đầu tiên, trong đó bao gồm tiền thưởng ăn tối nữa. Thấm thoát qua một tháng, Nhạn đã tích gần đủ tiền mua máy tính.

Học kỳ hai này Nhạn thấy nhẹ nhàng hơn, tại có ít môn cộng thêm cũng quen với cách học trên đại học rồi. Chỉ là, chẳng hiểu sao cảm giác hơi thiếu thiếu, những buổi đầu A Đồ không thường xuyên đến lớp, hai người cũng ít khi chạm mặt ở nhà Đồ, có hôm hỏi thì quản gia bảo hấn bạn đi giao nước tương, có hôm lại bạn giao gỗ. A Đồ cũng làm thêm a, nghề shipper đấy, nhưng là ship những lô hàng lớn bằng đường biển, đi du thuyền.

Hôm A Đồ về, A Đồ ghé qua phòng chơi với Ánh, mua cho Ánh sợi dây chuyền ngọc trai đắt dữ lắm, mua cho Như với Duyên mỗi người một chiếc lắc tay vàng trắng, riêng Nhạn thì chơi bài bạc. Miệng Nhạn nói chả thêm, nhưng lòng Nhạn lại có chút gì đó gợn gợn.

Buổi chiều Nhạn vẫn tới đất chó đi dạo, Đồ biết thừa, tiện đường nhưng chả thèm mở lời mời Nhạn lên xe đi cùng. Nhạn bước đằng sau, trong lòng tung tức khó tả. Thế rồi tối muộn hôm ấy, Nhạn vừa trả chó thì nghe quản gia kêu la, đại loại là cậu chủ đang buồn bực, cậu để cái bánh tây bao lâu không ăn, giờ thiêu cậu lại đổ cho người làm mở điều hoà nhiệt độ quá cao, cậu đuổi con bé đó không cho dọn phòng nữa.

Người đầu mà, ngúng nguẩy như nữ nhân a.

Đáng ghét! Cho bực chết đi!

- "Nhạn lên dọn phòng cho cậu Vương được không? Tội nghiệp cậu từ nhỏ da dẻ nhạy cảm không chịu được bụi, rồi bác trả luôn năm trăm ngàn cho lương hôm nay."

Sau một hồi suy tính thiệt hơn, Nhạn quyết định nhận lấy tờ năm trăm ngàn từ ông Thắng, từ tốn rút vào túi rồi cầm chổi lau nhà lên phòng Đồ. Tên A Đồ chết bầm đang thông dong đứng ném phi tiêu, Nhạn sẽ không điên máu nếu như cái khung tích tròn tròn kia in mặt đứa khác chứ không phải Nhạn.

Phát rồ lên, cứ thế xông tới thụi một quả vào lưng Đồ.

Đồ ngay lập tức đưa tay trái qua giữ tay đối phương, cùi tay phải không nể nang huyếch mạnh. Lúc Đồ nhận ra Nhạn thì đã quá muộn, Nhạn bị ngã lộn cổ xuống ghế sofa, người bẹp dí dẹt. Đồ vội vã đưa tay ra đỡ, tuy nhiên Nhạn tinh thần bất khuất cương quyết tự mình đứng dậy, tay nắm thành quyền, chân vung lên toan đập thẳng vào mặt Đồ.

Tiếc rằng, cả bàn chân nhỏ nhắn đã bị hấn giữ chặt! Nhạn tức, không chỉ vì ván này Nhạn thua Đồ, tức còn vì khoảnh khắc những ngón tay Đồ mơn man qua mu bàn chân Nhạn, ánh mắt Đồ triu mến nhìn Nhạn, Nhạn thấy tim mình hoảng hốt loạn lạc. Má Nhạn nóng bừng, không còn cách nào khác liền bám tay vào thành ghế làm điểm tựa, sau đó dồn hết lực vào chân còn lại, nắm ngón chân kiên định mạnh mẽ in dấu lên mặt Đồ.

Đồ điện tiết bất luận chân còn lại, với bừa mấy chiếc cà vạt trôi quanh chân Nhạn. Trói được chân rồi, việc trói tay trở nên rất đơn giản. Đến cơ hội chửi rủa hấn cũng không nhượng bộ cho Nhạn, bởi Nhạn đã bị nhét khăn vô miệng.

- "Còn hự nữa không?"

- "Ừm...ừ...a..."

Nhạn đâu có nói được gì? Đôi mắt tròn tròn vì cảm phần, cả người không ngừng quằn quại trên sofa.

- "Đại ca... báo cáo đại ca... bang Cọp Đen có chuyện gấp..."

Bang Cọp Đen? Không lẽ Đồ thực sự là đại ca? Không phải chứ? Nhạn sốc, cổ gãy giữa, cổ kêu rên những âm thanh đứt quãng không thành lời, bên ngoài đàn em đồ mặt hỏi han.

- "Đại ca... đang... bận ạ?"

- "CÚT."

Đại ca lớn tiếng quát, hình như "đại tẩu" tương lai có vẻ "kích động" ghê lắm. Mấy đứa ngờ ngác nhìn nhau, tùm tùm cười gian rồi chạy biến mất.

- "Đừng thấy ông đây hiền mà cười đầu cười cổ hết lần này tới lần khác nghe chưa?"

Bên trong A Đồ vừa quát vừa bật video cho Nhạn xem chiến tích, cho Nhạn chiêm ngưỡng thật kỹ những mảnh đời bất hạnh khi dám chơi xấu hấn. Kẻ khác coi qua sợ hãi linh hồn từ lâu rồi, riêng Nhạn vẫn ngoan cường lờm hấn đầy khinh bỉ. Đồ ức chế lời Nhạn tổng xuống hàm tư mật, cái hàm thiết kế ngay dưới giường ngủ của hấn, nơi mà hai chiếc phiếu bé ngoan đã được chuyển từ tầng năm xuống đây nhằm bảo quản an toàn đến mức tối đa.

Đồ rút khăn khỏi miệng, Nhạn ho sù sù. Đồ lừ mắt nhìn Nhạn ra điều kiện.

- "Hoặc xin lỗi, hoặc đêm nay không được về kí túc xá!"

- "Nằm mơ đi!"

Nhận đáp gọn lỏn, Đồ giận dữ quay người, trước khi đóng cửa hầm còn vọng xuống đầy thách thức.

- "Vậy lúc nào buồn tè thì cứ tè ra quần nhé!"

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Nương quá đáng quá a

A Đồ khoái chí trêu chọc, trị được con nhỏ dân tộc tâm trạng Đồ phồn dễ sợ. Đồ bật nhạc sàn, đầu gật gật đầy phiêu du, chân nhảy nhót tung tung, người múa may quay cuồng như trúng tà. Tiếng bass vang dội như tiếng bom, tội nghiệp A Nhận ở dưới hầm, có khác gì chịu khủng bố ngay trong thời bình?

- "Xin lỗi A Đồ, ta đã sai rồi."

- "Ta cầu xin A Đồ, hãy thả ta ra, ta chịu hết nổi rồi."

- "Xin A Đồ hãy xuống giải thoát cho ta, ta nguyện dâng tặng A Đồ một ngàn nụ hôn nóng hôi hổi."

Đồ nheo mắt thưởng thức rượu vang, đắm chìm trong những giấc mộng đẹp đẽ. Cứ tưởng tượng đến phân cảnh được A Nhận dâng tặng một ngàn nụ hôn, lòng hần lại bất giác rộn rã. Cảnh môi của Nhận mềm là thế, thấm là vậy, chạm vào thích phải biết!

Nhưng rồi, tiếng choang kinh hoàng đã kéo hần trở về với thực tại. Vội vã vặn nhỏ nhạc, khẩn trương mở cửa hầm, A Đồ gần như chết sững...chiếc hộp pha lê đựng phiếu bé ngoan đã vỡ tan thành những mảnh vụn, trán A Nhận sưng tấy nhưng ánh mắt vẫn nhìn hần đầy ngoan cường, miệng ngậm khư khư phiếu bé ngoan của hần, mặt vênh đầy thách thức.

A Đồ tá hỏa chạy tới cời trói cho Nhận, hạ mình năn nỉ i ôi, ngắt nổi Nhận ương ngạnh không chịu. Nhận ngúng nguẩy đi lên như một bà hoàng, chằm trệ ngả người trên giường của Đồ, hất hàm ra lệnh.

- "Lau nhà đi."

- "Gi? Bà điên hả?"

Đồ gân cổ lên quát, cơ mà ngón tay nhỏ nhỏ xinh xinh của Nhận đang mân mê tờ phiếu bé ngoan nhỏ xíu, Nhận băng quơ đánh tiếng.

- "Rách lúc nào chả biết được đâu."

- "Đồ...đồ đàn bà ngoan độc."

Đồ tức tím mặt mà vẫn phải nén hỏa khí, bắt đắc dĩ cầm chổi lau nhà nhúng vào thùng nước rồi đưa qua đưa lại. Từ thờ bé tới giờ đây là lần đầu tiên Đồ lau phòng của chính mình, Đồ cũng không biết là những chổi xong phải vắt nước mới được lau, thành ra càng lau càng bẩn, càng chùi càng nhem nhuốc.

Nhận trên giường cầm điều khiển mở hết kênh này tới kênh kia, rớt cuộc dừng lại ở chương trình phóng sự con đường đến trường của những em bé miền cao, vừa xem vừa thích thú vẩy tay như thể chào dân bản nhà mình, gương mặt rạng rỡ khó tả.

- "Người dân miền núi đi học cũng khổ ghê nhỉ?"

Đồ hỏi băng quơ, Nhận đáp chân thành.

- "Ừ a, vượt qua ba quả đồi, năm con suối, đi từ lúc mặt trời còn chưa thức giấc tới khi nắng chang chang vẫn chưa tới trường a."

- "Dốt, sao không mua siêu xe mà lái?"

Nhận méo mặt, có Đồ dốt ý. Xe nào trèo đồi lội suối được đây a? Đồ nghe Nhận phân tích thấy mình hơi ngây thơ thật, tiếp tục cặm cùi lau nhà. Nhận nhất thời không để ý, khi ngẩng đầu lên mới thấy phòng Đồ hiện là một biển nước. Nước chảy lênh láng trên sàn, mặc dù cửa hầm cạnh giường ngủ thiết kế khá cao nhưng nước cũng đang chảy tí tách xuống bên dưới. Đồ đứng một góc, hai ống quần ướt sũng, mồ hôi mồ kê nhễ nhại, phần khởi báo cáo.

- "Xong rồi đấy, dội nước rút là nhà sạch, trả phiếu bé ngoan cho tui đi."

Nhận còn muốn chọc Đồ thêm chút nữa nhưng quân tử nhất ngôn sao có thể nuốt lời, đành xếp ngay ngắn hai chiếc phiếu bé ngoan cạnh đầu giường. Đoạn, Nhận rón rén bước xuống sàn, nước mát ghê, mát lạnh như nước suối, bất chợt Nhận nhớ suối ở bản, nhớ thầy nương, nhớ A Tuyết, nhớ những buổi chiều đem gùi ra suối vừa rửa rau vừa ca hát cùng gái bản.

"Em là cô nương bán Lan Hồ Điệp

Hai má em hồng hồng, đôi môi em xinh xinh

Em biết thổi cơm dẻo, em biết làm nương rẫy, em biết chăm con ngoan,

Hỡi người thương anh đừng nhòm em nha,

Muốn rước em xin mang lợn đến nhà,

Để thầy nương em làm cô..."

Nhận vô tư hát vang, giọng ca đầy trong trẻo thánh thót, người làm nhà A Đồ dưới lầu nghe đến rụng rời chân tay, hoảng hốt không hiểu chuyện gì xảy ra. Riêng Đồ cứ như người mất hồn, ánh mắt đờ đẫn dán chặt theo từng điệu múa của Nhận, miệng ngáp ngừng mở lời.

"Máy...máy...con?"

"Máy con gì cơ?"

Nhận ngây ngô ngơ ngác, Đồ bực bội quát.

"Máy con lợn chứ còn máy còn gì nữa? Để thầy nương làm cô ỹ?"

Nhận bấy giờ mới ngộ ra vấn đề, hai tai đỏ bừng như cà chua chín, ngượng ngịu chạy qua đấm Đồ bùm bụp. Người Đồ còn đỏ hơn nữa, ban đầu Nhận tưởng đồ bình thường, đồ xí hỏ, ai dè sau mới biết, hấn bệnh.

Bệnh dị ứng với bụi, bệnh thật như đùa.

Quần gia chạy lên la oai oái, mắng Nhận liên hồi. Đáng mắng chứ, cái tội lau có cái nhà mà biến thành cái hồ, rồi đã dặn cậu chủ da dẻ nhạy cảm không chịu được bụi mà nó chả nghe gì sất. Ông thương cậu nên ông mới quát Nhận, thế mà cậu bệnh Nhận cậu lớn tiếng đuổi ông đi, ông tui thân ôm mặt chạy xuống bếp khóc tức tưởi.

"Đừng giận lão ấy, tính hay dỗi nhưng thương tui lắm, xưa tui ôm toàn đứt cháo tui ăn."

A Đồ thô thể tâm sự, A Nhận trở mặt ngạc nhiên hỏi.

"Ồ, vậy nương người đâu?"

"Tui không có nương."

Đồ mặt mũi kéo giãn trùn trùn kín mít. Ba hấn có bao nhiêu vợ, ai là vợ hôn phối chính thức ai là vợ nhỏ bên ngoài, ai chỉ là tình nhân hấn cũng không nhớ chính xác nữa. Căn bản khi vui thì ba hấn sùng người này, khi buồn lại tìm đến người kia, cứ thay như thay áo, hấn gặp ai cũng chào một tiếng mẹ, nhưng rốt cuộc chả biết ai mới là mẹ sinh ra mình?

"Cậu Vương ơi em đặt cháo với thuốc ngoài cửa nhé, ông Thắng nhờ em nhắn với cậu là ông ấy còn bận viết đơn xin thôi việc."

"Bảo lão nghi luôn đi, khỏi viết."

Đồ gắt, phía dưới có người nghe thấy tui thân rống lên đầy thảm khốc. Phía trên Nhận thương tình ra ngoài cửa bê đồ, rón rén đi vào phòng, ngồi ở một góc giường xúc thìa cháo, hiền hiền nựng Đồ.

"Đừng buồn, người không có nương thì từ giờ ta làm nương người."

Nhận nhất thời thấy Đồ đáng thương nên mũi lòng, hào hiệp đề nghị. Đồ nghe ngứa tai ghê lắm nhưng vẫn cố nén tỏ vẻ bình thường ra điều kiện.

"Nuốt lời là chó."

"Gớm, là con của chó luôn."

Nhận vô tư khẳng định. Đồ tỉnh bơ lò dò bò tới nằm ghé vào lòng Nhận, tay ôm chặt bên hông của Nhận, miệng riu rít làm màu.

"Nương ơi nương, lưng Đồ nó cứ bị nóng nóng làm sao ý, nương xoa lưng cho Đồ với."

Khi Nhận nhận ra tính chất nghiêm trọng của sự việc thì đã quá muộn, Đồ như con cún nhỏ rúc rúc vào bụng Nhận, phụng phịu ỉ ôi, bị Nhận véo tai thì oang oang ầm ầm.

"Nương không giữ lời a."

Còn bắt chước cách nói của Nhận, rõ điên mà.

- "Ai bảo ta không giữ lời?"

- "Nương đánh Đồ a, nương là nương mà nương hắt hủi Đồ a."

- "Hủi hủi cái khí, nương nguoi chỉ có vậy thôi, nguoi nốc không thì bảo?"

Đồ thấy Nhận cúi cúi rồi nên đành ngoan ngoãn ăn cháo, tuy nhiên thi thoảng liếc thấy cánh môi kia căng mọng lại không kiềm được thò thè.

- "Nương ơi cháo bị dây ra miệng rồi ý, nương ăn nốt hộ A Đồ đi, kéo phí của trời mười đời không có đâu a."

Nhận nỏ con tam bành, và cho thằng con hoang hai cái tường như sái cả quai hàm. Đoạn hùng hừng khí thế bỏ về. Trong khi Đồ cứ ngồi trên giường cười chẳng khép được miệng, Nhận về tới kí túc mà khó chịu chẳng để đâu cho hết.

Mất hần cứ chớp chớp a, lông mày hần rậm đen lảnh a, hần ám Nhận ghê a. Nhận giặt áo quần liền thấy hần hiện hình trong chậu nước, Nhận chơi bài tiến lên với Duyên Như Ánh lại thấy cái mặt hần cười hề hề ngay giữa con Ất Cơ. Nhận muốn khùng luôn a.

Có đứa đập cả bộ bài, lên giường tắt đèn dưới sự ngỡ ngàng của ba đứa kia. Như thở dài ngồi vào bàn tiếp tục ôn thi, chỉ còn hai tuần nữa là tới kì thi chọn đội tuyển thi Olympic Toán sinh viên nên đợt này bà ấy cũng khá chăm. Ánh thì chép miệng bỏ về giường chụp ảnh tự sướng với mấy cái túi hàng hiệu mới mua, công nghệ giờ kẻ cũng ảo, chụp với cái nền dán giấy hoa lá cành ở kí túc mà xong thế nào như tự sướng ở khách sạn năm sao sang chảnh.

Còn mình Duyên chẳng có ai chơi cùng liền mở điện thoại ra đọc những đoạn chat với thầy Hải, vừa đọc vừa tùm tùm cười. Cười rung giường hại Nhận chả ngủ được, bật dậy làm thêm bài tập Giải Tích II, thi thoảng có chỗ khó lại lon ton ra hỏi Như.

- "Bà đăng ký thi Olympic với tui cho vui."

- "Hâm, tui thi sao nổi, bài khó trong sách còn chả nghĩ ra. Mà Như này...hỏi cái này nha, giả bộ có một đứa con trai ý, cái đứa đó chả phải hình mẫu nam nhân của đứa con gái, nhưng đứa con gái cứ nhắm mắt lại thấy đứa con trai, là bị gì a?"

- "Bị điên a!!!!"

Như nữa, còn cố ý trêu Nhận, ghét cái mặt. Nhận gõ đầu Như một cái rồi bừa bừa môi không thèm nói chuyện, Như biết Nhận một đêm mất ngủ cơ mà mặc kệ. Sớm tỉnh mơ hôm sau đã thấy có người cầm bịch xôi đợi Nhận dưới sân kí túc xá, Như biết là đợi Nhận, chỉ là Ánh không biết, chạy xuống ôm hôn người yêu thầm thiết hại Vương bối ra bối rồi gọi với theo ai kia.

- "Nhận ăn xôi không Nhận?"

Nhận chẳng đáp mà cứ đi phăng phăng, Đồ quay sang bảo Ánh.

- "Cục cung vào trước đi, anh ra công viên với Nhận đây."

Thành thật, hồn nhiên, hại Ánh tí sắc tiết. Lên phòng trút giận với đồng váy áo của Nhận, vừa vò vừa cắt vừa hét.

- "Bà giết, bà chém chết mày."

- "Bà rõ hả? Vương có cả tá người yêu, thêm hay bớt Nhận có gì đâu mà cứ sồn sồn lên thế?"

Duyên thắc mắc, Như đồng tình móc mĩa.

- "Chẳng biết nếu hai đứa bay cùng được sủng thì đứa nào là chính phi đứa nào là thứ phi nhỉ?"

- "Tất nhiên chị Nhận nhà tui là hậu cung chi chủ rồi, mấy em lơ mơ chị đập cho phát hết đường cứng."

Duyên Như cười đùa phớt lờ, chỉ mỗi Ánh máu nóng nghìn ngứa. Cao Bá Vương vẫn vậy, thỉnh thoảng đi với cô thấy em nào ngon hơn, hần vẫn háo sắc chạy qua thả thính như vậy. Nhưng có sao những đứa khác không làm Ánh bức bối như Nhận? Phải chăng là vì, Ánh sợ Nhận gái dân tộc có bùa?

Không rõ bùa gì nhỉ? Bùa gì mà khiến A Đồ cứ cun cút bám theo nhì nhèo.

- "Nương đi tập thể dục a? Cho A Đồ đi với nương với a...nương chậm chậm thôi A Đồ đuổi không kịp a."

- "A a cái con khí."

- "Nương cũng nói thế mà a? A Đồ bé bỏng của nương cũng nói giống nương thôi a."

Nương nương với chả nương, A Nhận muốn nổ đầu luôn rồi, hằm hằm quay người đá vào chân thằng con khốn nạn, gào to hết sức có thể.

- "CÚTTTTTTTTT."

- "Sao nương lại đuổi A Đồ? Nương giận Đồ chuyện gì a?"

- "Giận giận cái thằng cha nhà ngươi."

Trong khi Nhận tức lộn ruột thì Đồ vẫn cứ mặt tro trán bóng, thom trộm vào má Nhận một cái rồi chạy vọt lên phía trước. Máu trong người Nhận cứ như bị đồ dồn hết về cơ mặt, nóng phừng phừng cảm dèp chạy đuổi theo Đồ đòi tính sổ. Đồ chạy được một đoạn thì bất chợt dừng lại, đứng đợi Nhận lia dèp tới. Hấn tránh chiếc dèp ngon ơ, sau đó lao ra khoá chặt hai tay Nhận, ghé tai Nhận âm ỨC nũng nịu.

- "A Đồ thương nương A Đồ mới thom nương, vậy mà nương lại đuổi đánh A Đồ, nương quá đáng quá a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 18: A Đồ được hư mười lần

Hấn còn dám mon trốn nhẹ bên vành tai A Nhận nữa, đồ đều cẳng xấu xa ma bắt, hại tai Nhận nóng bừng, tim Nhận đập loạn, Nhận bức chính Nhận cứ có những cảm xúc hâm hâm ở đầu, rồi Nhận tức tối trút giận lên Đồ, đập vào chân Đồ một phát rõ mạnh nhưng vẫn lẻo mép bao biện.

- "Nương thương A Đồ nên nương mới đánh A Đồ ý, thương cho roi cho vọt a."

Lại thêm vài đập nữa, nương giời vớ, nương đập là đập thật chứ chả hề đập yêu đập thương như nương nguy biện. Đồ đau tái mặt, khụy xuống ngồi bệt trên vệ cỏ ven đường. Nương Nhận chạy bốn vòng quanh công viên mà vẫn thấy thằng con ngồi thu lu một góc, miệng kêu kẹ cha nó mà lòng bứt rứt chẳng yên.

- "Ê, sao thế?"

Nhận hỏi, Đồ không có phản ứng gì cả. Nhận mặc kệ chạy tiếp, thấy bóng nương vừa đi khuất, Đồ cảm viên gạch di di lên chân mình, đoạn tiếp tục rúc mặt vào đầu gối. Nhận chạy hết vòng thứ năm về, thấy chân hấn đã đỏ tấy lên rồi, Nhận giật thót cả tim.

- "Không phải chứ? Này thấy chỉ bị trầy xước xiu thôi mà."

Nhận vừa sờ sờ vào bắp chân Đồ vừa sốt sắng hỏi han, Đồ chớp chớp mi mắt phụng phịu.

- "Đề lâu ngoài gió nó bị nhiễm trùng ý."

- "Đau lắm à?"

Đồ gật gật.

- "Đi được nữa không?"

Đồ lắc lắc, nương đành phải cõng A Đồ về. Đồ nặng hơn nhiều rồi, cho dù Nhận tập luyện nhiều sức khoẻ dẻo dai thì việc cõng Đồ với Nhận giờ vẫn rất cực. Đồ vừa ôm Nhận vừa lấy tay xoa xoa mồ hôi vương trên gáy, Nhận thấy da mình tê rần, khoảnh khắc môi Đồ khẽ chạm tới bờ vai mịn màng, Nhận tưởng như không bước nổi.

- "Ta đập chết cha nhà ngươi bây giờ!"

Nhận quát, Đồ tỉnh bơ tán thành.

- "Đúng vậy nương a, nương đánh chết cha cái đường đi nương a, đường đâu mà xóc hại A Đồ chệnh vênh ghê a."

Cái mồm dẻo như cái kẹo, Nhận cầu nhàu vài câu rồi cho qua. Lúc đưa hấn tới cái cột nước gần nhất, Nhận ti mẩn rửa vết thương sạch sẽ, nước gột hết đi phần gạch đỏ đỏ di lên để lộ mảng da thịt bị bầm có chút xiu, Nhận giận tím mặt. Ánh mắt Đồ nhìn Nhận đầy ngây thơ, còn Nhận thì nổi khùng bỏ về, Đồ cười tùm tùm rồi vội vã đuổi theo Nhận chọc ghẹo.

- "Nương lại giận A Đồ a? Nương hơi tý là cáu giận, nương vô lý a."

- "Ta vô lý? Thế ngươi thì sao? Ngươi khoẻ hơn trâu mà làm như lá liễu mùa thu e lẹ trên lưng ta, ta cõng ngươi tới sụn xương sống rồi ngươi có biết không?"

Đồ ngoan ngoãn gật đầu, đoạn đưa tay nhắc bóng Nhận vác trên vai, mặc Nhận gào thét giẫy dụa, Đồ chỉ tỉnh bơ hỏi.

- "Xương sống nướng đầu thì làm sao mà nướng đi bộ được a?"

- "Đồ nhây bạ, ta giết người."

- "Nướng giết A Đồ thì làm gì còn ai thương nướng a?"

- "Còn đầy người, người không phải lo."

- "Nhưng A Đồ mua được nhiều lợn a, trai tráng cả bản gộp lại cho nướng bao nhiêu con lợn thì A Đồ cho nướng được gấp mười lần số đó a."

Nhận tức tối đâm lưng Đồ bùm bụp kêu căng kêu không thềm, Đồ vẫn phân tích đầy nhiệt tình. Hai đứa choảng nhau om cù tòi, về tới ký túc xá rồi Đồ mới thả Nhận xuống. Ánh nghe tiếng Nhận từ xa sợ run người, hốt hoảng gói áo váy vừa xé của Nhận ném vào thùng rác rồi nhảy lên giường làm như không có chuyện gì xảy ra.

Duyên với Như sợ có chiến tranh trong phòng nên không dám mách lẻo, lúc Nhận tra khảo chỉ âm ừ bảo chắc có thằng biến thái nào bên B7 nó khuôn trộm áo váy phơi ở đây, chuyện này cũng hay xảy ra ở các ký túc xá khác. Nhận đành phải tha lỗi váy cũ đem vào nhà tắm vừa thay đồ vừa tám chuyện với Duyên.

- "Tui mà biết là thằng biến thái nào tui xé xác! Mà tiểu cô nương giường mình bữa nay giặt đồ sớm ghê, chắc tui có hẹn với giai hả?"

- "Đâu có, tui đi ra đoàn trường với thầy Hải, bàn bạc chuẩn bị cho chương trình hiến máu nhân đạo sắp tới."

Duyên ngưng ngưng giải thích, Nhận hỏi bằng quơ thế không phải hẹn thì còn là cái gì nữa? Giọng A Nhận cười khúc khích cứ lọt vào lỗ tai A Đồ, sao mà nó trong trẻo, nó ngọt ngào đến thấu tim?

- "Ê, cho em sáu triệu rưỡi."

Ngọc Ánh thô thể, làm người yêu Cao Bá Vương thật thích, xin tiền chưa bao giờ cần trình bày lý do, xin sáu triệu rưỡi anh liền cho mười triệu. Ánh sung sướng chia tiền làm hai phần, một phần nhỏ để mua ít son phấn, phần còn lại bữa nào có người ra Hà Nội thì gửi về quê để ba mẹ may quần áo mới cho tám đứa em thơ. Đồ vừa định cất ví thì thấy Nhận bước ra trong bộ váy thổ cẩm, váy xoè tung bay theo bước chân trần của Nhận, xác Đồ ở giường Ánh nhưng hồn Đồ đã bay tận đâu tận đâu rồi.

Nhận quỳ xuống cạnh giường mình, mở chiếc hộp sắt ra phân loại tiền, tiền chẵn một trăm ngàn trở lên xếp riêng tiết kiệm mua máy tính, chỗ tiền còn lại vuốt phẳng phiu để mua cơm và tiêu linh tinh. Đây một giường tiền lẻ mà đếm đi đếm lại được có hai trăm bảy mươi tư ngàn, ở phía đối diện tay A Đồ vẫn cảm ví nhưng chẳng hiểu sao lại không thể rút tiền ra.

Đâu phải hán chưa từng cho tiền gái? Chỉ là, gái khác, Nhận khác.

Nhận rất đặc biệt. Nhận không phải "gái". Chỉ có Nhận mới khiến lòng tự trọng của hán tổn thương nhiều đến thế. Buổi chiều học Giải Tích II, có bài khó Nhận quay sang hỏi thằng cùng bàn, hán gợi ý để hán giải cho, Nhận bĩu môi đầy khinh bỉ.

- "Giải Tích I còn chưa qua mà đòi xí xón?"

Rồi Nhận lại cười tươi như hoa bắt chuyện với ai kia, sĩ diện của một thằng đàn ông bị sỉ vả, mặt Đồ đen, tim Đồ nhói. Thế rồi, Đồ đã đưa ra những kế hoạch mang tính quyết định của đời mình.

"Lát đi bar không mày?"

Vũ nhắn tin lúc bảy giờ tối. Thường Vương sẽ trả lời ngay tức khắc, nhưng nay tám rưỡi mới thấy thằng bạn lộ diện.

"Tao bận."

"Bạn ở khách sạn phố nào để tao ra đón?"

"Không, đang ở nhà."

Gia đình Vương sở hữu rất nhiều biệt thự lớn, nội thành ngoại thành đều có, tuy nhiên cái biệt thự mà được hán gọi là nhà thì chưa bao giờ hán dẫn gái về. Bởi vậy nên Vũ tò mò hỏi.

"Đón hán về nhà cơ à? Em nào mà kinh thế?"

"Không có."

"Thế mày bận cái chó gì?"

"Bận học."

Tin nhắn gửi đi, có người tiếp tục chăm chú đọc sách, có người hoảng hồn rút cả bịch quẩy vào nồi nước phở. Rồi lát sau, lại có tin nhắn tiếp.

"Tích phân hai lớp tính như nào hả mày?"

Lần này, là rút điện thoại, cũng may không vào nồi nước phở mà văng xuống bồn rửa. Cũng may, điện thoại chống nước. Máy lại báo tin nhắn thứ ba, còn khăm hơn nữa.

"Vũ à, tao biết mày nhớ tao. Nhớ tới mức ngày đêm thất thần, cầm có túi quây cũng không nổi. Tao có gián điệp ở quán nên mày đừng chối."

Là con Như, Vũ hơi cười cười nhưng lại dăm chiêu ngó ngang ngó dọc, rút cuộc con ranh nó đã mua chuộc được đứa nào rồi? Cũng không sao cả, đằng nào mai sau nó chả là bà chủ quán này.

Thế nhưng vẫn cứ thích trêu nó, vẫn "seen" mà không "rep". Như ỉu xiu, tin đầu vào đội tuyển Olympic của trường cũng không làm nó vui lên được. Ảnh mãi mua sắm, Duyên còn lịch đi chơi với anh Hải, những ngày này chỉ còn Nhận ở nhà với nó. Cơ mà thỉnh thoảng tâm xế chiều Nhận cũng bận, bận đất chó đi dạo.

Mấy ngày nay chó nhà A Đồ không chịu ra công viên, cứ ngồi tịt trên phòng hán. Nhận tiếc tiền lương nên lẻo đẻo lên phòng A Đồ ngồi cùng bọn chó đến hết giờ thì về. A Đồ giận Nhận không thèm nói chuyện. Một tuần sau hôm thi giữa kỳ hai, Nhận vừa tới nhà Đồ liền thấy mấy em chó lao ra đón Nhận, em nào cũng được đội mũ có cục bông hồng hồng, lại còn mặc váy thổ cẩm nhảy nhót, Nhận nheo mắt nhìn, vì đâu mà quen đến thế?

Bên trong tiếng nhạc xập xình, đàn em của Đồ nhảy múa tung bừng. Bên ngoài người làm chạy ra chạy vào tấp nập. Hoá ra nhà A Đồ bữa nay mở tiệc ăn mừng.

"Chúc mừng đại ca."

"Ly này em xin kính đại ca!"

"Đại ca là tấm gương lớn để cả bang Cọp Đen noi theo."

Cả chục con người trầm trồ ngưỡng mộ cũng không bằng một lời công nhận của Nhận. Thế cho nên, Đồ cầm tờ poster cỡ bự đi ra, nghiêng ngang đập vào mặt Nhận. Là phiếu điểm được phóng to rồi in khổ lớn, bảy con bốn, một con bốn phẩy hai lăm, toàn bộ là điểm D chứ không phải F, thi giữa kỳ vừa rồi, A Đồ đã xuất sắc qua tất cả các môn.

Với một người phải thi đến tám môn, tính cả các môn học lại thì A Đồ tự thấy thành tích này là quá kinh khủng khiếp, về mặt hán vênh vênh tự đắc khiến A Nhận không khỏi phì cười.

"A Đồ giỏi ghê!"

Đồ không biết Nhận mỉa, sung sướng nũng nịu.

"Vây nương phải thưởng cho A Đồ a."

Nhận kiêu kiêu quay đi, nhưng trong lòng vẫn đề tâm. Tối đó chẳng hiểu sao lại vẽ phiếu bé ngoan trên ghẹo A Đồ, vừa vẽ vừa tủm tỉm cười. Hôm sau đến nhà Đồ còn nghiêm chỉnh để trong túi áo, định gặp Đồ sẽ giả bộ làm rơi xuống đất, cứ tưởng tượng ánh mắt thích thú của Đồ, má Nhận liền ửng hồng.

Tiếc rằng, Đồ không về, cả tháng sau cũng chẳng thấy tăm hơi. Ông quản gia nói Đồ đi giao hàng rồi, mãi bên châu Âu, xa xôi cách trở lắm. Xót ruột cậu chủ, ông lấy khăn mùi soa chấm chấm khoé mắt đỏ hoe.

Chó mong Đồ, hễ đi dạo xong là lại lên phòng nằm bò ra sàn đợi chờ, Nhận cũng đi theo tụi nó, Nhận nhớ Đồ hay ngồi ở cái bàn đối diện học bài, Nhận nhớ thì thoảng Đồ bò xuống trêu chó, ghét Nhận nhưng hay ngửa tay búng tai Nhận, Nhận đánh Đồ, Đồ trả đũa Nhận.

Nhận giỏi nhất lớp học võ, tính bạn bè xung quanh thì chỉ có Đồ mới có thể đấu lại được Nhận. Đồ chưa từng phản công, Đồ chỉ đánh tự vệ thôi, cơ mà Nhận vẫn chả thắng được. Đồ đi vắng thật buồn chán, thật ngứa chân ngứa tay quá a.

Đến chập tối, mấy em chó đói meo xuống nhà ăn xúc xích chiên. Nhận thấy lông các em rụng đầy rẫy liền lấy máy hút bụi dọn phòng cho A Đồ, rồi vì không yên tâm nên Nhận cẩn thận giặt giẻ lau quanh phòng.

"Nương lau phòng cho A Đồ a? Không ai thuê mà nương vẫn lau, nương lo A Đồ bị dị ứng bụi a?"

Đã là ngày thứ bốn mươi không nghe giọng A Đồ mè nheo, khoảnh khắc ngẩng lên, thấy A Đồ ngay sát bên mình, chân tay A Nhận rụng rời. Nhận ngo ngắc nhìn Đồ, Đồ còn nhìn Nhận ghê hơn thế, bất chợt, Đồ bảo.

"A Đồ...A Đồ...nhớ...nương."

Hắn lại trêu Nhận rồi, chỉ là trêu thôi sao tim Nhận run rẩy đến thế? Nhận vịn tay vào thành giường toan đứng dậy, nhưng đứng không nổi, vòng tay của hắn đã giữ chặt bên eo Nhận từ lúc nào? Và hắn, còn dám ghé tới gần Nhận, rất nhanh thòm lên môi Nhận. Người Nhận nóng bừng, thuận tay tát cho A Đồ một phát, Đồ chả giận, chỉ nhõng nhẽo hỏi.

- "A Đò cứ hư là bị và a? Có phải cứ hư một lần là bị và một phát a?"

- "Hư một lần và ba phát."

Nhận tuyên bố đầy cương quyết, dọa cho hắn sợ chết khiếp đi, ấy vậy mà hắn không sợ, hắn tự đưa tay lên mặt, tự vả mình. Nhanh và đều đến mức Nhận không đếm nổi là bao nhiêu cái, chỉ biết một lúc sau, mặt A Đò đã đỏ lừ, rồi hắn phẫn khởi tuyên bố.

- "A Đò vừa vả hộ nương ba mươi phát, giờ A Đò được hư mười lần."

Đoạn, không chút do dự hắn siết A Nhận chặt hơn, hôn thật sâu lên cánh môi đỏ mọng ấy!

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Mất hết sạch sành sanh rồi

Môi A Đò cứ miết lấy môi Nhận, mềm mềm, ngọt ngọt, ngọt hơn tất cả những loại trái rừng Nhận từng được ăn, ngọt lim lim lại hơi thanh thanh. Người ta hay cảnh báo cẩn thận dân miền núi có bữa cơm mà dân thành phố cũng kém cạnh gì đâu? A Đò bỏ cái thứ bữa khi gì mà khiến A Nhận bị u mê lú lẩn luôn a.

- "Ta...ta...đập chết nhà ngươi."

Nhận mắng, nhưng giọng điệu lại chẳng giống người đang mắng, nhỏ nhẹ yếu ớt y hệt cô nương nhỏ nũng nịu người yêu. Đò hư hẳn thêm một cơ sở lần rồi cô ý đưa má ra mời Nhận xù, hai cái má đỏ rực, Nhận giờ tay lên rồi nhưng xót chẳng giáng xuống được. Giận mình, giận Đò, bất chợt Nhận khóc rầm rức.

- "Mất hết rồi, thế là mất hết sạch sành sanh rồi, từ cái nắm tay đầu tiên cũng mất cho ngươi rồi, trai bản ai mà thêm ta nữa chứ? Ai mà thêm mang lợn sang nhà ta a? Rồi ta ế chồng đó a..."

- "Đừng lo, A Đò đem lợn cho nướng, muốn bao nhiêu con có ngần đó."

Đò sốt ruột, vừa đưa tay lau nước mắt cho Nhận vừa ngọt giọng dỗ dành.

- "Muốn một ngàn con...không...một vạn con, ngươi có khối a."

Nhận chu môi đòi hỏi, cho chừa A Đò cái tật bốc phét, không ngờ A Đò còn chém gió kinh hơn nữa.

- "Một tỷ con cũng được, lợn thôi mà, làm gì mà căng?"

- "Cả trâu bò nữa a, ta là con gái trưởng bản mà, cao giá lắm a."

- "Được, nương yên tâm, cao đến mấy A Đò cũng lo được."

Đò hứa, Nhận này giờ chỉ lo Nhận ế, ế mặt trưởng bản Cù La Quả, ế mặt anh rể Cù La Chim, ế mặt nương, ế mặt A Tuyết, ế mặt cả mấy đứa cháu của Nhận nên giờ có người đảm bảo tự dung nhẹ lòng khủng khiếp.

Cái con Lò Thị Vôi đó a, kém xinh hơn Nhận nhưng không đi học đại học nên lấy chồng rồi, lấy trai dưới phố huyện, hôm dạ ngõ được hẳn mười trâu mười bò mười lợn a, cả bản ai cũng ngưỡng mộ. Nghe tin Nhận vừa mừng cho nó lại vừa áp lực, chỉ sợ sau này Nhận không được như thế thì dân bản người ta cười chê. Thật may gặp được A Đò người tốt, A Đò hào phóng quá a!

- "A Đò nói lời phải giữ lời a, móc tay hứa a."

A Nhận ra điều kiện, A Đò khí khái đồng ý. Nhận nhón miệng cười vui vẻ, Đò bản thân ngắm Nhận, nắm tay kéo Nhận rú đi ăn. A Nhận ngồi siêu xe của A Đò quen rồi, chẳng bị chóng mặt gì nữa, miệng còn ca hát vui vẻ ghê lắm.

"Hỡi người thương anh đừng nhòm em nha,

Muốn rước em xin đến nhà A Đò,

A Đò sẽ cho anh trâu, cho anh lợn, cho anh bò,

Để thầy nương chúng mình làm cỗ..."

Chiếc xe thể thao đột ngột phanh gấp, A Đồ quay sang nhìn A Nhận chăm chăm, mặt tím đen tím xanh, hằm hằm tức giận.

- "Cái gì? Bỏ cho chúng mày lợn để làm cở?"

- "A Đồ hứa rồi a, còn móc tay rồi a."

A Nhận ngây thơ đáp, A Đồ nổi khùng phóng xe tít mít, Nhận tuy không say nhưng mắt rom róm, tại Nhận sợ A Đồ nuốt lời a. Xe dừng ở trước một quán nhậu có biển to bự "Black Tiger Restaurant", Đồ hằm hằm vút chìa khoá cho đàn em, Nhận lẻo đẻo đằng sau nhì nhều hỏi chuyện mấy con lợn.

Thằng Cường trông thấy cảnh ấy chợt hiểu ra vì sao bữa nay đại ca đi giao hàng về lại không ra quán phê phồn mà phóng về nhà trước. Dưới cái tròng mắt của nó, cả bang Cọp Đen đang hò dô đủ đờn ngay lập tức im thin thít, lăm lăm đứng lên xếp ngay ngắn thành hai hàng khom lưng chào đón đại ca.

- "Dạ, chuẩn bị mấy em ạ?"

Thằng Cường khép nép hỏi, Vương đại ca không nói không rằng bước lên lầu. Nó ngo mắt mấy giây, xong đoán chắc như cũ nên lệnh cho bọn kia tiếp tục ăn còn tự mình đi căn dặn. Chỉ một loáng sau, đã có năm em chân dài cùng nhau bê một mâm cua lên phục vụ. A Nhận há hốc, không phải vì các em trắng trẻo bụ bẫm, mà bởi Nhận chưa bao giờ nhìn thấy con cua cỡ bự như vậy.

Cua khổng lồ, mấy em chân yếu tay mềm ghè mãi không xong, chị Nhận ngứa mắt lao vào vặn rắc một cái đứt liền. Chị tốt bụng đưa mỗi đĩa một cái càng, chị bóc chị ăn, còn các em bóc hầu anh Vương.

Ngất nổi, anh Vương anh chỉ thấy miếng thịt cua trên tay chị Nhận ngon. Còn những miếng khác, từ những bàn tay khác, không hiểu sao bữa nay anh không có khẩu vị. Anh khẽ xua tay, các em biết ý lui hết, rồi anh gõ xuống mặt bàn ba phát, lập tức có người lên dọn dẹp, bày ra một mâm mới, thay con cua khác.

Từ đầu đến cuối điệu bộ lười biếng chả nói câu nào của Đồ khiến Nhận trở mắt, Nhận chưa từng nghĩ Đồ có bản lĩnh đến vậy, chỉ nhíu mày thôi cũng khiến người ta sợ run cầm cập. Nhận cũng chưa từng nghĩ, mặt Đồ có thể lật nhanh hơn lật bánh trắng, cánh cửa phòng đóng lại, Đồ liền trở về Đồ của mọi ngày, ngả người xuống sàn nhà, ghé đầu tựa lên đùi Nhận nhõng nhẽo.

- "Nương, A Đồ đói."

- "Mặc xác A Đồ, A Đồ là đồ nuốt lời."

- "Đâu có nuốt lời đâu, cho nương lợn là được chứ gì?"

A Nhận cười tủm, do đang đói hoa cả mắt nên tiếp tục ăn ngon ơ. A Đồ đưa tay lên bẹo má Nhận, chớp chớp mi mắt cong vút, ỉu xiu làm bộ làm tịch.

- "A Đồ đi giao hàng xa xôi cách trở mệt chết đi được ý."

- "Một kệ A Đồ, liên quan gì tới ta?"

- "Sao lại không liên quan? A Đồ không đi làm kiếm đâu tiền mua lợn cho nương? A Đồ vất vả đều là vì nương còn gì?"

Nhận đuối lý, vợ một đồng thịt cua đang gỡ dở nhét cho A Đồ, đợi hần ăn xong thì nhét thêm đồng nữa, càng nhét nhiều hần càng ít mè nheo, Nhận đỡ mặt. Thế nhưng tên này hần hư kinh hoàng, no nê xong liền rúc vào bụng Nhận dụi dụi mặt, Nhận quát thì phụng phịu.

- "Nương là nương của A Đồ mà ôm một cái cũng không được à?"

Đoạn hần còn rúc sâu hơn, người Nhận thom thom, hần nhọc quá ngủ thiếp lúc nào không hay. Hơn một tháng bốn ba khắp nơi, có lẽ với hần đây là khoảnh khắc bình yên nhất. Hơn một tháng cứ hay mơ về hần, có lẽ với Nhận đây là giây phút chân thực nhất.

Ngón tay Nhận khẽ chạm tới hàng lông mày dày rậm của hần, chạm khẽ rồi rút lại, rút lại rồi không kiềm được lại chạm tới. Chạm một cái có sao đâu? A Nhận là nương người ta cơ mà? Nương Nhận hay bẹo má Nhận trên đó thôi, nương Nhận cũng ôm Nhận mà, hồi Nhận bé nương còn thom má Nhận nữa cơ!

Là nương thì được phép như vậy a. Nhận nghĩ ngợi đầu đầu, rồi ngập ngừng cúi xuống áp cánh môi mình lên má Đồ. Da Đồ mịn quá, cảm giác còn thích hơn là thom mấy đứa cháu nhỏ ở nhà, cả người Nhận nóng bừng, đầu óc chợt bản thân mụ mị.

Đêm đó, Nhận về ký túc xá rất muộn. Như còn về muộn hơn, Như trở về từ Huế, nghe nói tàu gặp trục trặc bị hoãn, cộng thêm thành tích của đội tuyển Olympic năm nay cao khủng khiếp, hai môn Giải Tích và Đại Số đều đạt bốn giải nhất một giải nhì nên nhà trường quyết định đầu tư vé máy bay cho đội tuyển.

Như về được không lâu thì Vũ hót hải chạy tới, Nhận phải chạy xuống nói chuyện với Vũ qua cánh cửa sắt, đứng theo lời dặn của Như.

- "Như chưa về Vũ ạ, chắc kẹt tàu đó, không khéo phen này lạnh ít dữ nhiều."

Mắt Vũ chợt đỏ hoe, hần bỏ đi, tay liên tục bấm điện thoại. Nghe đầu đêm ấy hần định vào Huế, vừa ra khỏi nội thành nhận được tin nhắn của Như lại lao về ký túc xá. Đêm khuya cửa khoá, Như trèo tường trốn ra ngoài, hai đứa nói chuyện gì mà nói lảm, sáng hôm sau Nhận đi tập thể dục thấy vẫn cứ

đứng ở chỗ đó, cơ mà nhìn ánh mắt là biết làm hoà rồi.

A Đô đi qua, mừng cho Như, mừng cho Vũ, mừng cho cả chính mình dạo này không bị nương Nhạ đánh đòn thường xuyên nữa. Đô chạy theo nương hích vào người nương, nương chỉ hiền hiền hích lại vào người Đô, hích qua hích lại rồi nhìn nhau cười tít mắt.

Đô bám theo Nhạ mọi lúc mọi nơi, ra thư viện học bài, đi ăn cơm trưa, đi học võ, có hôm đang ngồi cùng Nhạ người yêu gọi, Đô nhún nút từ chối liền. Tiếc, Đô vẫn có thể chuyển cho các em thoải mái. Nhưng quỹ thời gian của Đô, e rằng hơi có hạn, tận dụng tối đa cơ hội ở bên Nhạ mà Đô còn thấy chưa đủ đây này, lấy đâu thì giờ để mà phí phạm linh tinh nữa?

Ánh điên, nói Đô không được quay sang nặng nhẹ với Nhạ. Ngặt nỗi Nhạ mặt dày khời bàn, rõ mười mười như thế mà cứ như mình đường hoàng chính trực lắm, ta với hân nương với con, hoàn toàn trong sáng. Nực cười!

Đội thi học kỳ hai xong xuôi, nhân cơ hội Đô lên phòng chơi, Ánh cố ý lao ra ôm người yêu, còn không quên thòm chùn chụt cho mấy phát khiến son môi dính đầy lên mặt và cổ. Chẳng hiểu sao lòng Đô có cảm giác gai gai, nhưng vì là người yêu mình nên hân không đẩy ra.

Nhạ ở giường bên cạnh chứng kiến một màn, cái cảnh đó, nó quen lắm, nó cũng đâu phải lần đầu, nhưng sao Nhạ thấy như có lửa nhỏ nhen nhóm trong lòng? Đội Đô về, Nhạ chủ động qua chỗ Ánh, lí nhí bảo.

- "Hình như ta biết ta sai ở đâu rồi."

Đêm đó, Duyên nghe tiếng sụt sịt giường dưới, nằm trần trọc tới hai giờ sáng không ngủ được, mò xuống bật đèn thấy Nhạ khóc đến mức mắt sưng húp, tóc với gối đều ướt đầm. Duyên lên chui vào màn, bỏ chăn ra ôm Nhạ dỗ dành, Nhạ quay sang ôm Duyên nức nở.

- "Ta...là ta...ta trót thích A Đô rồi..."

Duyên đưa tay lên vuốt vuốt, A Nhạ biết ý, sợ giường bên kia Như và Ánh thức giấc nên chỉ vừa nấc vừa nói thầm.

- "Ta...ta thích...thích người yêu của Ánh...ta không ra gì...là người thứ ba a..."

- "Đừng sợ, Ánh có phải người thứ hai đâu mà Nhạ là người thứ ba, nghe đồn danh sách người yêu của Vương hiện tại có hân bảy em tất cả cơ mà?"

- "Thì là ta phá hoại hạnh phúc của bảy người kia a...là hồ ly núi đó a..."

- "Hâm à, quan hệ giữa Vương và mấy đứa kia chỉ là trao đổi lợi ích thôi mà, Nhạ xem Ánh mà xem, mỗi tháng xin Vương bao nhiêu tiền chứ? Thử hỏi Vương không có tiền Ánh còn yêu không? Còn lâu nhé!"

Hai đứa thì thà thì thut với nhau mãi, khi trời gần sáng Duyên mách nhỏ cho Nhạ lúc nào gặp Đô thì bảo Nhạ thích Đô, nếu Đô cũng thích Nhạ thì Đô bỏ hết đồng người yêu đi. Nhưng Nhạ cứ ngượng ngượng, nên khi gặp Đô mãi chả nói được gì. Đô thấy mắt Nhạ sưng thì sốt hết cả ruột, ngồi trên ghé đá với Nhạ chỉ lo thôi không à, thôi xong còn sai người đem giấy lạnh đến chườm mắt cho Nhạ, hân cứ tỉ mỉ chăm sóc hại Nhạ mềm nhũn, có hít thở thật sâu, ngáp ngừng hỏi Đô.

- "A Đô này...nếu bây giờ có người thích A Đô, vậy A Đô có bỏ hết bảy em người yêu kia vì người ấy không?"

- "Sao tự dưng lại bỏ? Hâm à mà bỏ? Ai thích A Đô thì bổ sung vào làm người yêu thứ tám của A Đô chứ!"

Đô đang mãi lo mắt Nhạ mãi chưa bớt sưng nên cũng chẳng suy nghĩ thấu đáo, cứ đáp theo phản xạ vậy thôi. Chẳng ngờ bao nhiêu công chườm, xong nói một câu tự dưng Nhạ chảy nước mắt, mặt mũi lại đỏ quạch hết cả lên. Không biết vì sao mà Nhạ buồn nữa? Nhưng Nhạ buồn Đô cũng nẫu hết cả ruột.

- "Ngươi đi mua cua cho ta đi, cái con cua ở quán nhậu hôm trước đó."

Nhạ sai, Đô đưa Nhạ về ký túc xá rồi ngoan ngoãn đi liền. Lúc về chợt thấy là lạ, giường Nhạ trống trơn, Duyên, Như, Ánh cũng đang dọn dẹp đồ đạc. Đô ngỡ người hỏi.

- "Các bà làm gì vậy?"

- "À hè phải chuyển đi anh ạ, ký túc xá còn để chỗ để mấy hôm nữa tụi nhỏ lên thi đại học, Như qua chỗ Vũ, Duyên về quê, em cũng về quê mấy ngày rồi em lên với đảng ấy nha, đảng ấy thuê nhà cho em nha."

Câu trả lời của Ánh rất dài, nhưng lại chẳng đáp đúng trọng tâm Đô muốn biết. Như hiểu ý nên chep miệng bảo.

- "Nhạ ít đồ nên dọn xong về trước rồi, chắc giờ này đang ở bến xe Giáp Bát."

Như bị Ánh lườm lườm rõ kinh, Như lườm lại kinh không kém. Vương hét hoảng lao ra bến xe, mùa hè sinh viên về, học sinh lên ôn thi nên bến xe đông như kiến cò, cả buổi hôm ấy hân và đàn em lùng sục khắp nơi mà không tìm thấy Nhạ. Nhắn tin, gọi điện đều không được, hân tưởng như phát điên.

- "Chỉ là nghỉ hè thôi mà, qua hè lại gặp, mà làm gì mà như cháy nhà thế?"

Vũ hỏi, Vương không đáp. Hắn bức Nhạn đã man, về mà chả nói tiếng nào, chả coi hắn ra gì cả. Vừa tức vừa giận, đâm ra nhận được điện thoại của ông nội hắn gật đầu liền, ông giao cho hắn lô hàng lớn, lần này hắn đi, cũng tròn một mùa hè.

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Tránh ra, đây là nương của ta a

Ba tháng hè trôi nhanh như một cái nhảy mắt, mới ngày nào còn ăn chơi phè phỡn cả ngày ở quán com quê, hôm nay đã phải xếp áo quần về ký túc xá, bạn Như quả thật không được cam lòng cho lắm.

- "Cho tao ở đây đi mà, nha Vũ."

- "Không được, tồn com của tao lắm, biến về mau."

Vũ phũ phàng, Như nhăn nhó.

- "Mày không nhớ tao à?"

- "Nhớ méo gì, có cái mặt ngày nào chả gặp ngán đến tận cổ rồi đây."

Lòng tự ái bị tổn thương sâu sắc, Như tiu nguỉu xách túi đem về. Vũ nhìn theo mà tìm tìm cười, đồ ngốc, quán cách trường bao xa, hai đứa học chương trình khác thời khoá biểu, với năm nay hắn vừa mở thêm hai quán mới đâu có thời gian đèo Như đi học. Ở chỗ hắn rồi ngày ngày bắt xe buýt không chừng lại ốm ra, đem về thì hắn bận ngoài quán đâu có nói chuyện được thường xuyên.

- "Mày thích con nào khác rồi chứ gì?"

Như ngoảnh lại quát, Vũ định trêu nhưng thấy con nhỏ tội nghiệp nên thôi, dịu dàng đáp.

- "Chưa đâu."

Chỉ là, Vũ đâu phải Vương, đâu có sinh ra trong bọc kén vàng. Vừa đi học vừa quản lý một lúc mấy cái quán chẳng dễ dàng gì, nhất là với một đứa sinh viên năm hai như hắn. Thi thoảng Vương bảo cần giúp đỡ gì cứ nói, nhưng Vũ chưa từng mở lời, việc gì hắn có thể tự làm được thì sẽ không bấu víu cũng như dựa dẫm vào ai cả. Hắn muốn giàu bằng chính năng lực của mình, sau này com con hắn ăn, áo vợ hắn mặc, nhất định phải do hắn lo.

"Đợi tao, khi nào tao mua được nhà mặt đất, có vườn rau xinh xắn, tao đón mày tới tưới cây, OK?"

Vũ thương lượng, Như kiêu căng nhăn lại.

"Bà mày thêm vào."

Tuy nhiên, sau đó lại tìm tìm cười. Tình yêu của hai người bình thường là vậy đó, tối ngày nhắn tin chọc nhau, có cãi nhau cũng toàn chuyện vớ vẩn, nó không cao trào đầy sóng gió và máu chó như tình yêu của bọn con nhà giàu. Nói đâu xa, ngay trong phòng này, vừa mới về đã thấy chiến tranh.

- "Chị nói cho em nghe nha Ánh, em ngoan thì tất cả cùng bình yên, em thích chiến thì chị đây cũng không ngán."

Tội nghiệp nàng Ánh, năm ngoái nàng thuê đầu gấu chấn chỉnh bao nhiêu em người yêu của Vương thì chả sao, năm nay tự dưng vớ phải con mụ Quỳnh Hương đánh đá cá cày mặt dày mũi nhọn, nó tới dần mặt cho sợ chết khiếp. Cũng may có Nhạn ở đó hào hiệp giúp đỡ, nếu không thực chẳng biết số phận bạn Ánh sẽ đi về đâu? Ngượng ngập, xấu hổ, đợi chị Hương đi khuất, Ánh điên tiết quát Nhạn.

- "Con gái con lừa toàn đi lo chuyện bao đồng, loại kém duyên."

- "Bà điên à? Nhạn không ra mặt thì mặt bà sung là cái chắc."

Duyên bức xúc lên tiếng, Ánh bủn rủn vành vào.

- "Ai mượn nó xía vô, loại gái dân tộc hồ tỵ là giờ nắm đấm, mắt cả hình tượng phòng ký túc nữ, trừ mui điếm thanh lịch."

Sở dĩ Ánh dám lộng ngôn như vậy bởi cô biết rõ, Nhạn có nguyên tắc của Nhạn, phải khiêu chiến động chân động tay trước thì Nhạn mới phản đòn, còn xía xói hai ba câu thì thường chỉ dẫn tới đầu mồm thôi, mà riêng về khoản này thì Ánh chưa bao giờ thua.

- "Rồi, là ta, à quên, là tui sai, tui mất điểm, còn bà thanh lịch, sau tui không can dự chuyện của bà nữa."

- "Biết thế là tốt, sống lỗi thì nó phải có giới hạn thôi, nghe chưa?"

- "Ngươi là tiểu cô nương lắm lời, không dễ thương chút nào a."

Nhận lưng búng rồi bỏ vào trong giặt áo quần, Ánh xia xói cả tiếng đồng hồ khát khô cả cổ, định ra rót cốc nước thì vừa hay gặp chị Quỳnh Hương đứng sừng sững ở mé cửa, nhưng lần này chị không lên một mình, theo sau chị là hai anh trai to cao lực lưỡng cơ bắp cuộn cuộn.

Hai anh ngay lập tức giữ em Ánh, còn chị và liên hồi. Nhận ở trong nghe bôm bốp hoảng quá định lao ra, ngặt nỗi bị Như chặn ngay trước cửa nhà tắm.

- "Bình tĩnh đi Nhận, bình tĩnh mới tạo nên sự quý tộc."

Cũng đúng a, Nhận ra để mất điểm thanh lịch a? Kệ cha nhà Ánh! Vậy là hôm đó, phòng ký túc nữ có bốn người thì một người vừa hát líu lo vừa giặt áo quần, hai người ngồi nhón nhờ tết tóc cho nhau, người còn lại, ăn tât đến học máu mồm. Răng sứt một cái, lung lay một cái, "bo nót" thêm quả mái bò liếm bị cắt nham nhở, tiếng khóc của Ánh chưa bao giờ thê lương đến thế!

Cao Bá Vương đến hơi muộn, sự cũng đã rồi, hấn đành gọi bác sĩ riêng tới chăm sóc. Hấn con nhà võ, xử lý những vết thương như này không phải là khó, cũng không phải không biết, chỉ là, hấn sợ bẩn, rất rất sợ. Nhìn máu me tanh ngòm, nước mắt nước mũi của Ánh tèm nhem, hấn thấy mắt mình lờ mờ, người thì chóng mặt như kiểu sắp nôn.

Ánh tưởng người yêu lo cho mình đến mức thất thần thì vui lắm. Ai mà chả nghĩ thế, Nhận chẳng ngoại lệ, thành ra phơi áo quần xong liền ôm sách lên thư viện chứ không thích ở lại phòng chứng kiến cảnh đơng đưa.

Vương dường như cũng chỉ đợi bác sĩ làm xong, thấy Ánh ổn rồi thì lao ra khỏi phòng như một con gió. Trong một khoảnh khắc nào đó, tình cờ thấy bộ váy thô cầm đang nhỏ nước ngoài ban công, tìm hấn chọt thàng thốt. Cù Băng Nhận, đã lên rồi sao? Rót cuộc cũng đã lên rồi!

- "A Đồ ghét nương a..."

Hấn quay lại chỉ để trách móc, tiếc rằng chả thấy nương đâu. Tháng đầu tiên của kỳ nghỉ hè, A Đồ dành để giận Nhận, tháng thứ hai dành để nhắn tin cho Nhận, tháng thứ ba, dành để nhớ Nhận. Mong cho đi giao hàng nhanh nhanh để về, về rồi mới nhớ ra, năm hai rồi, đã không còn chung lớp.

Đỏ chọn ngành quản trị kinh doanh, còn Nhận chọn ngành kỹ thuật điện. Hè vừa rồi Nhận về bản, già làng hay tin ai cũng tay bắt mặt mừng. Lòng Nhận xôn xang ghê lắm, lúc nào cũng rạo rục quyết tâm một tương lai không xa đưa điện về bản.

- "Nương về mà chả nói gì với A Đồ cả."

Đỏ rẽ vào thư viện, nằm úp mặt xuống bàn nũng nịu.

- "Ta quên."

- "Đỏ tìm khắp bến xe cũng không thấy nương "

- "Hôm đó A Tư đánh xe ra cổng ký túc xá đón ta luôn."

- "Đỏ nhắn tin suốt nhưng nương không nhắn lại."

- "Trên núi không có sóng."

- "Xuống thành phố có rồi đó thôi, sao nương không nhắn?"

- "Mấy ta hết tiền."

Đỏ với máy mình hi hụi soạn soạn, một lúc sau lại tiếp tục làm nũng.

- "A Đồ vừa bắn tiền rồi đó, nương nhắn tin lại cho A Đồ đi."

Nhận dùng bút, nhắn lại cái mặt cười rồi lại cắm cúi học bài. Đỏ hỏi câu nào Nhận đáp câu đó, đáp rất lịch sự, nhả nhận nhu mì cơ mà Đỏ không thích thế. Đỏ thích Nhận quay sang nhìn Đỏ cơ, mắng Đỏ hay dăm Đỏ cũng được.

- "Nương sao vậy? Sao tự dưng xa lạ như người dưng nước lã vậy?"

Đỏ không nhẹo, Nhận nhìn sang cái mặt phụng phịu, cái mi mắt chớp chớp lại như bị bỏ bùa, buồn buồn hỏi.

- "Đỏ muốn ta cả đời làm nương Đỏ hả?"

Đỏ ngây ngô gật đầu, hỏi trước hấn hay dụ Nhận về làm người yêu, giờ mới thấy sai quá là sai. Nhận sao có thể xếp chung cùng đám người yêu đó chứ? Người yêu không gặp em này có em khác, còn Nhận không gặp liền nhớ phát rồ lên. Người yêu bỏ lúc nào cũng được, còn Nhận thì không bao giờ muốn bỏ.

Trong lòng Đồ, Nhận đặc biệt ghê lắm, ngất nổi Đồ chưa nghĩ ra từ gì để mô tả sự đặc biệt đó nên đành dùng từ "huong". Nương ở đây không có nghĩa là "mẹ" đâu, nương của người dân tộc mới là mẹ, nương của người thành phố, do Đồ định nghĩa lại, là "nương từ" a.

- "Nếu nương đồng ý làm nương của Đồ cả đời Đồ sẽ cho nương phiếu bé ngoan a."

Đồ phải suy nghĩ rất nhiều đêm mới đưa ra được quyết định đó. Cơ mà Đồ không tiếc, đổi một chiếc phiếu bé ngoan lấy một đời của A Nhận thực tình cũng xứng đáng lắm. Ấy thế mà Nhận không ưng, Nhận kêu không thèm rồi bỏ về. Chiều hôm đó Nhận còn đi tập thể dục với A Minh hại A Đồ nóng hết cả mắt.

A Minh là cháu trai của già làng Nông Văn Dậm, A Minh xuất sắc vượt qua rất nhiều ứng cử viên sáng giá trúng học bổng sáu tháng của đại học nông nghiệp, xuống thủ đô học về phương pháp nuôi lợn tiên tiến. Vì trưởng bản Cù La Quả biết A Mạnh yêu người khác rồi nên hiện ông đang nhắm A Minh về làm rể nhà mình.

- "Trưởng bản kêu ta học xong khoá này thì Tết về đem lợn sang rước A Nhận, tranh thủ đẻ thằng cu, xong A Nhận cứ xuống thủ đô học, ta ở nhà chăm con a."

A Minh liến thoắng phân tích, Nhận thấy cũng hợp tình hợp lý, tại gái ở bản giờ đã tay bồng tay bế, còn Nhận đợi tới lúc ra trường thì già quá. Cộng thêm A Minh là người hiền hoà vừa vạm vỡ giỏi giang lại tốt bụng không chê Nhận, mặc cho Nhận tâm sự đã mất sạch sành sanh rồi A Minh cũng chẳng quan tâm

- "Ta thương là thương con người A Nhận, A Nhận như nào ta cũng thương."

- "Nhưng phải mười trâu mười lợn mười bò đó a, ta không muốn kém con Lò Thị Vôi đâu a."

Nhận yêu sách đòi hỏi, nếu nhà A Minh có điều kiện thì tốt, Nhận đỡ phải xin Đồ. A Minh ngay lập tức tâm sự.

- "Ôi cha cha già làng đang nuôi chuồng ba chục con lợn đó a, thầy nương ta cũng có trâu bò đầy rẫy, rồi ta sẽ mang cả con ngựa của ta cho Nhận nữa nha."

A Nhận nghe bùi hết cả lỗ tai, ưng thuận thương lượng.

- "Ngựa thì để đôi ta thì thoắng đưa con xuống phố huyện chơi thôi, không cần đem làm lễ vật đâu a."

A Minh gạt đầu lia lịa, A Nhận xinh như hoa, lại còn giỏi nữa, A Nhận nói gì A Minh cũng nghe. Lòng A Minh râm ran như có trăm hoa đua nở, ngược lại A Đồ tức muốn thổ huyết, cứ thế đâm sầm vào giữa, tách đôi A Nhận và A Minh khiến mỗi người bị dẹo về một bên.

- "Tránh ra, đây là nương của ta a."

A Đồ quát, để A Minh hiểu rõ tình hình, A Đồ cũng đã dùng giọng miền núi để nói chuyện với hắn. Khổ nỗi A Minh máu lên não chậm, người thành phố mà đẹp như hoa như ngọc, từ thuở bé đến giờ đây là lần đầu tiên A Minh được gặp. Hắn vui sướng lao vào ôm chầm lấy A Đồ, giọng nói đầy xúc động nghẹn ngào.

- "Con trai, nghe danh đã lâu nay mới được gặp mặt, ta là thầy của con đây a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Quả là đứa trẻ hiểu chuyện

A Đồ xinh đẹp, A Đồ dễ thương, A Đồ hư hỏng, A Đồ như này, A Đồ như kia, ty tỷ thứ chuyện về A Đồ được A Nhận tối ngày nhai đi nhai lại như trâu gặm cỏ khiến A Minh tò mò ghê gớm. Người thành phố cũng hay quá a, người ở bản thường chỉ đi xin con nuôi khi bị hiếm muộn thôi, xin từ lúc còn nhỏ xúu ấy, chứ lớn rồi thì khó xin lắm a, tại lúc đó con nít nó khôn rồi, nó khó theo mình về nhà lắm.

- "Đồ điên, ta không phải là con trai người."

A Đồ nóng máu gào lên, cổ dùng hết sức đẩy cái người đang ôm mình ra khiến người ta tui thân hết sức.

- "Có phải vì thầy chỉ được đi học lớp nuôi lợn chứ không đỗ đại học như nương Nhận nên A Đồ khinh thầy không?"

- "Không phải đâu, A Đồ nhà chúng ta ngoan lắm a, thằng bé chỉ chưa quen người lạ thôi."

Biết A Minh hơi nhạy cảm nên A Nhận phải lựa lời dễ ngọt. Chỉ trách Nhận hề vừa rồi hề lúc nào nhớ Đồ lại lời A Minh ra trút bầu tâm sự, rồi mỗi lần A Minh cảm thán A Nhận thương A Đồ nhiều ghê thì A Nhận lại xấu hổ phủ nhận.

- "Thì nương mà không thương con sao được a?"

- "Cũng đúng, vậy khi nào xuống thành phố gặp A Đồ, ta cũng thương A Đồ y như A Nhận thương A Đồ a."

Bao nhiêu đêm mong ngóng rốt cuộc cũng đến ngày gặp mặt, A Đồ còn đẹp hơn lời kể của A Nhận, đẹp hơn tất cả những người thành phố mà A Minh gặp trên đường xuống thủ đô, phen này dắt A Đồ về khéo cả bản lác cái con mắt nha.

- "Anh chị ơi mua chăn gối sinh viên giá rẻ anh chị ơi, mua một chiếc đắp được cả ba người luôn anh chị ơi."

Công viên hôm nay có hội chợ, các em rao hàng í ới rù rê, A Nhận nhớ ra A Minh còn chưa có chăn chiếu gì cả nên lôi A Minh sà vào hàng lựa đồ. Quay sang thấy A Đồ nãy giờ mặt mũi đăm đăm cau có, A Nhận đuôi khéo.

- "A Đồ về đi, ta với A Minh còn bận công chuyện."

Đồ bị nương bỏ rơi, chút giận dỗi, chút chạnh lòng, ngay người đứng sững sờ. A Minh trông thấy đau lòng khôn xiết, mặc kệ A Nhận, hấn chạy đến bên A Đồ, kéo A Đồ tới gian hàng thương lượng.

- "A Nhận, mua cái chăn màu đỏ cho A Đồ nhà chúng ta đi."

A Đồ nhìn xuống bàn tay mình đang bị nắm chặt bởi một bàn tay khác, a cay không sao tả xiết, uất hận giật tay ra nện thẳng vào mặt A Minh. A Minh ôm mặt nhăn nhó, A Nhận sốc, quát tùm lum.

- "Ngươi... cái đồ khùng... hấn tốt với ngươi như vậy mà ngươi hành xử vô lý a... cút ngay cho ta!"

Đây không phải lần đầu tiên Đồ bị Nhận mắng, nhưng là lần đầu tiên Nhận mắng Đồ vì bệnh kẻ khác. Chứng kiến Nhận dịu dàng xoa xoa nắn nắn cho ai kia, trái tim A Đồ tổn thương sâu sắc.

- "Vậy A Đồ về đây."

Quay lưng bước đi, nhưng chẳng ai gọi lại.

- "A Đồ về thật luôn đấy, mai A Đồ không ra trường đâu."

Hăm dọa như vậy rồi mà phía sau vẫn im phăng phắc.

- "Bây giờ nương chạy tới giữ A Đồ thì may ra A Đồ ở lại."

Có tiếng bước chân, A Đồ mừng thầm, lại có người gõ gõ vào vai, lòng A Đồ rộn ràng, A Đồ phấn khởi ngoảnh lại, đối diện với nụ cười bao dung của A Minh, A Đồ tức nghẹn bỏ về, lần này thì về thật. Định bụng giận A Nhận mấy hôm liền luôn, cơ mà mới đến mười giờ tối đã không kiềm được hi hụi soạn tin.

"Là hấn sai trước, tại hấn nắm tay A Đồ."

"Hấn thương A Đồ nên hấn mới rù A Đồ ra chọn chăn cùng."

A Nhận kiên nhẫn giải thích, A Đồ bùi ngùi lý sự.

"Nhưng A Đồ không thương hấn, A Đồ không thích ở gần hấn."

"Vậy tránh xa hấn ra."

"Thế thì nương cũng phải tránh xa hấn mới được."

"Vì sao?"

"Vì A Đồ thích ở cùng nương."

A Nhận đã nhìn vào màn hình rất lâu, không hiểu sao cứ đọc đi đọc lại câu đó, người ngơ ngẩn mãi đến khi bị giật điện thoại. Ánh đèn đing rút sim vút trả Nhận, đoạn hươ hươ chiếc điện thoại thách thức Nhận.

- "Quý xuống liếm chân chị thì chị cho."

- "Đêm hôm bà bị mộng du lên con hả? Con cục gạch đó bà cho Nhận từ đời tám hoáng rồi giờ tự dưng lại yêu sách?"

Duyên bức xúc lên tiếng, Ánh bức bối không kém.

- "Tui muốn đấy à? Bà hỏi nó trước đi, xem đứa nào đêm hôm rồi còn thả thính đong đưa người yêu tui? Cái con mặt dày!"

- "Thỉnh thoảng cái gì? Người yêu bà có cả đồng gái đầy thôi, bà ngon thì đi xử đứa khác đi đừng gây chuyện với Nhận nữa, cẩn thận tui méc ba mẹ bà đó."

- "Có giỏi thì méc đi! Chị đây thách!"

Ánh không nghĩ Duyên biết số điện thoại nhà mình, Ánh càng không nghĩ Duyên to gan như thế, hại Ánh phải đối diện với con thịnh nộ của phụ huynh.

- "Dạ, không phải đâu ba, bạn con đùa mà ba, con vẫn học tốt mà ba, con đã có bạn trai đâu mà ăn bám...con thê mà ba..."

Ánh vừa trấn an ba vừa lườm Duyên đầy cay cú. Không vì ba mẹ suốt ngày dọa lên ký túc xá kiểm tra bất ngờ thì Ánh đã kêu Vương thuê chung cư rồi dọn ra ngoài từ lâu rồi, điên đầu mà chui rúc trong cái phòng ổ chuột với mấy con điên này chứ.

- "Đói cho sạch rách cho thơm nghe con, con cứ có công việc ổn định, kiếm được tám chồng tốt là ba mẹ mừng rồi. Ba mẹ lo cho các em được, từ tháng sau con không phải gửi tiền về đâu nhé!"

- "Ba đừng vậy, tiền con kiếm được chứ có xin xỏ ai đâu, con đi làm phiên dịch cho người nước ngoài mà ba, tại con giỏi với dễ thương nên người ta thưởng nhiều đó ba."

Ánh vừa cúp máy thì nghe giọng như lạnh lẽo.

- "Loại khăm bự, mày không biết nhục là gì hả?"

- "Phải, tui không biết nhục là gì cả. Còn các bà, các bà biết cái nghèo là gì không mà vênh?"

Là những buổi trưa hè nắng chói chang ba già mẹ yếu phải đi lượm ve chai, là những buổi chiều tối tám đứa em thơ ngồi chúm đầu tranh nhau mấy củ khoai luộc, là mỗi lần đóng tiền học lại phải bán cả vại thóc, là ký ức ám ảnh kinh hoàng trong Ánh, đến nỗi nhắc lại thấy sợ hãi.

- "Sinh ra trong nhung lụa thì không có tư cách phán xét, hiểu chưa?"

- "Hả? Hiểu cái gì đấy?"

Như giật mình hồi lại, nãy giờ đang đeo tai nghe nấu cháo điện thoại với Vũ, thằng khi mốc hôm qua vừa mới hứa cuối tuần qua chờ Như đi xem phim mà hôm nay nó lại kêu nó hứa bao giờ, Như có ghi lại không chứ? Loại khăm bự nuốt lời mà không biết nhục, Như chửi thì nó cười rõ đều, xong ngẩng lên tự xưng thấy Ánh phân tích cái gì mà nhung lụa cái gì mà tư cách chả hiểu gì sất?

Thế rồi Ánh ngượng ngùng trèo lên giường trên giậm rầm rầm, cái giường đôi ở ký túc xá đã ọp ẹp thì chớ, rõ kiểu treu tức nhau. Như bức mình chạy qua chỗ Nhận chơi, hồng hót được chuyện hay liền nhắn tin méc bạn Vương. Đồ đang sàu đời lắm, tại tưởng nương quen lãng tin nhắn của Đồ, giờ nghe lý do nương bị tịch thu điện thoại trong lòng chột nhẹ nhỡm thấy lạ.

Mười hai giờ đêm, Như đang ngồi tám với Duyên và Nhận thì điện thoại đổ chuông. Như tốt bụng chuyển lời giùm Vương. Nhận miễn cưỡng xuống phía dưới, Nhận đứng rất gần Đồ, nhưng lại cách nhau một cánh cửa sắt.

- "Nương trèo ra ngoài này với A Đồ đi."

- "Ta một lát."

- "Vậy A Đồ trèo vào với nương nha."

- "Thôi, có việc gì A Đồ nói nhanh lên, muộn rồi."

- "Thì việc đang nhắn tin dở đó, A Đồ không thích A Minh, nương chỉ được chọn một trong hai người thôi, nếu nương ở cùng hắn thì nương sẽ mất A Đồ."

Đồ kì kèo, Nhận điên.

- "Vậy giả như ta không thích Ánh thì A Đồ có chọn một trong hai được không?"

- "Nương giận Ánh vụ điện thoại à? A Đồ hỏi Ánh rồi, Ánh bảo do Ánh thương nương phải dùng điện thoại cũ đó, A Đồ đặt điện thoại mới cho nương rồi a."

- "Ta chỉ nói giả sử thôi, A Đồ chọn đi, A Đồ có bỏ Ánh không?"

- "Nhưng Ánh dễ thương mà, Ánh đâu có nắm tay nương như A Minh nắm tay A Đồ đâu?"

A Đồ ngây ngô hỏi lại, Đồ phải biết Nhận không thích Ánh ở điểm nào thì Đồ mới bỏ được chứ Ánh chẳng làm gì sai cả, tự xưng nói lời chia tay tội nghiệp. Đồ cứ khờ khạo hại Nhận tức lộn ruột, Nhận đáp rất phũ phàng.

- "Thôi bỏ qua đi, ta chọn A Minh, ta chấp nhận mất A Đồ."

A Đồ giận phùng phùng, A Nhận cũng bực, Đồ Nhận lườm nhau rồi mỗi người một hướng, kẻ về nhà, kẻ lên phòng. Chiều hôm sau điện thoại về, Đồ sai đàn em mang ra ký túc xá cho Nhận, ai dè nhận được tin dữ.

- "Báo cáo đại ca, chị Như bảo chị Nhận đi xem phim với anh Minh nửa tiếng trước rồi ạ."

Một thằng vừa dứt lời, thằng khác liền hét lớn.

- "ĐẠI CA... đã... từ trận."

Cả lũ há hốc, chưa bao giờ đại ca lại nghèo sớm như vậy. Mọi khi sống dai như đĩa cơ, nay vừa vào trận đã ăn hai phát súng xuyên thẳng tim, mồm phụt máu toé loe. Màn hình lớn hiển thị dòng chữ "Game Over" cũng là lúc đại ca ngùn ngụt lửa giật đứng dậy rời khỏi.

A Đồ lái siêu xe nên hiển nhiên tốc độ nó phải khác, đi sau nhưng lại đến rạp chiếu phim trước A Minh và A Nhận tầm ba phút lặn. Đồ đội chiếc mũ lưỡi trai màu đỏ chói, kính đen che kín nửa khuôn mặt, khẩu trang che nốt nửa khuôn mặt còn lại, lăm lăm đi tới quầy bán vé háng giọng yêu cầu bao cả rạp.

Nhân viên dạ vâng ngọt xớt, xong xuôi đâu đấy kính cẩn nghiêng mình chào khách. A Đồ mặt vênh như cái bánh đa nướng quay ra nhìn A Minh đầy khinh bỉ, trông cái dáng đi cấp dế vào nách kia, quê sao mà quê gớm?

- "A Minh, cứ đi dế cũng được a."

A Nhận nhắc nhở, A Minh xua tay lắc đầu.

- "Thôi thôi a, sân nhà người ta lát đá hoa sạch sẽ lịch sự, ta không muốn thất lễ đâu a."

A Minh giống hệt A Nhận hồi mới ra thủ đô, A Nhận tùm tùm cười, giải thích một thôi một hồi rằng đây là thói quen của người thành phố A Minh mới chịu bỏ dế xuống đi, có điều A Minh vẫn chúi chúi để dế vào áo sọt bản sàn. A Nhận dắt A Minh tới quầy mua vé, chưa kịp mở lời thì nhân viên đã từ tốn thông báo.

- "Xin lỗi quý khách, rạp phim hôm nay có người bao rồi a."

Đoạn, nhân viên bán vé chỉ ra phía người nào đó đang đứng nhón nhờ xỏ tay túi quần. A Đồ thấy mấy cặp mắt nhìn về phía mình thì vội quay mặt sang hướng khác tránh bị nhận dạng, trong lòng thầm cười đều A Minh vô tích sự, đến cái vé xem phim còn không mua được cho A Nhận thì còn làm được cái nước non gì?

Đàn ông với chả đàn ang, max nhục. Kiểu gì cũng bị Nhận coi thường cho mà xem, rồi kiểu gì cũng cãi nhau, sau đó Nhận sẽ tới tìm Đồ, rồi Đồ đưa Nhận đi xem phim. Đồ sẽ chọn phim tình cảm lãng mạn, Nhận sẽ vừa xem vừa khóc vừa dựa vào bờ vai rắn rỏi của Đồ. Viễn cảnh tương lai khiến Đồ sượng run người, chỉ là, trong giây phút hân hoan mộng mơ, có một giọng nói hào sảng vang vang bên tai.

- "A Nhận, cắt tiền đi thôi a."

- "Ừ, hôm nay không được xem phim rồi, để hôm khác ta đưa A Minh đi nha."

Nhìn vẻ mặt tiếc hùi hụi của A Nhận, A Minh chợt cười phá lên.

- "A Nhận ngốc, sao lại không được xem phim chứ? Chẳng phải con trai đã bao nguyên rạp cho gia đình chúng ta rồi a?"

A Minh hất hàm ra phía đối diện, A Nhận lúc này mới ngớ ra, thảo nào nãy giờ A Nhận trông cái người đó quen sao mà quen thế.

- "Ồ A Đồ? A Đồ qua từ bao giờ thế? Sao lại bịt mặt kín mít vậy?"

- "Chắc A Đồ muốn gây sự bất ngờ cho ta và A Nhận đó, quả là đứa trẻ hiểu chuyện."

A Minh giải thích cho A Nhận, đoạn đi qua vỗ vỗ vai A Đồ, ngọt giọng bảo.

- "Thầy đưa nương vào trước, A Đồ xin mấy chú ít bóng ngô rồi vào sau a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Nhưng A Đồ đâu phải của riêng ta ?

Trong khi A Đồ tức xì khói thì A Nhận lại nghẹn ngào đầy cảm động.

- "Cảm ơn A Đồ nhiều nha, A Đồ phóng khoáng ghê a."

Nhận khen một câu, lòng Đồ mềm đi một chút. Nhận khen thêm câu thứ hai, lòng Đồ nhũn như bún.

- "A Đồ tuy mặt hoa da phấn nhưng tính cách đúng bậc đại trượng phu, tối qua giận ta mà hôm nay vẫn hào phóng bao vé xem phim cho ta a."

Nhận dùng toàn mỹ từ, Đồ sung sướng kêu người đem bông ngô và nước vào phòng chiếu. Khi cả ba đã yên toạ, A Minh mới quay sang A Nhận tò mò hỏi.

- "Tối qua A Đồ giận chuyện gì vậy a?"

- "A Đồ bắt ta phải chọn giữa người và hân, chỉ được chọn một trong hai, ta chọn người, vậy là A Đồ giận thôi."

A Nhận thật thà khai, A Minh chẹp miệng lắc đầu. A Nhận ngốc quá, tò tò như vậy A Đồ buồn là đúng rồi, trẻ con dù lớn hay nhỏ thì nó đều dễ tui thân lắm đó a. A Minh đứng dậy vòng qua chỗ A Đồ, vỗ nhẹ lên gương mặt đang nhăn nhó nhó.

- "Đừng buồn a, nếu bắt buộc phải chọn giữa người và A Nhận, thầy nhất định chọn người a."

A Nhận sốc, tròn tròn mắt lờ A Minh. A Minh trở về chỗ cũ, ghé tai A Nhận thủ thủ riêng.

- "Minh là thầy nương sên si với con làm gì a."

A Minh còn định đeo kính cho A Nhận, nhưng vì A Đồ nhanh tay đeo cho A Nhận trước rồi nên A Minh nhường. Trước đây A Minh xuống phố huyện chơi từng được xem phim ở quán nước giải khát rồi, phim hoạt hình con mèo đuổi con chuột hay ghê lắm. Nhưng ở đó chả ai đeo kính khi xem phim cả, người thành phố kẻ cũng lạ ghê, tuy nhiên nhập gia thì phải tùy tục thôi.

Vừa mới đeo kính vào, A Minh đã phát hiện ra xung quanh mình có một toán người đang ném lao. A Minh hiểu rồi a, thì ra kính này là kính siêu đặc biệt, có thể nhìn thấy những thứ mà mắt thường không thấy được.

- "Đừng có đánh nhau sút đầu mẻ trán a, mau mau xuống đây với ta ngồi xem phim đi a, A Đồ nhà ta bao cả rạp rồi không mất tiền đâu a."

A Đồ nghe suốt sắc nước, A Nhận quay sang nín áo A Minh nói nhỏ.

- "A Minh, mau ngồi xuống, đây chỉ là phim 3D thôi."

Có vẻ như chiến trận khốc liệt ồn ào quá nên A Minh không nghe rõ lời A Nhận. Đã quá nhiều người bị thương rồi, A Minh rất buồn, buồn những người đó không nghe lời A Minh khuyên bảo, buồn một thế giới hoà bình bị chiến tranh tàn phá.

- "Các người thanh niên trai tráng sức dài vai rộng không lo làm ăn lại tàn sát lẫn nhau, thử hỏi có xứng với công ơn sinh thành dưỡng dục của thầy nương không?"

A Minh hùng dũng đứng dậy tuyên bố, dứt lời, một mũi giáo nhọn hoắt xuyên thẳng về phía hân. Sắc mặt A Minh trắng bệch, bằng một phản xạ tự nhiên nhất, hân quay lại ôm chầm lấy A Nhận, dùng thân mình che chắn cho Nhận. Biết chắc phen này thịt nát xương tan khó lòng qua khỏi, A Minh buồn bã trăn trối.

- "A Nhận...thực ra...thực ra Nông Minh Nặc ta còn có ba chục con bò thả rông ở trang trại trên núi cùng với A Quái...chính là anh trai của Lò Thị Vội, Lò Bát Quái đó a...ta...ta để lại cho A Nhận..."

Nói rồi, A Minh an tâm nhắm mắt định trút hơi thở cuối cùng. Tiếc rằng chưa trút được đã bị A Đồ đá bay sang ghế bên cạnh. Đồ điên tiết ngồi vào giữa A Nhận và A Minh, đoạn tháo kính của A Minh quát một thôi một hồi.

- "A Đồ đừng nặng lời như vậy, do A Minh chưa từng được xem phim 3D nên mới hiểu nhầm đó."

A Nhận phân bua, A Đồ bực bội lập luận.

- "Hân giả bộ để được ôm nương thì có. Đàn ông đàn ang mà chẳng đàn hoàng tử tề gì sất."

- "A Đồ hơi bị nhầm rồi đấy, thứ nhất, A Nhận đã ưng ta nghĩa là người của ta, ta có ôm hay mần A Nhận cũng là cái lẽ bình thường tình chồng nghĩa vợ. Thứ hai, con người ta quang minh chính trực, chưa từng phải giả bộ bất cứ chuyện gì cả. Chuyện xem phim ta công nhận ta có chút hồ đồ, nhưng chuyện nào ra chuyện đó, dẫu ta và nương có chiếu A Đồ đi chẳng nữa thì A Đồ vẫn là phận làm con, đừng có đi quá giới hạn a."

- "Bố mày cứ thích thế đẩy làm gì nhau?"

A Đồ nóng mầu quát, A Minh mầu cũng nóng không kém. Chẳng hiểu sao A Nhận có thể nhận nuôi đứa trẻ khó bảo đến thế? Thầy nương càng nhịn nhục hân càng lên nước, nhịn đến mức không thể nhịn nữa, A Minh liền thực hiện chiêu bài thương cho voi cho rọt mà già làng thường dạy.

Xót làn da trắng ngọc ngà nên A Minh chỉ vả nhẹ vào má A Đồ một cái thôi, ai dè A Đồ đấm A Minh sưng tím cả mặt. A Minh trừng mắt cời áo, đứng dậy khiêu chiến, cơ thể lực lưỡng sẵn chực hiện rõ mồn một, những chiếc mũi đẹp lồng lộn mà A Đồ đã tập luyện cả năm nhưng vẫn chưa đạt được ước nguyện.

Hai thanh niên hùng dũng tiến về phía trước, lấy khoảng không trống giữa màn hình lớn và hàng ghế đầu tiên làm võ trường. Xét về chiều cao, A Đồ hơn mười phân. Xét về thân hình, mũi của A Đồ mới có nên vẫn còn hơi hơi họt. Tuy nhiên về độ bền và kỹ thuật tác chiến thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào.

Có lẽ A Minh nhanh hơn, còn chưa thêm khởi động cho ấm người đã phi tới dùng nắm đấm nện liên tiếp lên bụng A Đồ. Đồ sốc, nhưng nhớ tới lời ông nội dạy phải ẩn nhẫn khi đấu với kẻ mạnh hơn mình nên hấn lần ra sàn rồi nấn mặt giả bộ đã kiệt sức, đợi A Minh cúi xuống sốt sáng hỏi han mới dùng tay vòng qua cổ A Minh, ép A Minh nằm sấp xuống sàn.

A Minh cực khỏe, chẳng mấy chốc đã vùng dậy đổi vị trí với A Đồ, A Đồ lại dùng chiêu chớp mắt xị mặt khiến đối thủ bị phân tán sự chú ý rồi chiếm thế thượng phong. Ở một phía nào đó Minh Đồ vật nhau mệt nghỉ, ở một phía khác Nhận ngồi xem phim cười khanh khách, một mình chén hết ba hộp bóng ngô, tu cạn ba chai nước, đến khi phim hết mới vươn người đứng dậy hỏi han.

- "Ai thắng rồi a?"

- "A Đồ thắng, A Đồ nhà chúng ta quả có thiên phú trời ban."

A Minh lên tiếng, khoanh khắc hiện tại hấn đang nằm dưới, và thực sự là mệt đến mức không muốn trở mình nữa. Từ năm A Minh tròn mười tám, chỉ chưa đầy một nén nhang hấn đã có thể hạ gục bất cứ người nào, bởi vậy gặp được A Đồ ngang tài ngang sức hấn thấy phấn khích vô cùng.

Rất tốt, đã là con hấn và Nhận nhận nuôi thì phải là đứa trẻ có tố chất. Giờ mới thấy con mắt của Nhận tinh tường. A Đồ tuy có cứng đầu nhưng có hiểu a, hấn chờ thấy hấn về tận trường luôn.

- "Ui da xe của A Đồ xịn hơn xe của A Tư, đi mà cái mông nó cứ êm ru sướng ghê a. Thôi ta vào ký túc xá đây, chào A Đồ với A Nhận nha, ngày mai ta lại qua chạy thể dục với các người."

A Minh tạm biệt người nhà đi vào trong, A Nhận ở trên xe nhưng A Đồ đích thân xuống tiễn hấn. Lúc chỉ có hai thầy con, A Đồ ghé tai A Minh dặn dò.

- "A Minh, ở thành phố có quy định sinh viên hoặc học viên các trường khác mỗi tháng chỉ được bước vào khu Bách Khoa duy nhất một lần, nếu hơn sẽ bị đình chỉ học ngay lập tức."

- "Thật vậy a? Ôi cha cha suýt nữa thì toi a, cảm ơn A Đồ đã nhắc ta."

Ánh mắt A Đồ vô cùng trêu mến, thì ra A Đồ cũng thương A Minh nhiều ghê lắm nhưng không dám biểu lộ, chắc sợ A Nhận ghen tỵ đó. A Minh vỗ vai A Đồ, hẹn tháng sau tái ngộ. A Đồ tùm tùm trở lại xe, hấn tiếp tục đưa A Nhận về, tuy nhiên tới bãi đỗ thì không mở cửa mà ôm bụng gục xuống vô lăng.

- "A Đồ sao vậy?"

Nhận quan tâm hỏi han, Đồ im lặng nhắm nghiền mắt.

- "Bụng đau a? Lúc nãy bị A Minh nện nên đau?"

Đồ khẽ gật đầu, cổ mím môi rồi làm bộ chóng mặt, cả người đổ gục vào lòng Nhận. Nhận sốt sáng vén mép áo của Đồ, da dẻ chỗ xanh chỗ trắng chỗ tím nhìn xót xa ghê lắm. Nhận lấy hộp cao nhỏ để trong túi ra xoa cho Đồ, cao nương Nhận nấu đó, từ nhỏ nương dặn lúc nào cũng phải mang theo.

Người A Đồ chột nóng bừng, là do cao hay do những ngón tay búp măng của A Nhận hấn cũng chẳng biết nữa. Chỉ biết cái cảm giác ấy, sướng đến ngây ngất, kể cả có đi bar, gọi rượu đắt nhất, chơi với em gái hot nhất cũng không sướng bằng.

- "Có khi nào A Đồ bị thùng ruột rồi không nương?"

- "Không đâu, phải có vật nhọn đâm vào mới thùng."

- "Nhưng đau khủng khiếp luôn a."

Nhận sốt ruột xoa đều tay hơn, sợ Đồ ốm nên Nhận còn day thêm chút cao lên hai bên thái dương nữa. Đồ được vui đòi tiên, ranh mãnh đưa lưỡi qua miết một đường lên mu bàn tay của Nhận, bị Nhận bóp miệng méo xềnh xệch.

- "Hồn, lần sau có dám thế nữa không a?"

Đồ lắc đầu, nhưng Nhận vừa thả lỏng tay Đồ đã chột thêm phát nữa.

- "Nguoi...mất nét..."

- "Nương thương A Đồ không?"

- "Không thương "

- "Mặc kệ nương, A Đồ thương nương là được."

Hắn cười tinh quái, đoạn nhòms dậy ôm lấy A Nhận, mặt áp vào cổ Nhận khẽ hít hà. Nhận thật thơm, mùi thơm tự nhiên của hoa cỏ, của núi rừng, một mùi thơm rất đặc biệt. A Đồ bị mùi thơm đó quyến rũ đến mức thần trí mê mẩn, hắn nhẹ nhả lên cổ A Nhận, sau đó dùng môi chà sát, hôn thật sâu.

Lý trí mách bảo Nhận phải tát cho Đồ méo mặt, nhưng tay Nhận cứ run run, chưa đưa lên được thì đã bị tay Đồ giữ lại, bao trọn. A Đồ như con rắn nhỏ trườn quanh người A Nhận, miên man nhắm nháp từ cổ xuống bả vai rồi lại mon trón trên vành tai đỏ ửng, A Đồ nỉ non.

- "A Đồ không thích nương là của A Minh, A Đồ không thích nương là của bất kỳ ai cả, A Đồ chỉ thích nương của riêng A Đồ thôi."

- "Nhưng A Đồ đâu phải của riêng ta?"

- "A Đồ của riêng nương mà."

- "Vậy người yêu của A Đồ thì sao? Bấy người lặn, quân số nhiều như vậy để làm gì?"

- "Để cho oai đó nương. Đại ca mà người yêu kém tiểu đệ nương thấy có coi được không? Đồ có nhiều gái bám theo chứng tỏ Đồ có sức hút, nương không thấy tự hào về Đồ à?"

Nhận nghe Đồ lý luận mà á khẩu không nói lên lời. Để cho oai? A Đồ bị ngáo đá hả? Sao tư tưởng có thể lệch lạc đến vậy à? Quả thật Cao Bá Vương từ nhỏ được nuôi dạy bởi Cao Bá Hùng, mà Cao Bá Hùng thì chơi gái bạt mạng nên tư tưởng của con trai hắn cũng bị lệch lạc theo.

- "Nhưng A Đồ đâu phải của mấy em đó, chưa bao giờ luôn, trước nay A Đồ là của A Đồ, giờ nương thích thì A Đồ trao tặng A Đồ cho nương."

Đồ nũng nịu, Nhận bị mềm lòng nhưng vẫn có chút tung tức nên đưa tay vả Đồ mấy cái nhẹ nhẹ, Đồ cười, Đồ cũng đưa tay chạm má Nhận, nhưng chỉ là mon man chứ không vả. Đồ ngắm Nhận mãi đến lúc chuông điện thoại reo mới lười biếng mở máy.

- "Báo cáo đại ca, quán karaoke của chúng ta bị đánh chiếm ở cơ sở số hai, khách sợ quá chạy hết rồi. Đại ca ở đâu mau qua, bọn em đang tới đó đây à!"

Vừa hay cơ sở số hai của Black Tiger Karaoke ở gần Bách Khoa, Đồ tức nước sôi Nhận, ngồi nghiêm chỉnh dậy phóng xe lao vun vút. Chỉ chưa đầy năm phút hắn đã có mặt tại quán, còn đến trước đàn em. Hắn đập tan một cái bàn trước cửa, hai tay cầm hai thanh gỗ lao vào toan thanh niên đang gây sự kia.

A Đồ của bây giờ hung hãn máu lửa, so với A Đồ vừa phùng mang tron má mè neho A Nhận ban nãy tưởng như hai người khác nhau. Cái tên này, hắn bị đa nhân cách chăng? Nhận chẹp miệng một phát rồi cũng với chiếc ghế đầu gần đó xông vào chiến nhau. Mười lăm tên tất cả, mười lăm đứa mặc đồ thể thao đeo kính râm quây kín quanh Nhận Đồ, ánh mắt dữ tợn, xăm trổ đầy mình.

Nhận ghé tai Đồ đề xuất kế hoạch, thấy Đồ gật đầu, Nhận như con sóc nhỏ nhanh nhẹn chạy tới tạt quần từng thằng một, nhân lúc bọn chúng còn đang hoang mang vì xấu hổ, Đồ nện cho mỗi thằng một phát, rất ngẫu, rất chuẩn. Thế trận đang có lợi thì đột nhiên một người đàn ông cỡ tuổi cao niên đi ra vỗ tay rầm rầm.

- "Khá lắm, khá lắm, có tiến bộ."

Cả mười lăm tên lẫn A Đồ, cộng thêm đàn em vừa tới của A Đồ ngay lập tức quỳ xuống cúi chào. Ông ta là ai? Là ai mà dám cầm chiếc gậy trúc đánh liên tiếp lên lưng A Đồ. Tại sao A Đồ không dám phản công? Là do ông ta võ nghệ cao cường hay do A Đồ đánh nhau nhiều nên bị đuối sức sao? Chiếc gậy trúc đập lên chân A Đồ, gõ vào đầu, rồi lại đánh xuống bụng, chỗ bụng mà A Đồ vừa bị đau, ức chế không thể kiềm nén được thêm, A Nhận nghiêng răng ken kết, rón rén bỏ đến tạt quần lão.

- "Đồ già thoitha, ta liều chết với nhà ngươi."

Cũng may Cao Bá Mạnh nhanh tay giữ lại kịp, nếu không để cho cả thiên hạ biết mình đang đóng bím, lão còn mặt mũi nào nữa? Sức khỏe lão vẫn tốt, vẫn rất dẻo dai, tuy nhiên bữa nay trước khi xuống thủ đô thăm thẳng cháu đích tôn lão trót ăn hơi nhiều "quốc rau", hay còn gọi là rau muống, cộng thêm ba bát nước canh dầm sấu, lường trước sẽ phải "đi ra đi vào" nhiều nên đóng sẵn luôn cho tiện.

- "Đứng dậy, đầu đôi!"

Cao Bá Mạnh hắng giọng, A Nhận phản kích nhòms dậy. Cao Bá Vương bị thuộc hạ của ông nội cản lại, chỉ còn cách tro mắt nhìn Nhận quyết chiến với ông mình, một người mà Nhận có luyện thêm ba chục năm nữa cũng chưa chắc đã thắng được.

- "Giật được cái gậy trúc của ta thì ta sẽ tự tạt quần."

Cao Bá Mạnh nhàn nhạt nói. Chỉ một cái gậy trúc thôi mà khó nhai góm, lão đứng nhàn nhả một chỗ, còn Nhận dùng hết sức cũng không kéo được. Tức mình, A Nhận đưa hai ngón trỏ chọt thẳng vào nách lão già, y như dự đoán lão cười ha hả, chiếc gậy đột ngột rơi xuống, A Nhận mừng huỳnh chạy tới cướp về tay mình.

Trong khi Cao Bá Vương cùng đồng bọn tái mét mặt mày, Cao Bá Mạnh hết con buồn cười mặt liền biến sắc thì Cù Băng Nhạn vẫn chưa biết trời cao đất dày là gì, nhờ nhờ quá lớn.

"Quân tử nhất ngôn, ngươi mau tự tụt quần mình đi a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: Yêu nương hơn vạn vạn tỷ tỷ cây vàng

Cái kiểu mặt vênh như bánh đa nướng, cái giọng nói thách thức, cái thái độ huyênh hoang này, đã nhiều năm nay chưa ai dám thể hiện trước mặt bậc lão làng như Cao Bá Mạnh. Máu nóng trong người lão cơ hồ cũng sôi rồi, cơ mà khí chất nam nhi đại trượng phu thì vẫn phải cố mà giữ.

"Chỉ một vấn đầu nói lên được điều gì?"

"Ồ ơ, nói lên được hơi bị nhiều điều đấy! Ta thắng a."

"Ngươi có giỏi thì thắng thử thêm một lần nữa."

"Ta không thêm a."

Nhận tự biết sức mình mà, lần thứ hai nếu lão cảnh giác thì còn mơ mới giật được gậy.

"Ngươi tuổi trẻ tài cao mà lại nhất gan thế hả? Ta thắng xí xóa lời ban nãy. Ngươi thắng thích gì ta cũng chịu. Luật chơi do ngươi quyết định."

Cao Bá Mạnh vừa khen vừa khích tướng, A Nhạn bị dụ, dăm chiêu nghĩ xem món gì mình giỏi nhất để đem ra so tài. Ở phía bên kia Cao Bá Vương được đàn em thủ thi bí mật động trời, sung sướng hết lớn.

"Thì uống nước đi!"

Ông nội hần đầu đội trời chân đạp đất, oai phong lẫm liệt, duy chỉ có một việc không làm được, đó là nhịn đi tè. Bí mật động trời ấy được A Đồ khai quật năm hần lên tám, hần nhớ mãi năm đó, ông bị quai bị không nhai được gì, cả ngày chỉ nằm trên giường thều thào đòi uống nước rau quốc dân. Vì uống quá nhiều nước nên ông cứ phải dậy liên tục, người ngòm cũng bởi thế mà héo mòn teo tót.

"Ba, cầu xin ba hãy suy xét lại, thôi thì thương con thương cháu, ba làm ơn làm phúc ba đóng vào đi ba."

Ba hần thống khổ năn nỉ, ông hần bực bội cầu nhau.

"Nói nhiều đáp cho cái bây giờ, ngươi coi ta là trẻ lên ba chắc?"

"Đâu có, con đâu dám, trẻ lên ba đâu đóng vừa bím này. Bím này là bím dành cho người già đó ba. Ba đừng xấu hổ mà ba, khi nào con già như ba con cũng đóng."

Ba hần nhè một hồi, ông nội điên tím tái mặt mày, dùng dùng nổi giận chỉ thẳng vào mặt con trai tuyên bố đầy nghĩa khí.

"Ngươi nghe cho rõ đây, đời này Cao Bá Mạnh ta thà quẩy chết trong bãi nước tiểu của chính mình chứ không bao giờ đóng bím."

Chuyện về cơ bản là như thế, cộng thêm có đũa vừa ton hót trước khi xuống thủ đô ông nội đã uống ba bát canh lặn, phen này Đồ cam đoan Nhạn thắng là cái chắc. Nhạn cũng nghĩ vậy, hồi xưa từ nhà Nhạn tới trường phải vượt qua mấy quả đồi lặn, mà tụi con gái như Nhạn xí hổ chả bao giờ bậy bạ như toán con trai, thế cho nên, riêng về khoản này Nhạn vô cùng tự tin.

Hai bên chấp thuận giao đấu, Cao Bá Mạnh và Cù Băng Nhạn ngồi đối diện nhau qua một chiếc bàn lớn, trên bàn ba chục chai nước khoáng cứ voi dần đều. Số vô chai bên phía Nhạn ban đầu tăng rõ nhanh, chỉ tiếc, càng về sau, bụng Nhạn càng căng, nước vào càng khó. Thấy thế trận bị xấu đi, A Đồ ngọt ngào động viên.

"Cố lên nương, hóp cái bụng lại, cố thêm một chai nữa."

"Ta...ta chịu thôi...ta thua tâm phục khẩu phục."

Nhạn meo meo nói, đoạn bật dậy lao thẳng vào nhà vệ sinh, bỏ lại A Đồ há hốc nhìn ông nội. Hời ôi, vị bỏ lão ngồi sừng sững phía kia, liệu có đúng thật là cha ruột của ba hần không? Về mặt không chút khẩn trương, thần thái vẫn sang chảnh ngút ngàn, rốt cuộc, là loại võ công gì? Võ gì mà có thể biến một người đi tiểu nhiều lần thành một người không cần đi tiểu?

Cao Bá Vương dành cho Cao Bá Mạnh ánh mắt ngưỡng mộ kinh khủng khiếp. Cao Bá Mạnh trông thẳng cháu da dẻ trắng nõn trắng nõn lại ngửa mắt quát cho vài cái. Ông nội xưa nay vốn thế, cứ gặp cháu trai là đánh yêu đánh thương, cơ mà nương hấn lại không biết, chạy vù qua chắn giữa hai ông cháu.

- "Ai cho phép ngươi đánh hấn a? Ngươi có giỏi thì đấu với ta thêm ván nữa, thi bắn táo, nếu ngươi thua ngươi phải xin lỗi A Đồ rồi quỳ gọi hấn hai tiếng ông nội. Ngươi dám không?"

Nhận hồn nhiên ra điều kiện, Đồ lăm lét nhìn ông nội. Ông hấn hào sảng gật đầu, đoạn quay sang béo má cháu yêu cười lớn.

- "Được, nếu ta thua thì hôm nay thắng này sẽ là ông nội ta. Vậy còn ngươi? Nếu ngươi thua thì ngươi sẽ quỳ rồi ạ ta hai tiếng ông nội chứ?"

- "Không thành vấn đề."

Nhận hí hửng mừng thầm, cái gì chứ riêng cái trò bắn trái trên cây Nhận giới ghê lắm luôn, cả bản không ai địch nổi. Lần này Cao Bá Mạnh chơi trước, Nhận ranh mãnh buộc sợi dây xuyên qua quả táo rồi treo ở con lắc đồng hồ, táo theo con lắc chạy qua chạy lại, Nhận cứ nghĩ lão trệt chắc rồi, vậy mà ba mũi tên vẫn trúng cả ba.

Đến lượt Nhận, lão chơi gian, để quả táo lên đầu A Đồ.

- "Ngươi bắn trúng hai trên ba phát, ngươi liền thắng ta."

Cao Bá Mạnh tuyên bố, Đồ nhiệt liệt cổ vũ Nhận. Chẳng hiểu sao Nhận mọi khi khí thế phùng phùng, tới giờ phút quan trọng tay chân lại run lẩy bẩy, cứ giờ cung lên rồi lại hạ cung xuống, một hồi lâu vẫn chưa thể phóng tên.

- "Vậy hạ xuống một phát, chỉ cần trúng một phát thưởng ba cây vàng."

- "Ta...ta..."

- "Năm cây?"

- "..."

- "Một trăm cây vàng! Cao Bá Mạnh ta đã nói là làm!"

Ông nội ra giá, Đồ tưởng Nhận phải có thêm động lực, ai ngờ Nhận bắt lực quăng cung một xó, chấp nhận quỳ xuống hạ giọng.

- "Ta ạ ông nội a."

- "Sao vậy? Khoảng cách gần vậy sao không bắn? Nương ồm a?"

Đồ sốt sắng chạy tới hỏi han, Nhận lặng thinh không nói gì, ông nội hấn thì chỉ nheo mắt tùm tùm cười. Lát sau ông cho gọi bảy cô bạn gái của hấn qua, bảy giờ Nhận mới biết cái người đó là ông nội A Đồ, còn thuê người giả bộ chiếm đóng quán để thử võ của A Đồ nữa, người thành phố thật lắm chuyện a.

Nhận bừa bãi bỏ sang phòng khác hát karaoke với các thành viên bang Cọp Đen. Nhận thích hát ghê lắm, ở thành phố hát không có chim chóc núi rừng ngân nga theo nhưng có dàn loa xịn mic khủng, hát nó vang vọng, nghe nó thích cái tai ghê a.

A Đồ muốn bay ngay sang bên đó, cơ mà sợ ông nội nên chẳng dám đi. Các cháu gái cũng thấy ông mừng như bắt được vàng, xun xoe nịnh nọt tới tấp, bỏ trái cây ông ăn, bóp vai bóp chân hầu ông. Ông rú các cháu chơi trò bắn táo lấy tiền, táo đặt lên đầu cháu trai ông, cháu gái nào bắn trúng một phát ông thưởng một chỉ vàng. Các cháu phấn khích phát rồ, tranh nhau đòi bắn.

Kết quả, Ánh được cao nhất ba chỉ vàng, sáu người còn lại có người một chỉ có người không chỉ nào. Cao Bá Vương bắt được bảy mũi tên không trúng táo, trên tay ông nội hấn cũng cầm gần hai chục mũi tên chệch, những mũi tên mà lão chỉ cần chạm vài giây sẽ xuyên thẳng trán thẳng cháu đích tôn.

Phát phần thưởng xong xuôi cho các cháu gái, lúc chỉ còn ông và Vương trong phòng, ông nội hỏi.

- "Lũ vừa rồi với ngươi quan hệ như nào?"

- "Ông biết rồi còn hỏi? Là người yêu con mà."

- "Yêu ngươi nhiều không?"

- "Nhiều chứ ông nội."

Cao Bá Vương thần nhiên đáp, Cao Bá Mạnh cười cười.

- "Nhưng vẫn kém một chỉ vàng, nhì?"

Ông nội nháy mắt cháu trai rồi đội chiếc mũ lá, đứng đĩnh về đại bản doanh ở ngoại thành. Cái thằng, IQ đã thấp rồi EQ còn chẳng cao, có chăng thì được cái mặt lừa tình. A Đồ đắm chiêu suy nghĩ mãi não cũng loé sáng được một chút, hồ hởi chạy qua phòng bên, tắt nhạc nhè nhẹ, đuổi hết đàn em đi rồi đóng cửa đánh sầm.

- "Em là cô nương bản Lan Hồ Điềeee..."

Nhạ đang hát dở, quay sang lừ mắt. Đồ không quan tâm, chạy tới ngồi cạnh A Nhạ, đẩy A Nhạ sát vào thành ghế sofa, xúc động nói.

- "A Đồ biết vì sao nương không dám bắn cung rồi!"

- "Vì... vì... sao? Ngươi... ngươi... đừng nghĩ linh tinh..."

- "Vì nương yêu Đồ hơn một trăm cây vàng, phải không a?"

- "Ngươi nói bậy, vớ vẩn, tránh ra đi a."

- "Phải rồi mà a, nương còn chối gì a?"

- "A a ê ê nhưc cả đầu, đồ bất chúc a."

Nhạ chu miệng lên nểng, bị Đồ nhá cho một phát. Măng thêm câu nữa, bị Đồ ngậm hân đôi môi nhỏ nhắn. Môi Nhạ mềm ghê lắm, thơm thơm nữa, mỗi lần chạm vào lại có cảm giác bông bênh hơn cả đi du thuyền hạng sang, Đồ cứ lưu luyến mãi chẳng muốn rời. Nhạ đưa tay muốn tát Đồ, nhưng thế nào lại bị hân chính thành tư thế vòng hai tay qua ôm cổ hân, bị hân dụ tách hân cánh môi xinh.

- "A Đồ còn yêu nương hơn vạn vạn tỷ tỷ cây vàng."

Với trí thông minh của A Đồ thì đó là con số cao nhất Đồ có thể nghĩ ra rồi. Câu nói nghe ngồ ngộ, nhưng nhìn ánh mắt chân thành của Đồ, trông ngược Nhạ đập dồn dập. Tay Nhạ vô thức luồn vào tóc Đồ, khẽ nhưn người đáp lại nụ hôn của Đồ. Nhạ nhớ hồi nhỏ thi thoảng đang ngồi chơi cạnh bụi hoa dâm bụt thì bị A Tuyết bắt đi dụ anh rể Cù La Chim ra đồng để chim chuột với nhau. Khi đó Nhạ cáu ghê cơ, A Tuyết có sở thích kỳ quái dễ sợ, hoa dâm bụt đầy ra đây không bút mà mứt, cứ phải tìm Cù La Chim làm gì a? Nhưng giờ Nhạ chợt thấy hình như Nhạ hiểu được cảm giác của A Tuyết lúc đó, ở cạnh A Đồ tìm Nhạ nó cứ lạ lùng lắm.

Chưa ai từng dịu dàng với Nhạ như Đồ, hân hôn Nhạ từng chút một, rồi lại cọ cọ môi lên sống mũi Nhạ, cụng trán vào trán Nhạ cười nụ cười ngọt ngào. Trông hân chẳng giống đại ca xã hội đen máu lửa gì cả, Nhạ của bây giờ cũng chẳng giống chị đại giỏi võ, trong lòng hân, Nhạ chỉ như một đứa con gái nhỏ bé hai má hồng hồng, mắt chớp chớp nhìn người yêu. Hân lấy điện thoại trong túi, đoạn ghé sát vào Nhạ chụp liên tiếp mấy chục kiểu, chọn một kiểu đẹp nhất làm hình nền rồi thủ thi.

- "Điện thoại A Đồ mua cho nương a."

Điện thoại có quả táo bị cắn dở, giống loại Ánh đang dùng nhưng to hơn, màu đỏ, quanh viền còn đính nhiều đá lấp lánh đẹp ghê a.

- "Bao nhiêu tiền để ta gửi A Đồ?"

- "Chín ngàn rưỡi."

Đồ thật thà đáp, đó là giá sau khi đã đính đá quý. Nhạ xưa giờ đâu có tiêu tiền đô la, ngày thơ rút mười ngàn đưa cho Đồ.

- "Rẻ bằng gói băng vệ sinh luôn a, A Đồ cầm luôn khỏi trả lại, coi như ta cho A Đồ tiền công đi mua a."

Đồ đứng hình mất một lúc, nhưng vẫn cười cười nhận lấy. Nhìn A Nhạ hí hoáy nghịch điện thoại cung ghê lắm, Nhạ chụp ảnh phòng karaoke này, chụp ảnh xe của Đồ, chụp cả lúc Đồ lái xe đưa Nhạ về. Đi bộ vào sân ký túc xá, Nhạ bắt chước tụi con gái thành phố giờ tay chữ V, chu mỏ lên tự sướng lần lượt với cây bàng, cây chuối, cây xà cừ và cây bằng lăng. Nghịch ngom một hồi, lúc xem lại ảnh phát hiện ra cái mặt đáng ghét của A Đồ trốn sau gốc cây chữ. Bị phát hiện, Đồ gãi đầu gãi tai chạy qua thơm chụt lên má Nhạ rồi mới chịu về.

Trên phòng Duyên và Như đang ngồi chơi máy tính với nhau, quỹ lớp KSTN CNTT do Như cầm, Như đang hỏi cả lớp xem sắp tới sinh nhật những bạn tháng mười nên tổ chức đi ăn lẩu hay đi xem phim. Duyên bên cạnh thắc mắc.

- "Cuối cùng thì bà vẫn phải quyết cơ mà, bà cứ quyết luôn chứ hỏi làm gì lại gây tranh cãi rồi kiểu gì cũng có bạn không hài lòng... Đó, vừa mới nói, cái thằng lớp phó nó bảo bà thánh làm màu, chả quan tâm tới lớp kia."

- "Đâu? Á bạn Long thường ngày vẫn ngồi cạnh tui nè, không ngờ trong mắt bạn tui xấu xa vậy. Nhiều khi lòng tui băn khoăn chưa đưa ra được quyết định thì tui muốn tham khảo ý kiến của các bạn, cũng là dịp chuyện trò với nhau mà. Chứ có được quyết định rồi thì tui mất công tui chời lên hỏi làm cái gì?"

Như ừ ừ tâm sự, mặt hơi đỏ. Như thường ngày hay nói cười nhưng động tới những chuyện kiểu như này nó lại nhạy cảm lạ thường. Hai đứa đang mãi đọc bình luận thì nghe thấy tiếng rào rào rõ to, ở phía nào đó Ánh đã cho Nhạ xoi tái cả xô nước giặt đầy xà phòng.

- "Bà làm cái gì vậy?"

Duyên và Như hoảng hốt lao ra, Ánh uất ức giờ bằng chứng đối chất.

"Còn làm gì được nữa? Đánh ghen chứ còn gì? Con ranh con, lần này thì cầm cũi nhé! Đây, các bà xem, con khốn mản nhau với người yêu tui trong quán karaoke. Không những thế nhé, chính mắt tui trông thấy nhé, về tới ký túc xá rồi mà vẫn còn câu kéo bỏ bùa nhé."

Nề Ánh thật, còn theo sát cả camera ở quán karaoke nhà Vương. Như cùng Duyên chăm chú xem đoạn video quay lại cảnh tình tứ của Nhận và Vương trong máy Ảnh, chốc chốc lại quay sang xuýt xoa trên ghế. Nhận thì chỉ đứng im một chỗ chịu trận lời đanh của Ánh. Ánh nói gì Nhận cũng thấy đúng cả, Nhận thấy mình tệ quá, tệ đến mức chả dám mở miệng thanh minh. Sao mà thanh minh được cơ chứ? Rõ ràng là Nhận sai, Nhận không cưỡng lại được sự dụ dỗ của Đồ.

"Cho người đánh ta, bao nhiêu cũng được."

Duyên há hốc định lao vào can, nhưng bị Nhận quát nên im re, chỉ còn cách đứng im nhìn Nhận bị Ánh túm tóc rồi tát liên hồi. Giọng Ánh chửi vang quá, ký túc xá được một phen náo nhiệt, các phòng tầng trên tầng dưới xúm xít lại hóng hớt.

"Con mặt thối này nữa, mấy con kia nhìn cho kỹ con yêu tinh rừng nè nè, có người yêu thì nhớ cất kỹ đi đừng để nó trông thấy, kéo nó hót tay trên nhé! Điện thoại mới hả? Cũng biết vùi vùi gói nhí? Tưởng thanh cao thế nào?"

"Điện thoại này ta trả tiền sòng phẳng a."

"Nói điều không biết ngượng mồm hả? Phét lác nó quen."

Ở một góc phòng Như lén lút quay lại những thước phim quý giá. Nhận gan thật, bị đâm đến thâm tím mặt mày mà vẫn cho Ánh trút giận. Đến Ánh đi đánh người mà một hồi cũng mệt là cả người, nằm lăn lóc ra sàn. Mãi nửa tiếng sau mới hồi sức được chút xíu, chấp tay sau lưng đứng dậy véo cảm Nhận cảnh cáo.

"Lần sau còn dám thế thì chị mày chôn sống."

"Ta không biết nữa...người đi mà bảo A Đồ a..."

"Cái gì? Nhắc lại xem nào? Mặt nào hả Nhận?"

Ánh gầm lên, Nhận âm ức oà khóc nức nở.

"Là tại hần sai trước mà a. Tại hần cứ dụ ta, cái môi hần mềm mềm ngọt ngọt hơn cả hoa dâu bụt, ta cứ bị thôi miên a, ta đoán có khi người hần chứa nha phiến cũng nên."

Chưa từng thấy vụ đánh ghen nào người thứ ba, à không, người thứ chín trong cuộc tình của Vương và bảy người khác lại có những giải thích khôi hài đến vậy. Cả lũ con gái ngoài cửa ôm bụng cười ngặt nghẽo. Nhận bị mọi người chê cười, tủi thân lao ra khỏi phòng, lao thế nào đâm sầm vào một người cao lều kều, cái người mà Nhận vừa nhắc tới xong.

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Cả nhà mình thơm nhau

Thấy nương hai má sung húp, lại còn dính chút máu ở môi, Đồ sốt sắng lời nương vào phòng hỏi han tới tấp. Ban nãy nương để quên túi thổ cẩm trên xe, Đồ định bụng ngày mai mới trả, cơ mà đi được nửa đường thấy nhớ nương quá nên quyết định vòng lại ký túc xá, lên phòng ngắm nương một cái cho nó sướng đời rồi mới về.

"Đưa nào đánh nương của Đồ a? Để Đồ thay nương tấn chết nó!"

Duyên chạy ra đuổi lũ bà tám hóng hớt ở các phòng khác về, đoạn đóng kín cửa để giải quyết mọi chuyện nội bộ. Cứ ngỡ phen này Ánh toi rồi, ai ngờ Nhận lại nói dối Nhận bị ngã đập đầu vào thành giường. Ánh chưa kịp sung sướng thì điện thoại đã báo có tin nhắn, là con mụ Như thối, video dính kèm hình ảnh sắc nét sống động vô cùng, nếu rơi vào tay Cao Bá Vương coi như đời Ánh đặt dấu chấm hết.

"Bà muốn gì?"

Ánh nén giận thương lượng, Như tìm tìm soạn tin.

"Từ giờ tới Tết chịu trách nhiệm dọn nhà vệ sinh cho phòng, thêm nữa, sáng nào cũng phải dậy sớm mua đồ ăn cho tui, mỗi buổi tối trước khi đi ngủ thì pha nước ngâm chân rồi đích thân hằm hạ tui."

- "Con rồ!"

Ánh buột miệng chửi, nhưng thấy Như hươ hươ mấy tiến về phía Vương liền vội vã kéo tay Như, thân tình xuống giọng.

- "Được rồi, chấp nhận."

Dù sao thì hồi xưa ở quê bao nhiêu việc đồng áng nặng nhọc còn làm được nữa là mấy thứ Như yêu cầu. Thôi thì, thà hi sinh thân mình làm nô lệ cho con giường dưới, còn hơn mất anh đại gia đang ngồi giường bên.

- "A Đồ đánh chưa cái thành giường cho nương a!"

Đồ vẫn ngọt giọng nịnh Nhạn nầy giờ, Ánh tức nghẹn họng. Như thì ghi âm kêu Vũ nên noi theo tấm gương bạn, học tập cách cưng chiều người yêu. Duyên ngồi giường trên không kiếm được vọng xuống trên.

- "Cái thành giường nó đáng chết ghê a, đổi luôn giường mới đi Vương a."

- "Đúng rồi, để A Đồ đổi giường mới cho nương a."

Đồ đồng tình đề nghị, tay cứ muốn chạm vào má Nhạn nhưng Nhạn không cho, Nhạn ngồi thu lu một góc, một mực cự tuyệt A Đồ.

- "Đồ lại làm sai chuyện gì a?"

Đồ kiên nhẫn nhại giọng Nhạn, đôi lông mi dài cong vút chớp chớp, cái mặt phụng phịu cứ dí gần vào Nhạn, hại Nhạn chịu không nổi.

- "Ngươi hỏi Ánh trước đi!"

- "Hỏi cái gì a?"

- "Hỏi xem Ánh có cho phép ngươi chạm vào ta không?"

- "A Đồ thích chạm vào nương thì chỉ cần nương đồng ý là được chứ, mắc mớ gì đến người khác đâu?"

Đồ lý luận, nhưng Nhạn ương bướng cứ bắt Đồ phải xin phép Ánh, xin Ánh xong thì xin hết mấy cô người yêu của Đồ, tất nhiên chả ai dám nói không, lúc bấy giờ Nhạn mới thở phào nhẹ nhõm, gật đầu ưng thuận cho Đồ chạm vào.

Đồ cầm khăn giấy ướt tí mẩn lau rửa mặt cho Nhạn, còn bôi thuốc cho Nhạn nữa. Đồ không thô kệch như bọn con trai trên bản a, Đồ có cái nhẹ nhàng tinh tế riêng của Đồ, ở bên Đồ trái tim Nhạn chẳng bao giờ đập đúng nhịp như Nhạn mong muốn cả. Đồ ranh lắm a, Nhạn hơi lơ là cái hân liên tận dụng thời cơ thòm Nhạn rồi, có lúc thòm vào má, có khi lại miết nhẹ lên vành tai một cái, khiến Nhạn ngại ngừng ghê lắm.

- "Ngươi...hư hỡn a."

- "Nhưng nương không hề tức giận, chứng tỏ nương thích A Đồ hư hỡn a."

Đồ nói trúng tim đen, Nhạn xấu hổ định đập cho hân một trận như tử, nhưng tay bị giữ, rồi lại bị thòm thêm một cái nữa.

- "Nếu nương bực thì cần A Đồ vài phát cho hạ hỏa cũng được, nhưng nhớ phải cần vào môi đồ a."

Trái ngược với Ánh đang phải ngâm kệo đáng thì trình độ làm màu đạt tới thượng thừa của Cao Bá Vương khiến Như và Duyên muốn chết sặc trong đồng đường. Nhạn chẳng ngoại lệ, cái người trước mặt, hân ăn gì mà dễ cưng muốn xiu. Nhạn cứ bồi hồi sao sao ấy, rồi Nhạn cũng bùng bực nhả nhẹ vào môi Đồ một cái, hại Đồ đầu óc quay cuồng tưởng như có tô ong bò vẽ bay vù vù trong não. Đồ cười ngây ngốc ngồi sát vào Nhạn, đưa tay đan vào năm ngón tay của Nhạn, Nhạn cũng nắm lại tay Đồ, hai đứa thủ thủ riu rít chuyện nọ xọ chuyện kia, mãi tới giờ giới nghiêm của ký túc xá mới chịu rời nhau.

Nhạn chuẩn bị áo quần đi tắm, Ánh thấy Đồ về rồi liền ra giặt tóc Nhạn, thì cũng giặt được dăm bảy sợi, nhưng bù lại, bị Nhạn đập cho toi bởi khói lửa.

- "Ngươi láo a!"

- "Có bà mới là người không biết điều ấy, loại gái dân tộc khốn nạn, đã cướp người yêu người ta rồi còn hung hãn."

- "Ta cướp lúc nào? Chẳng phải A Đồ xin phép người đảng hoàng rồi a? Rõ ràng ban nầy ngươi đồng ý giờ ngươi lại lật lọng mắng ta, ngươi mới là loại tiểu nhân đồ a. Gái dân tộc thì sao a? Ngươi dám lộng ngôn đừng trách ta ác!"

- "Cứ lộng đấy, làm gì được nhau? Gái dân tộc là một lũ yêu nghiệt, ngoài bùa bả ra thì chẳng có gì tốt đẹp cả."

Ánh vừa dứt lời, miệng đã bị Nhạn bóp méo, rồi Nhạn lừ mắt tuyên bố.

- "Ngươi cũng gan a, có giỏi thì tiếp tục đi a, hể nói thêm một câu ta liền bẻ của ngươi một cái răng để nịnh cháo a."

- "... "

- "Đúng rồi, nói đi Ánh, tui với Duyên cũng đang thèm ăn đêm "

- "Phải đó, mất cái răng chứ mấy? Người yêu bà giàu thế cơ mà, sang sửa lại bộ hàm âu chỉ là chuyện nhỏ. "

Mặc Như cùng Duyên ra sức động viên, Ánh vẫn không thốt thêm lời nào nữa, lúi thủi bỏ lên giường nằm đắp chăn, ầm ức khóc thút thít. Ba người còn lại vì không có cháo ăn nên đêm đó đành phải úp mì tôm, từ hồi đi đất chó thuê cho nhà A Đỏ, bát mì tôm của Nhận đã có thêm hai trứng. Như thích ăn cà muối, Duyên thì trung thành với rau cải cúc, mấy nạng vừa ăn vừa chém gió.

- "Đạo này thầy Hải cứ hay nhìn nhìn tui xong nói nhiều câu lạ lùng lắm mấy bà ạ, kiểu chưa được thẳng thừng như Vương đầu nhưng đôi khi cảm giác cứ như thả thính ấy. "

- "Bà có biết vợ chưa cưới của anh Hải giống bà y như đúc không? "

- "Tui biết, tui đến nhà thầy rồi mà. Tội nghiệp chị đó mệnh bạc, trong nhà vẫn bày ảnh chứng tỏ thầy vẫn nhớ chị nhiều lắm. "

- "Vậy bà không sợ trở thành người thay thế à? "

Như hỏi, Duyên đang vui tự nhiên thấy hơi chạnh lòng, Nhận húp xong bát mì tôm, lựa lời chuyển chủ đề.

- "Bà với Vũ sao rồi? "

- "Tui á? Eo ui Vũ nhà tui lằng mọn khiếp lên được. Nghe đâu hai mươi tháng mười sắp tới Vũ đặt chín mươi chín bông hồng để bí mật gây bất ngờ cho tui nha. "

- "Bí mật mà sao bà lại biết? "

- "Thì tui có gián điệp ở quán mà. Gớm tui cũng đâu có cần đâu, yêu nhau cái tầm chân tình là chính, bày vẽ làm gì mắc mệt. "

Mồm Như thao thao bất tuyệt này nọ, ngược lại lòng nó đã xốn xang ghê lắm rồi, thao thức mong ngày mong đêm để tới hai mươi tháng mười. Mong mãi mới tới, tới rồi liền thức giấc từ năm giờ sáng, như loa phát thanh í ới gọi cả phòng dậy hỗ trợ công tác hậu cần.

Ánh phải chuẩn bị váy đẹp giày xinh, Nhận ngồi tết tóc đằng sau, đằng trước Duyên hi hụi trát phấn tô son. Sau gần hai tiếng tí mẩn biến hình Như bà chằn thành công chúa xinh, cả lũ một rũ chui vào màn ngủ nướng tiếp, chỉ có chị Như là cố tỏ thân thái sang chảnh bắt xe buýt tới quán người yêu.

Anh Vũ trông thấy ngơ mắt một hồi, sau khi lấy lại được bình tĩnh, anh liền tươi cười dắt chị lên lầu ba. Chị Như thân thiện chào các em nhân viên rồi ngượng ngùng nắm tay anh như thiếu nữ mười sáu trắng rằm. Anh đưa chị tới căn phòng ngập tràn sắc hoa, không chỉ có hoa hồng, thược dược, cẩm chướng, hướng dương, cúc họa mi cũng đang đua nhau nở bung rực rỡ. Ánh mắt chị lấp lánh theo sắc màu của hoa, còn anh, giọng nói cũng trĩu mến khó tả.

- "Tốt quá, tao còn đang định lát qua đón mày sang. "

- "Thì nay hai mươi tháng mười chắc đông khách, tao chủ động qua sớm xem có giúp được mày cái gì không ấy mà. "

Sợ anh Vũ biết tâm sức lâu nay của mình bị bại lộ nên chị Như cố ý nói tránh để cho anh có cơ hội thể hiện. Ai dè, anh thân nhiên bảo.

- "Ừ, đây...cắm giúp tao chỗ hoa này đi, lọ ở trong cái tủ kia nhé, quán tao nhân viên chẳng con nào khéo được như mày cả. "

- "Cái...cái...gì? Hoa...hoa...mày mua...để cắm? "

- "Thế không thì làm gì nữa? Nay hai mươi tháng mười cũng phải trang hoàng quán xa tí chứ, mỗi bàn một lọ mày nhé! Mau cắm luôn đi kẻo không kịp, tao đi xuống kiểm tra rau củ rồi lát tao đưa mày sang quán bên kia cắm tiếp. Nhanh cái tay lên nhé, hôm nay dịp đặc biệt đông khách lắm đấy! "

Vũ dặn dò rồi vội vã lao xuống dưới lầu nói chuyện với giao hàng, bỏ mặc Như trên căn phòng đầy hoa tươi ruột đau như cắt, nước mắt đầm đìa. Có một người hôm đó cùng chung số phận với Như, đó là Duyên, cũng phải ngồi cắm hoa cho buổi văn nghệ liên hoan của đoàn trường, nhưng tâm trạng Duyên lại vui vẻ lạ thường, tại thầy Hải đang ngồi bên cạnh cắt gọt giúp cô bé.

- "Minh...minh được cho hai cái vé xem ca nhạc, tối nay bạn rảnh không? Minh qua ký túc xá đón bạn. "

- "Em...em...không... "

Em không muốn thầy coi em là chị ấy...đó là câu Duyên định nói, nhưng ánh mắt chân thành của thầy cùng vầng trán cao rộng khiến Duyên như bị thôi miên, đành để con tim lần át lý trí.

- "Em không bận, mấy giờ thầy qua ạ? "

- "Bây rười được không?"

Duyên dạ nhẹ nhàng, chiều hôm đó năm rười đã giục Nhạ phụ trang điểm. Phòng chỉ còn Nhạ thôi, Ánh cùng sáu em người yêu chắc tắm này đang trên du thuyền nhà A Đồ. Xong xuôi Duyên đi chơi mất, phòng chỉ còn một mình Nhạ, buồn thiu buồn thiu ngồi ăn bát cơm nguội chan nước mì tôm. Ăn được nửa bát thì bị Đồ giật mất.

- "Bỏ đi, để Đồ đưa nướng đi ăn đồ ngon."

- "Không thèm, nguoi đi mà đi du thuyền với người yêu nguoi đi a."

Giọng Nhạ hậm hực thấy rõ, Đồ chau mày bảo.

- "Năm nào chả đi chán chết a. Đồ thích ở cùng nướng cơ, ở cùng nướng thì ở đâu cũng vui a."

- "Ở cùng ta vui thì còn cần nguoi yêu làm gì a? Sao không bỏ hết đi a?"

Nhạ đánh liều gọi ý, đáng tiếc cái người này, đầu hấn cứng như đá.

- "Bỏ sao được a? Bỏ đi thì còn gì là oai nghiêm của A Đồ nữa a?"

- "Nguoi biến đi!"

- "Sao tự dưng nướng đuổi A Đồ? Tội nghiệp A Đồ."

Đồ cầm tay Nhạ phụng phịu, Nhạ bực bội nói.

- "Ta không thích nguoi chạm vào ta rồi lại chạm người khác nữa."

- "Lâu rồi A Đồ đâu có chạm vào ai nữa đâu, ghê chết đi được, giờ Đồ thấy mỗi nướng là thơm tho, ở cạnh người khác Đồ không quen nữa."

Đồ thật thà tâm sự, đầu cứ dụi dụi vào bả vai Nhạ làm nũng, thi thoảng cánh môi lại lén lút chạm lên xương quai xanh của Nhạ. Tim Nhạ mềm nhũn, vô thức vòng tay qua ôm lấy Đồ, Đồ cũng ôm Nhạ, thật chặt, thật lâu, ôm miết mà chẳng muốn rời.

Thế rồi, cánh cửa phòng ký túc xá bỗng mở tung, dáng người to cao bệ vệ của A Minh đứng sừng sững ngoài cửa, ánh mắt hấn trăn trăn nhìn Nhạ Đồ. Đứng rồi, A Minh, còn có A Minh, Nhạ còn hứa gả cho hấn cơ mà, sao Nhạ quên khuấy mất cơ chứ? Nhạ chợt dạ tự vấn lương tâm, thấy hành động của mình sai quá là sai, trộm nghĩ hôm nay A Minh có đập chết Nhạ thì Nhạ cũng chịu. Chỉ là, không ngờ A Minh lại rung rung xúc động, hấn dang vòng tay rộng lớn, lao vào ôm cả Đồ và Nhạ trọn trong lòng mình.

- "Lâu quá rồi...lâu thực sự...một tháng mà lâu như ba mươi ngày vậy, ta nhớ các nguoi muốn chết a."

Tính A Minh từ nhỏ đã thế, nếu thời gian trôi nhanh thì hấn quy định nó chỉ là một cái chớp mắt, còn lâu lâu thì hấn sẽ hay cần nhằn rằng phải đếm từng ngày trôi qua, đếm mặt trời mọc đếm mặt trời lặn rất khó khăn, A Nhạ hiểu nên thấy bình thường, chỉ có A Đồ thấy A Minh hâm thôi. A Minh thì vẫn vô tư mở túi vải, nghe nói ở thành phố hôm nay là ngày đặc biệt nên hấn mua tặng A Nhạ một chiếc khăn lụa, sợ A Đồ tủi thân nên mua luôn cho A Đồ một chiếc quần mới cứng, tội nghiệp thằng nhỏ nhà không có điều kiện toàn phải mặc quần rách.

- "Mau vào nhà tắm thay đi a, cời cái quần kia ra để nướng và cho nguoi a."

A Minh giục giã, A Nhạ thủ thỉ.

- "Ở thành phố nguoi ta gọi mặc quần thùng là sành điệu a."

- "Vậy a?"

- "Ừ a."

A Minh tròn mắt nhìn ống quần của A Đồ rồi bắt chước A Đồ lấy kéo cắt quần thùng. Quần của A Đồ quần bò cao cấp, thùng thời trang thùng nghệ thuật, quần của A Minh quần vải thô cứng, thùng thêm mấy lỗ nhìn như chuột gặm. Thế nhưng hấn vẫn cười rất khoái trá, còn đứng hấn dậy biểu diễn một vòng, vừa đi vừa ngoái lại hỏi Nhạ Đồ.

- "Các nguoi thấy ta chất chơi như mưa roi chưa?"

Nhạ ngậy người gật đầu, Đồ thấy Nhạ thân thiết với Minh trong lòng gai gai khó chịu, lờm lờm rồi néo trộm vào tay Nhạ một cái. Nhạ không vừa néo Đồ một cái còn đau hơn thế, Đồ Nhạ néo nhau qua lại, rốt cuộc Đồ chịu thua, không nỡ néo Nhạ đau nên nhanh như cắt ghé qua thơm trộm lên má. A Minh trông thấy liền hớn hờ chạy tới, cũng bắt chước A Đồ thơm lên má còn lại của A Nhạ rồi cười hề hề.

Thằng cha chết tiệt, dám thơm nướng của Đồ, máu nóng trong người Đồ sôi sùng sục. A Minh tất nhiên phát hiện ra thái độ khác thường của A Đồ, hấn biết tông A Đồ ghen tỵ nên đưa hai tay vòng qua cổ Đồ, giữ chặt gáy Đồ rồi thơm nhẹ lên má phải của Đồ. Trái với dự tính của hấn, Đồ không những không nguoi ngoai mà mắt còn hấn lên những tia đỏ giận dữ, A Minh bối rối chẳng biết làm sao, đánh liều thơm thêm cái nữa vào má trái A Đồ.

Đồ vẫn giận, còn giận hơn lúc trước, nhìn hẩn như muốn nổi khùng. Trẻ con ở thành phố cũng tham lam quá a, A Minh thờ dài, đoạn giờ gò má mình ra, chẹp miệng nhìn A Đồ.

- "Đừng giận a, ta cho người thơm lại nè, cả nhà mình thơm nhau a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 25: Đánh bao nhiêu lần thì xin lỗi bấy nhiêu câu a

Nếu như A Nhận không nhanh trí xông vào giữa có lẽ A Minh đã bị A Đồ đập cho nát đòn rồi, A Minh chẳng cảm kích thì thôi, ngược lại còn cầu nhau.

- "A Nhận, tránh ra... mau tránh ra để A Đồ còn thơm ta cái nào."

- "A Đồ không thích thơm người đâu."

A Nhận từ tốn nhắc nhở, A Minh xì mặt, là A Đồ không thích thật hay là A Nhận muốn chia cắt A Minh và A Đồ? A Nhận xuống thù đồ thay đổi rồi a, xấu tính đi nhiều a, con thì là con chung mà A Nhận cứ ích kỷ muốn độc chiếm A Đồ cho riêng mình. Nhìn kia, rõ ràng A Đồ đang nóng lòng muốn nhào qua chỗ hẩn, nhưng A Nhận cứ giữ khư khư, không cho cha con hẩn tình cảm.

- "Ta muốn nghe chính miệng A Đồ khẳng định."

A Minh cho A Đồ cơ hội thổ lộ, nào ngờ hẩn sợ A Nhận, dẫu rằng ánh mắt nhìn A Minh rực lửa nhưng vẫn phải dối lòng.

- "Bố đây thềm vào, mày khôn hồn thì mày tránh xa bố mày ra nhé, bố mà bị thơm thêm cái nào nữa thì bố xé xác mày."

Đồ bực bội chạy vào nhà tắm ra sức rửa mặt, Nhận trông điệu bộ của Đồ cười lăn cười bò. Minh thấy Nhận vui vẻ thì thất vọng nặng nề, người một nhà mà chia bè kéo cánh, đàn bà phụ nữ thế này rước về thử hỏi sao mà quán xuyến được gia đình cơ chứ? Có lẽ hẩn phải dạy dỗ lại A Nhận thôi.

- "A Nhận, đi ăn lẩu với ta, ta có chuyện cần nói."

A Minh trịnh trọng tuyên bố, A Nhận nghe được đi ăn sượng theo A Minh liền. A Đồ bên trong vội vã lao ra, vừa xuống tới sân ký túc xá đã nghe A Nhận khen A Minh tới tập.

- "Ui cha cha, A Minh giỏi quá a, đã mua được xe máy rồi a. Biết thế năm ngoài ta cũng nhờ A Tư đem thịt trâu gác bếp xuống thành phố bán, có khi bây giờ ta giàu to a."

Có cái xe cà tàng tróc hết sơn mà Nhận cứ làm như của báu không bằng. Còn loe ngoe đội mũ bảo hiểm cũ rích, phần khởi ngồi đằng sau A Minh giục hẩn mau khởi động xe đi chứ.

- "Nương đi chơi bỏ mặc A Đồ a?"

Giọng Đồ nũng nịu thể lương, hẩn còn trưng ra cái mặt tội nghiệp, A Minh nghe xót hết cả ruột, quay lại bảo A Nhận.

- "Thôi hay để ta đèo A Đồ đi a, ta sẽ cố gắng lái xe thật chậm, A Nhận cứ chạy bộ đằng sau bọn ta là sẽ đến nơi."

Khiếp, không chịu đâu a. Chẳng mấy khi được đội mũ bảo hiểm, được đi xe máy, gió thổi man mát thích hết cả người, A Nhận ương bướng lắc đầu nguầy nguậy. A Minh bất lực, đành dùng hết sức đạp ga rần rần, chiếc xe mau chóng vút lên phía trước, vừa đi A Minh vừa quay lại dặn dò con trai.

- "Đội thầy a, thầy đưa nương ra quán lẩu trước rồi thầy về đón A Đồ ra sau a."

Tiếc rằng, A Đồ không phải là đứa con nghe lời, chẳng mấy chốc siêu xe của hẩn đã đuổi kịp Nhận và Minh. Hẩn đã cố ý giảm tốc độ, nhưng chẳng hiểu sao khoảng cách giữa họ ngày một xa, chiếc xe của A Minh cứ chậm dần, chậm dần, chậm đến mức không thể đi được nữa.

- "Chết toi, xe hỏng rồi a, A Nhận xuống đẩy cho ta đi a."

Nhận vừa mới nhảy xuống, còn chưa kịp đẩy đã nghe A Minh bảo.

- "Xe lại ngon rồi a, từ đây ra chỗ quán lẩu còn có ba cây số nữa, bển xe buýt ngay kia kìa, A Nhận qua đó mà bắt, không thì đi bộ cho nó dẻo chân cũng được a."

Dứt lời, A Minh quay đầu xe lao đi như một con gió, để lại A Nhận tro vợ giữa phố mà tức nghẹn họng, điên hết cả người nên không thềm gọi với nói

cho A Minh biết A Đồ vừa đi qua bọn họ rồi. A Đồ có nhiều xe, mỗi xe một màu nên chắc A Minh không nhận ra, nhưng kệ đi, đáng đời A Minh dám lừa A Nhận. Có ba cây số nên Nhận đi bộ thôi, ở bên cạnh từ lúc nào có cái xe xanh da trời chậm chậm đi theo, ở trong xe mà còn đeo kính râm, rõ về chuyện, lại còn rảnh rỗi trách móc.

- "Nương làm A Đồ đau lòng đấy."

- "Ta làm gì?"

- "Nương đi chơi với trai, không quan tâm tới cảm xúc của A Đồ."

- "Vậy A Đồ từng quan tâm tới cảm xúc của ta hả?"

- "Lúc nào A Đồ chẳng quan tâm tới cảm xúc của nương. Đồ sẽ không bao giờ bỏ mặc nương để đi với gái."

- "Không bỏ mặc ta để đi với gái, vậy còn cần nhiều gái thế làm gì? Để cho oai hả? Thế thì ta cũng như vậy đó, ta cũng đi chơi với A Minh cho oai đó, Đồ không có quyền trách móc ta."

Bị Nhận chọc giận, Đồ điên máu dừng hẳn xe. Đồ lôi Nhận vào trong, sau khi đóng cửa xe kín mít liền giữ chặt hai tay của Nhận, mặc Nhận chửi bới giãy giụa vẫn cứ ngang ngược ngăm lấy cánh môi Nhận thật lâu, một lát sau còn trừng mắt đe dọa.

- "Ta nhin Nhận đủ rồi, Cao Bá Vương ta trước giờ không để đàn bà ra điều kiện. Nhận thuận ta thì sống, chống ta thì chết."

Ghê thật, dám giờ bộ mặt đại ca với Nhận. Giỏi, giỏi lắm. Nhận cố nén nhin, sau khi thành công dồn đủ nước mắt mới bắt đầu chớp một cái. Hàng lệ chảy dài bên đôi gò má khiến Đồ bị mất tập trung. Nhận nhân cơ hội rút tay ra khỏi, đấm một phát suýt nát mặt Đồ.

- "Ta cũng nhin Đồ đủ rồi a, ta nói Đồ biết, Cù Báing Nhận ta đây cũng không bao giờ để đàn ông khống chế a. Đồ thuận ta thì ở nhà, chống ta thì ra viện."

Chỉ là một đứa con gái dân tộc bé xiu, lại còn đang ở trong xe Đồ mà dám dọa Đồ. Lòng tự trọng của Đồ bị xúc phạm quá đi chứ nì, ghim cục hận đè lên người Nhận, môi lưỡi ra sức rà soát, một chút ở khoé môi, một chút ở gò má, một chút trên chiếc cằm nhỏ xinh, rồi lại chút chút dưới cằm cổ nõn nà. Nhận thấy cơ thể Nhận run rẩy, không hề đẩy Đồ ra mà hơi thở còn trở nên gấp gáp, Đồ hỏi đều.

- "Còn nói không để đàn ông khống chế?"

Nhận cười nhạt, vòng tay qua ôm lấy Đồ thủ thi.

- "Đồ nghĩ Đồ chạm được vào ta vì Đồ mạnh hơn ta sao? Đồ nhầm rồi, lý do thực sự... là vì... vì... ta thích Đồ."

Nhận nói rất thân nhiên, nhưng tim Đồ tưởng chừng nổ mất rồi. Nhận chủ động đưa mặt mình ghé sát mặt Đồ, ranh mãnh đề nghị.

- "Ta sẽ hôn Đồ, nếu Đồ hứa lần sau không láo nữa."

Đồ theo phản xạ gật đầu lia lịa, Nhận không những không thực hiện mà còn cười ha hả, hỏi Đồ rốt cuộc ai mới là người bị khống chế? Đồ biết mình hổ nên lộn hết cả ruột, Nhận tiếp tục chọc ghẹo.

- "Ta nghĩ rồi, vì ta hứa lấy A Minh nên hẳn đương nhiên là chồng ta, còn A Đồ sẽ là người yêu số một của ta. Ta sẽ học tập Đồ bổ sung thêm vào danh sách sáu anh người yêu nữa cho đủ bộ sưu tập một chồng bảy bồ."

Nhận đùa thôi, cho Đồ hiểu cảm giác của Nhận. Đồ thực sự hiểu thật, máu nóng dâng lên tận đỉnh đầu, lửa giận bốc cứ ngùn ngụt mà Nhận chỉ cần chủ động chạm môi vào môi hẳn một cái thì lửa liền bị rụi mất. Phải lấy hết sức bình tĩnh hẳn mới thoát được khỏi mị lực của Nhận, đẩy Nhận xuống xe, mới đầu định bỏ mặc Nhận cơ mà tưởng tượng ra cảnh Minh cùng Nhận cả chón nhau trong quán lâu liền không cam lòng quay lại.

A Minh nãy giờ chạy ngược chạy xuôi chẳng thấy con trai, gặp được đấm ra mừng lắm. A Minh lau bát giúp A Đồ, nhúng thịt cho hẳn, đến nước chấm cũng pha sẵn giùm con trai. Trông hẳn ăn kia, nhẹ nhàng từ tốn quý phái, nhìn phát thích, chẳng bù cho A Nhận cứ suýt xoa kêu ngon, chả có chút tế nhị gì cả.

- "Mặt A Đồ sao vậy a?"

A Minh đợi A Đồ ăn hết bát mới hỏi, A Đồ lặng thinh không nói gì, A Nhận trả lời thay hẳn.

- "Bị ta đánh a."

- "Sao đánh hẳn a?"

- "Láo thì đánh thôi a."

Thái độ A Nhận dửng dưng như không, A Minh ngược lại ruột gan quặn thắt, cái mặt hẳn trắng thế kia mà nở đập cho sung húp. Người ta nói hổ dữ còn không ăn thịt con, A Nhận thực tình càng ngày càng quá quắt.

- "A Nhạn mà không sửa tính thì ta sẽ đem trâu bò lợn đi rước cô nương khác đó a. Ta sẽ báo cáo với trưởng bản Cù La Quả về sự ngỗ ngược của A Nhạn dưới thủ đô a."

Nhạn nghe A Minh nhắc tới thầy, tay gấp rau bống dưng run run.

- "Xin lỗi A Đồ mau lên a. Nếu không lát ta sẽ ra Giáp Bát nhờ A Tư gửi tin về ngay cho trưởng bản. Để xem trưởng bản còn để yên cho A Nhạn học dưới này không a?"

Lần này thì rau rút hẳn ra ngoài, Nhạn sợ tái mặt, lí nhí xin lỗi A Đồ. Vô quyết dầy không ngờ lại có móng tay nhọn, A Đồ nhảy hẳn qua chỗ A Minh, làm bộ uy khuất nững nịu.

- "Nương đánh ta không phải lần đầu đâu a."

- "Đánh bao nhiêu lần thì xin lỗi bấy nhiêu câu a."

A Minh hăng giọng yêu cầu, Nhạn ức điên mà vẫn phải làm theo. Một bên bản Nhạn ỉu xù hết cỡ, một bên bản Minh Đồ cùng nhau cụng ly, vừa ra sức bêu xấu Nhạn vừa nhìn nhau cười ngoác miệng.

A Đồ thật đẹp, cái vẻ đẹp chim sa cá lặn say đắm lòng người, rất nhiều cô nương bản Lan Hồ Diệp từng cười với A Minh, nhưng chẳng có cô nương khiến hẳn thất thần như vậy. A Minh nhấp thêm ly rượu nữa, nhắm mắt lại, tưởng tượng ra hình ảnh A Đồ với mái tóc dài bồng bênh, bất chợt hẳn thấy tim mình đập thảng thốt. Mờ mắt ra, A Đồ đang ngay bên cạnh, rõ ràng tóc ngắn, nhưng khoảng cách rất gần, rất chân thật, tim A Minh còn đập mạnh hơn.

- "A Minh ơi...A Minh...chuyển cho ta gói mì tôm"

Minh mãi nhìn Đồ, Đồ thì mãi hỏi chuyện hồi nhỏ của con gái trưởng bản thành ra chẳng ai để ý tới Nhạn cả, Nhạn đành tự mình qua lấy đồ ăn. Ăn đến lúc cái bụng căng tròn thì mặc xác Minh với Đồ, Nhạn một thân một mình cuốc bộ về ký túc xá, tranh thủ thấy hiệu sách cũ thì mua luôn mấy quyển kỹ thuật điện.

Kể cũng buồn cười, hồi mới lên thủ đô Duyên ước học khoa Điện chứ, Nhạn thì thấy A Mạnh học Toán Tin nên cũng định bắt chước. Giờ thì ngược lại, Duyên mới là người theo khoa của thầy Hải, còn Nhạn lại học cái khoa Duyên thích ngày xưa. Đợi tháng mười một mua laptop xong Nhạn sẽ đầu tư thêm một rô linh kiện điện tử nữa, tha hồ nghịch ngợm. Nhạn sẽ tự tay lắp đèn sáng lấp lánh chạy bằng pin con thỏ để Tết đem về cho mấy đứa nhỏ chơi, mới nghĩ thôi đã thấy thích quá a.

Ngất nổi, có một vài chuyện thường không dễ dàng như người ta tưởng tượng. Đến ngày hai sáu tháng mười hai, tổng cộng Nhạn đã đầu dây nhảm và làm cháy gần hai chục cái mạch. Buổi tối, Nhạn mở laptop ra xem phim hài. Tiếc rằng xem không yên, bởi giường bên cạnh Như đang gào thét chửi Vũ, can tội giáng sinh vừa qua mãi quán xá chả có quà.

- "Chia tay, nhất định tui phải chia tay!"

- "Đó, thế mà bà kêu tui thực dụng, bà cũng có kém đâu."

Ánh mĩa mai, Như ảm ức giải thích.

- "Đâu có, tui đâu cần hẳn tặng rừng vàng biển bạc, chỉ cần một bông hoa, một cái kẹo mút, hay chỉ cần một cái ôm cũng được. Nhưng mà sao? Sao cơ? Bạc bẽo, lạnh nhạt, vô tình, vụ này hẳn không xong với tui đâu."

Phát ngôn rất hoành tráng, nhưng thấy Vũ thò mặt ở cửa ký túc xá một cái, Như liền rom róm nước mắt chạy vào đắp chăn kín mít, mặc Vũ ra sức nịnh nọt.

- "Xin mà...tại mấy ngày lễ đông khách quá...tao biết lỗi rồi...cho tao xin...mở mắt ra đi...có quà nè."

Nấn nỉ i ỏi một hồi Như bà chần mới thềm nguôi ngoai, nhìn món quà Vũ hươ hươ trước mặt Như tưởng mình đang mộng du. Gì thế? Sở tiết kiệm của Vũ, tặng luôn cho Như, cơ mà sao lăm số 0 thế hả?

- "Thằng khi, mày hack ngân hàng à?"

- "Điện, mồ hôi nước mắt của bố mày đấy, tao đang tính mở thêm quán nữa, tiền lãi của hai quán hiện tại chỉ tuần vừa rồi thôi đã là..."

Chuyện tế nhị nên Vũ ghé tai Như thủ thi riêng, Như nghe tin mừng nở hết cả mày cả mặt. Vũ thom nhẹ lên trán Như, rồi hẳn cũng không ngồi được lâu vì bận việc ngoài quán. Vũ về rồi Ánh liền gạ Như khao phòng đi ăn cua biển.

- "Bao nước đậu với bánh mì trứng thôi được không?"

- "Bà làm gì mà ken dũ?"

- "Tại...tại tiền này...hắn kiếm rất vất vả."

- "Ai kiếm tiền chả vất vả. Mọi khi anh Vương nhà tui vẫn bao các bà ăn sang chảnh đấy thôi, nhưng tui có nói gì không? Không phải không? Vì tui không nhỏ mọn như bà Như ạ, vì tính tui nó thoáng, thế nên mới hay có lộc trời cho. Còn bà ý, có vài đồng tiết kiệm thôi mà giữ như mèo giữ ấy ấy á, rõ tôm."

- "Bà im đi."

Như quát, Duyên, Nhạn nhảy vào hoà giải nhưng Ánh ôm hận với Như nhiều chuyện nên có cơ hội thì vẫn cố trì chiết.

- "Việc gì tui phải im? Bà sợ gì à? Sợ tui tính thẳng nói trúng tim đen hả? Bà xem thẳng người yêu bà có cái quán bé xù mà lúc nào nó cũng ra về gói đồ ăn đem cho phòng. Có giỏi thì bao món Âu như anh Vương ý, ai thêm mấy cái món com quê giẻ rách đâu?"

- "Đừng nói vậy tội nghiệp Vũ a, tại ta thêm quá nên ta xin Vũ gửi canh cá chua cho ta đó."

- "Đúng vậy, lâu lâu tui cũng nhớ món thịt chưng mắm tép nên lúc Vũ sai nhân viên mang com cho Như tui nhờ Như bảo lấy thêm ít cho tui mà."

Nhạn và Duyên cố gắng phân trần, Ánh ngán ngẩm chẹp miệng.

- "Ôi dào nó bán không hết ngại đồ đi nên nó đem quẳng cho các bà thôi."

- "Bà...bà quá đáng rồi đấy, thế nào là bán không hết? Toàn com canh nóng hổi mang ra rõ sớm, đừng có ngậm máu phun người."

Như cãi, Ánh chẳng vừa xia xói.

- "Mang tiếng sinh viên Bách Khoa mà đi bán com thế hả? Tối ngày chui lủi xó bếp chẳng khác gì thằng đàn bà."

- "Tui hết chịu nổi bà rồi đó nghe Ánh, tui thề hôm nay trời có sập tui cũng nhất định phải gửi clip trong máy cho Cao Bá Vương!"

Như hùng hực mở balô ra tìm điện thoại, Ánh hốt hoảng lao tới chặn Như hành động điên rồ, vừa hay Vương có việc rẽ qua tìm Nhạn, thấy phòng rộn rã liền tò mò hỏi.

- "Như định gửi tui clip gì thế? Đừng có nói là clip bậy của bà với thằng Vũ nhé, tui đau mắt không xem được đâu."

Như cười khẩy, tìm được máy liền liệng thẳng ra chỗ Vương. Thấy Vương bắt được rồi, Ánh tái mặt lon ton chạy qua định nhìn người yêu, ai dè Như đã lên tiếng trước.

- "Clip Ánh hành Nhạn, như hành một con chó."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Làm sao có thể thay đổi số mệnh?

Hình ảnh sắc nét sống động, Cao Bá Vương càng xem mặt mày càng nhăn nhó, tuy nhiên nếu biết trước điện thoại của mình sẽ bị hấn đập nát thì Như chắc sẽ không liều đến thế.

- "Điện thoại thì có tội tình gì cơ chứ? Ôi khổ cái thân tôi, làm phúc phải tội, ôi chao ôi khổ ôi là khổ..."

Như khóc rống lên, nhưng khi Vương bảo đền sau liền tui roi rói nịnh nọt.

- "Đền cái giống của Nhạn nhé!"

- "Không thành vấn đề."

- "Tui còn cả laptop nữa, ông có muốn đập nốt cho hạ hoà không?"

Như thỏ thẻ đề nghị, Vương cúi gạt Như sang một bên, lừ lừ vận động xương cốt tiến về phía kẻ thù. Nhạn tản hần học máu mồm hần còn chưa dám ho he, đằng này con khốn không những mặt sát Nhạn còn khiến gương mặt xinh như hoa đầy rẫy những sây sát. Cục hần này hần nuốt không trôi, tiếc rằng hần lại chậm hơn Nhạn một bước, chưa kịp xách cổ con kia ném xuống tầng một đã bị Nhạn lao ra ôm chặt. Nhạn sụt sịt tội lỗi, hần tưởng Nhạn tui thân nên dịu xuống dỗ dành một hồi, dỗ xong mới phát hiện bị Nhạn đẩy ra khỏi phòng ký túc xá từ lúc nào không biết, còn Nhạn thì nhanh trí nhảy vào khoá cửa nói vọng ra.

- "A Đò về đi a."

- "Nương giao con kia ra đây thì Đồ về."

- "Không giao."

- "Nương đừng tưởng Đồ không có cách bắt nó."

- "Đồ mà dám động thủ với Ánh thì ta sẽ cho Đồ no đòn."

Phải cứng như vậy Đồ mới chịu bỏ cuộc a, dẫu sao cũng là chuyện của Nhận, bữa đó là Nhận cho Ánh đánh, Nhận không mượn Đồ xía vô. Sợ Đồ nhiều lúc nóng tính không kiềm được nên Nhận quay sang dặn Ánh.

- "Đừng lo, thời gian sắp tới hể ra khỏi phòng thì ta sẽ đi theo bảo vệ người a."

- "Thôi, em lạy chị Nhận, chị đừng giờ trò mèo khóc chuột. Nếu tử tế thì ngay từ đầu đã không của bỏ bạn."

- "Ta đã nói bao nhiêu lần rồi. Ta không của hấn, là hấn quyến rũ ta, ta cũng là nạn nhân đó a."

Xuống thành phố hơn một năm rồi mà thi thoảng vẫn cứ nhớ môm ê e a a nghe ngứa cả tai. Đến lý sự cũng ngu nữa, cái loại con gái con lừa hờ ra là giờ nắm đấm làm sao đàn ông yêu cho nổi nhĩ? Con gái phải hiền một chút, biết điều một chút, nhún nhường một chút, như Ánh đây này, tôi nào cũng nhận tin nịnh nọt xin lỗi người yêu. Kiên trì suốt nhiều ngày liền, rốt cuộc tới những ngày giáp Tết, khi mà cả ký túc xá chuẩn bị đồ về quê thì Ánh được người yêu cho xe tới đón.

Mỗi lần như này Ánh đều rất hồi hộp, chỉ mong sao có thể xảy ra chuyện đó, có thể một phát trúng số mang trong mình giọt máu của hấn, làm cú lật ngược dòng cho gia đình khổ rách áo ấm của Ánh. Ngặt nỗi, Cao Bá Vương mắc bệnh sợ bản, càng ở bên Nhận nhiều thì bệnh của hấn lại phát tác càng nặng, nghe đồn giờ chỉ ngửi mùi son phấn của đứa con gái khác thôi cũng đủ khiến hấn chóng mặt.

Ánh biết điều đó nên hôm nay đã cố ý để mặt mộc, trên người chỉ khoác chiếc váy hai dây mỏng manh. Lúc đi hứng khởi bao nhiêu thì lúc về thân tàn ma dại bấy nhiêu. Đầu bị cạo trọc lóc, mặt mũi thâm tím bầm dập, mắt nhan sắc, mắt người yêu, quan trọng nhất, mất tiền trợ cấp. Con giận dữ trong lòng Ánh bốc lên đến đỉnh điểm, vừa bước chân về tới cửa phòng ký túc, Ánh liền lao tới giường Nhận, ra sức bóp cổ.

- "Con khôn nạn, tao giết mày, hôm nay tao nhất định bóp chết mày."

Ánh nghiêng răng nghiêng lợi chửi rủa, Duyên đang gà gà ngủ giật thót lao xuống dưới, Như cũng từ giường bên chạy sang. Hai đứa một đứa cô kéo chân một đứa cô kéo tay Ánh, vật vã hết sức mới lôi được Ánh ra khỏi. Chỉ là, lúc quay vào thấy Nhận nằm im không động tĩnh. Như lay Nhận hồi lâu, vẫn im thin thít. Duyên run run đưa tay sờ vào mũi Nhận, không thấy khí thở ra sợ quá khóc lóc âm ỉ.

- "Nhận...Nhận...mất rồi...Ánh...bà...bà...giết người rồi..."

Ánh lúc đầu cười phở lớ, lúc sau đầu óc tỉnh táo bắt đầu sợ tím mặt tím mày. Sợ bị Cao Bá Vương trả thù, sợ bị đuổi học, sợ ở nhà cha già mẹ yếu lo lắng mất cả cái Tết, rồi sợ phải vào tù thì các em thơ sau này không còn ai nương tựa.

- "Là...là nó tự chết...tui...tui...không...không liên quan..."

Ánh nấp máy môi chối tội, đoạn vội vã ôm hết đồ hiệu đi đổi lấy tiền rồi bắt chuyến xe sớm nhất trốn về quê. Trong khi đó ở phòng ký túc xá, Duyên khóc nhiều quá xiu mất, Như lấy hết can đảm tiến tới nghe tim Nhận, ghé tai Nhận thủ thì mấy lời rồi trước khi diu Duyên ra trạm y tế, Như lấy máy Duyên nhả cho Vương.

"Nhận mất rồi, bị Ánh bóp cổ đến chết."

Bằng tốc độ tên lửa, chỉ chưa đầy mười lăm phút sau Đồ đã có mặt tại phòng ký túc. Căn phòng im ắng lạ thường, trên chiếc giường đơn gần cửa sổ Nhận đã ngừng thở, tay chân cứng đờ cùng gương mặt trắng bệnh không chút huyết sắc. Giây phút ấy, Đồ tưởng tim mình như bị ai bóp nghẹt. Đau. Đau lắm. Lần đầu tiên hấn gọi mà Nhận không thưa. Cũng là lần đầu tiên hấn đấm Nhận, nhưng không bị đấm lại.

- "Nương bỏ Đồ đi sớm như này thì Đồ biết làm sao?"

- "Đồ còn chưa kịp nói cho nương nghe...Đồ nhắm nương là nương tử của Đồ rồi...là vợ của Đồ đó..."

- "Nương sống lại đi nương, sống lại rồi Đồ sẽ cho nương hai chiếc phiếu bé ngoan của Đồ. Không chỉ hai chiếc phiếu bé ngoan đâu, trên đời này nương muốn cái gì Đồ cũng cho nương hết."

- "Nương thờ lại đi mà, xin nương đó. Đồ bị bệnh rồi, Đồ không chạm được vào ai ngoài nương, không có nương Đồ biết sống sao?"

Hấn thống khổ van cầu nhưng vô vọng, Nhận bỏ hấn thật rồi. Đồ xót xa xót Nhận đây, đặt Nhận trong lòng, để đầu Nhận tựa vào lồng ngực hấn, còn tay hấn thì xoa lưng đều đều cho Nhận. Nhận chỉ lạnh thôi mà, hấn sẽ làm Nhận ấm lên, rồi Nhận sẽ tỉnh giấc, sẽ sống lại tấn hấn một trận.

- "A Đồ...A Đồ à..."

Giọng Nhận, là giọng của Nhận! Quái lạ, Nhận vừa mới nói xong nhưng tại sao hần nhìn xuống lại thấy Nhận im thin thít? Lẽ nào không phải Nhận? Lẽ nào là hồn ma của Nhận? Đồ hốt hoảng nhìn ngó xung quanh, hần lại nghe tiếng gọi thều thào.

- "Nhìn lên trần nhà A Đồ ơi...ta ở trên trần nhà a..."

- "Đồ nhìn rồi nhưng không thấy gì hết a."

Đồ mếu máo, nường hần giải thích.

- "Bởi vì linh hồn của ta sắp tiêu tan rồi nên Đồ không thấy cũng phải, ta chỉ hiện lên để chào Đồ lần cuối thôi a."

- "Đừng đi, nường đừng đi, Đồ phải làm sao thì nường mới được ở lại?"

- "Cái này không do ta quyết định, là do số mệnh a."

- "Vậy làm sao có thể thay đổi số mệnh?"

- "Nghe nói do ta thích A Đồ, nhưng vì A Đồ có nhiều người yêu nên bị họ khất, dẫn tới mệnh bạc a."

Tất cả là tại hần, hồn Nhận lia khỏi xác là do bị Ánh bóp cổ, nếu hần không nhận Ánh là người yêu thì đâu đến nông nỗi này? Đồ vội gọi cho đàn em, tuyên bố bỏ toàn bộ đám người yêu. Phó đại ca bang Cọp Đen cẩn thận hỏi ý đại ca muốn tuyển thêm bao nhiêu em đợt mới, lạ thay đại ca hần kêu không cần, vĩnh viễn không nạp thêm vào danh sách bất cứ em nào cả.

- "Đồ bỏ hết rồi nường a, nường về với Đồ được không?"

Nhận nghe Đồ khốn khổ van nài suốt cười sặc. Mấy hôm nay Nhận đang buồn lắm, Nhận bị quai bị nên bác sĩ nói không được về quê ăn Tết, tại không những đường xá xa xôi nguy hiểm mà rất có khả năng lây cho người nhà. Nhận tiu nghỉu suốt mấy đêm liền, người ngòm sồn sột, đầu thì đau dữ dội nên nằm miết trên giường, đến lúc Ánh vào bóp cổ cũng lười không thèm dẩy đánh nhau, chỉ cố nín thở cho con nhỏ đạt được mục đích cho nó xong. Ai dè Duyên khóc quá trời, Nhận thích trêu Duyên nên cứ đùa dai, nhưng lúc Như nghe tin thì bị bại lộ. Như nhanh trí bày Nhận kể trêu Đồ.

Khi Đồ tới Nhận lại tiếp tục nín thở, lúc Đồ nhìn Nhận thì tất nhiên Nhận sẽ lặng thinh, nhưng lúc Đồ nhìn đi chỗ khác hoặc nhìn lên sàn nhà thì Nhận tranh thủ áp sát vào ngực Đồ để gọi Đồ. Tuy Đồ không thấy Nhận mấp máy môi nhưng giọng nói rõ ràng vang từ phía này chứ đâu phải trên trần nhà, Nhận thật không ngờ Đồ ngốc đến thế, nhin không nổi chớp mắt vỗ vai Đồ.

- "Ta về rồi đây a."

- "Hồn nường nhập lại vào xác rồi à?"

Đồ ngây thơ hỏi, Nhận gật đầu đại.

- "Nhập rồi a."

Đồ ôm Nhận thật chặt, như thể sợ hồn Nhận lại lia khỏi một lần nữa. Nhận thấy Đồ dễ cung quá trời, nhưng vẫn nghiêm giọng hỏi.

- "Đồ đánh Ánh a? Không nghe lời ta dặn a?"

Đồ lắc đầu phủ nhận, thực ra sợ Nhận giận nên Đồ chỉ bảo bỏ Ánh thôi, tại mấy em người yêu trước kia bị Ánh gây sự nên tranh thủ cơ hội trả đũa.

- "Đồ sẽ không có người yêu nữa đâu nường."

- "Vậy sĩ diện của Đồ quẳng đi đâu a?"

Nhận trêu, Đồ vuốt ve gò má Nhận, thành thật đáp.

- "Đồ không cần sĩ diện, Đồ chỉ cần nường thôi."

Nhận cười ngọt ngào, cười xong mới nhớ ra đại sự, dùng hết sức nhào khỏi người Đồ. Nhận bị quai bị mà, Duyên với Như bị rồi thì không lo nhưng Đồ chưa bị bao giờ sợ tiếp xúc với Nhận sẽ bị lây. Cơ mà Đồ bướng như quỷ, cứ kéo Nhận lại gần, còn hồn Nhận nữa.

- "Bị bệnh đó a."

- "Mặc kệ."

Đồ đáp, môi lười không ngừng rà soát trên khuôn mặt nhỏ nhắn của Nhận.

- "Đồ sẽ cưới nường, sẽ đem trâu lợn bò đến rước nường, nường chịu không?"

Nhận theo bản năng ngượng ngùng gật đầu, Đồ được thể mè nheo.

- "Vậy Tết này nương không được lấy trâu lợn bò của A Minh nữa."

- "Ta biết a, Tết ta cũng đâu có được về. Ta bệnh nằm sắp như cái người rồi a."

Nhận càu nhàu, Đồ xót ruột ôm Nhận đứng dậy, Nhận đang bị ốm nên hần chỉ dám đưa Nhận đi dạo quanh trong phòng thôi. Vừa đi hần lại vừa khoe dạo này võ công của hần tiến bộ ra sao, cơ bắp săn chắc như nào, thi thoảng còn cúi xuống thom lên trán Nhận nữa. Nhận vòng tay qua ôm cổ hần cười hiền, có những lúc, Nhận cũng thật hiền, thật xinh.

- "A Nhận ơi ta gói ghém đồ đạc xong hết rồi, mình chuẩn bị về Tết thôi a."

A Minh í ới đẩy cửa, đập vào mắt hần là hình ảnh Nhận gọn ghẽ trong lòng Đồ. A Nhận cũng thật, sao lại bắt A Đồ bông cơ chứ? Chả ra thể thống công rãnh gì cả. Nhưng được A Đồ ôm trong lòng thế kia chắc cũng thích ghê lắm nhỉ?

- "A Minh, ta có chuyện muốn nói."

A Đồ lên tiếng, nhưng A Nhận lại thì thầm vào tai A Đồ, dặn để A Minh ăn Tết cho ngon, có gì Tết ra tính. A Minh thấy vậy cũng bắt chước A Nhận, chạy tới ghé tai A Đồ thì thầm.

- "Người muốn nói gì cơ?"

A Đồ không hiểu sao bọn họ cứ phải nói nhỏ, nhưng thấy A Minh và A Nhận đều thế nên hần đành học theo, ghé tai A Minh bảo.

- "Tết ra rồi nói."

Giọng A Đồ trầm ấm ghê lắm, hơi thở tươi mát phả vào mặt A Minh khiến hai má hần đỏ phừng phừng. May mắn thế nào hần vừa trúng thêm nửa năm học bổng nữa, kỳ sau lại được xuống thủ đô học lớp nuôi bò tiên tiến chứ không thì A Đồ làm sao mà có cơ hội nói chuyện với hần đây? Hần nhìn A Nhận vẫn nằm co ro trong lòng A Đồ, ngứa mắt nạt nộ.

- "A Nhận mau xuống đi, chứ người A Nhận mập như con heo hại A Đồ mỗi tay chết thôi. Ta nói A Nhận không nghe thì Tết này ta không thèm rước đâu a."

Nhận bị chê mập như con heo, dỗi dỗi nhoài xuống lật đật bỏ vào giường đắp chăn, đoạn nói vọng ra.

- "A Minh khỏi dọa, Tết này ta ốm cũng chẳng về được a."

Dứt lời Nhận liền thấy buồn. Xa nhà lâu như vậy mà Tết chẳng được về, nhớ thầy nương, nhớ A Tuyết, nhớ anh rể, nhớ các cháu, nhớ bản Lan Hồ Điệp quá đi mất thôi. Trái ngược với A Nhận, A Minh dường như không quan tâm cho lắm, hần quay sang nhìn A Đồ cười tươi roi rói.

- "Không sao cả, A Nhận cứ ở thủ đô mà dưỡng bệnh, để ta dắt A Đồ về ra mắt già làng a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Ông nội trả Nhận cho con

A Đồ đẹp ngồi ngồi như này, A Minh ngắm còn sướng cái con mắt hướng chỉ già làng Nồng Văn Dậm. Già làng sẽ đưa A Đồ đi khoe khắp bản cho coi. A Minh cũng sẽ đi cùng, cả ba người họ sẽ bước đi dưới sự ngưỡng mộ của tất cả mọi người trong bản. A Minh đang tưởng tượng thích ghê người, tự dưng A Nhận phản đối.

- "A Đồ không về cùng người được đâu, hần quen ngồi xe êm mộng rồi chả biết trèo đèo lội suối đâu."

- "Không trèo được thì ta công, lo cái chi?"

- "Mơ đi, ta chỉ thích ở gần nương thôi."

A Đồ nhảy vào giường nắm tay A Nhận nịnh nọt hại A Minh tức điên. Hần chắc chắn A Nhận dùng bùa với A Đồ rồi, ngoài ra đâu có lý nào đang yên đang lành A Đồ lại hất hủi hần như thế? Mới tối qua hần với A Đồ còn nhắn tin đầu đêm mà sang hôm nay thái độ đã lạnh lẽo như băng như đá. A Minh lúi thủ đi bộ ra bến xe Giáp Bát, gặp A Tư cũng chẳng buồn chào, chỉ lên xe ngồi thu lu một chỗ, đọc đi đọc lại đoạn chat cùng A Đồ.

"Có gì A Minh cứ bảo ta, đừng nhắn tin với A Nhận."

"Người ghen a?"

"Ừ."

"Nếu người không thích ta và A Nhận quá gần gũi, ta sẽ chú ý."

"Được thế thì tốt."

"Ta kể A Đồ nghe tháng này doanh số bán trâu bò gác bếp của ta cao dữ dội lắm. Ta còn bán thêm măng khô, hạt tiêu xanh và nhiều loại gia vị núi rừng nữa, khi nào tích được nhiều tiền A Đồ thích gì ta cũng mua cho A Đồ."

"Ta không cần gì cả, chỉ cần người chú ý giữ gìn sức khỏe."

"Ta vốn khỏe mà, A Đồ lo lắng cho ta à?"

"Ừ, ta sốt ruột a."

Hơn một ngàn tin nhắn sắp đầy máy nhưng A Minh tiếc chẳng nở xóa tin nào. Có lẽ ra Tết phải sắm chiếc điện thoại mới dung lượng tốt hơn. A Minh buồn thiu chụp bức ảnh tự sướng rồi có soạn nốt tin cuối.

"Thầy ta từng nói, xa cách ngàn trùng không đáng sợ bằng xa mặt cách lòng. Nay ta gửi khuôn mặt mình cho A Đồ, nếu có giây phút nào đó A Đồ nghĩ tới ta thì làm ơn hãy đáp lễ, để khuôn mặt chúng ta không bao giờ cách xa."

Ở trong phòng game lớn, phó đại ca bang Cọc Đen đang gật gù nghe tiếng chuông tin nhắn liên bật dậy như lò xo, lục lọi đảo bới khốn khổ mới tìm được bức ảnh hiếm hoi của đại ca để gửi đi. Xong đầu đó hấn lại lần ra ngủ tiếp, đàn em không đứa nào dám trách anh Cường bỏ game, có trách chỉ trách anh Vương đêm nào cũng bắt anh Cường thức khuya nhắn tin với trai.

Bang Cọc Đen mấy ngày nay âm ỉ lạ thường, phó đại ca bận ngáy khò khò, đại ca thì bận chăm gái ốm, dạo này danh sách người yêu trống trơn nhưng xem chừng đại ca còn bận hơn cả lúc có chục em vây quanh. Bận đến nỗi không thêm chuẩn bị về ngoại thành ăn Tết, hại ông nội tức điên. Con với chả cháu lũ mất nết, Cao Bá Hùng vì vụ nôi xứ người chẳng nói làm gì, riêng Cao Bá Vương lù lù ở trong nước mà hấn cũng không về trông nôi bánh chưng với ông già này, thật không thể chấp nhận nổi.

- "Người định ba mươi Tết mới về hả?"

Giọng Cao Bá Mạnh qua điện thoại khàn khàn, cái trò giả bộ ho sốt Cao Bá Vương chả biết tông, hấn vâng đầy lạnh lùng, ông hấn cũng lạnh lùng không kém.

- "Thôi năm nay người không cần về cũng được, đã có Nhận ăn Tết với ta rồi."

Cao Bá Vương cảm ầu cháo hoảng hốt chạy lên ký túc xá, chết sững khi không thấy bóng dáng người thương, uất nghẹn gọi lại đòi người.

- "Ông nội trả Nhận cho con."

- "Nửa tiếng nữa người không về thì đóng cổng."

- "Tầm này tắc đường mà ông, nửa tiếng nữa sao về được?"

- "Thì thôi khỏi về, ai bắt đâu?"

Cao Bá Mạnh kiêu căng dập máy, Cao Bá Vương xanh mặt lao xuống lấy xe, dùng hết tốc lực phóng đi. Mặc cho hấn đã rất cố gắng, nhưng hồi ời ngày Tết đường đông, có mọc cánh cũng chẳng về kịp giờ. Giữ lời hứa, Cao Bá Mạnh đã đóng cổng, hiển nhiên Cao Bá Vương phải treo tường. Hệ thống an ninh phát hiện kẻ gian kêu inh tai nhức óc, người hầu kẻ hạ vội vã chạy tới thư phòng lớn bẩm báo.

- "Ông chủ, có cần thả chó ra không ạ?"

- "Cũng được, thả chó đực ấy."

Cao Bá Mạnh nhận nhạ ra lệnh, đã đề phòng lũ chó cái hám trai rồi mà cả lũ chó đực cũng ngu không kém. Gặp cái thằng mặt hoa da phấn đó cồ hòng nghẹn cứng có sửa được tiếng nào đâu, bù lại đuôi vẩy tít thò lò, được nháy mắt một cái cả đàn ngượng ngừng dụi đầu vào chân hấn, ngoan ngoãn ngửi chiếc buộc tóc trên tay hấn rồi dẫn hấn đi đến phòng của Nhận.

- "Người ta hồng nhan hoạ thủy, cháu ta hồng nhan hoạ cầu."

Ông nội chep miệng lác đầu, thờ dài gọi mấy người làm xuống vườn chăm đào. Đào năm nay bông to hồng hồng chúm chím nhìn thích quá, thật giống gương mặt của con bé đó. Phía dưới có cụ ông say sưa thưởng đào, phía trên có thằng cháu theo đàn chó đập cửa ầm ầm, cửa mở rồi thì đuôi cả cháu lẫn người giúp việc ra ngoài, mình hấn sốt ruột lao vào với người thương.

Nhận mấy bữa nay sốt cao, bị ông bắt đi mà chẳng biết, được mấy thím giúp việc thay đồ hộ cũng không hay. Đồ vắt chiếc khăn lau mồ hôi cho Nhận, hấn đã cố gắng nghiêm chỉnh hết sức, nhưng chẳng hiểu sao tầm mắt cứ vô tình liếc xuống phía dưới. Con gái mặc áo hai dây trong bar đầu có thiếu,

thậm chí dây còn lỏng hơn, vạt áo cũng mảnh hơn nhưng hần đâu thấy gì? Cớ sao ở cạnh Nhận, hần tưởng như điều hoà trong phòng bị hỏng?

Đồ với điều khiển giảm nhiệt độ, da thịt lạnh lạnh đi một chút hần mới dám ngoái đầu nhìn Nhận, nhớ nên chỉ dám nhìn một xiu thôi, tiếc rằng, dù có nhìn ít thì người hần vẫn cứ nóng như ở trong biển lửa. Đúng lúc hần cảm thấy bản thân sống không nổi, hùng dũng đứng dậy định rời phòng thì Nhận tỉnh, cười cười cầm tay kéo hần ở lại. Hồi xưa mỗi lần ôm Nhận lại làm nũng nường với A Tuyết ghê lắm, bây giờ không được về bản thì Nhận chỉ còn mỗi A Đồ để phụng phịu thôi.

- "Ta mới vai quá a."

Ai đó sốt sắng nhảy lên giường bóp vai cho Nhận. Nhận thấy thoải mái nhẹ cả người, ngược lại Đồ mỗi lúc một nặng nề. Mỗi lần nắm vào vai Nhận nhún xuống, tay Đồ lại chạm vào dây áo, có những khoảnh khắc chiếc dây bị trễ xuống, có một số thứ đẹp để cứ đập vào mắt Đồ.

- "Chịu thôi, Đồ gọi người vào bóp vai cho nường."

- "A Đồ bỏ mặc ta a? A Đồ không thương ta nữa rồi a?"

Nhận xị mặt, Đồ khốn khổ giải thích.

- "Không phải Đồ không thương nường, mà là... là..."

- "Là gì? Là chán ghét ta a?"

- "Không phải, là ở gần A Đồ cứ muốn chạm vào nường."

- "Có phải chạm yêu chạm thương không a?"

Nhận thối mặt, đợi Đồ gật đầu Nhận mới chột điểm.

- "Vậy ta cho A Đồ chạm đó, nhưng nếu chạm thì A Đồ là con chó cái a! Chính A Đồ thè như vậy!"

Trên đời có ai muốn tự nhận mình làm chó đâu a? Nhận híp mắt cười sượng, tưởng chọc được A Đồ, ai dè hần bị điên, hần chấp nhận làm chó cái thật luôn a. Ánh mắt hần đầy triu mến, ngón trỏ gạt một bên dây áo của Nhận. Lúc này Nhận mới để ý mình mặc bộ đồ khác, ở trong căn phòng cũng hoàn toàn khác, căn phòng rất rộng nhưng không có lấy một bóng người.

Nhận ngo ngác ngó nghiêng xung quanh, má đỏ ửng khi nhìn lại chính mình. Dây lụa bị gạt từ bả vai qua khuỷu tay, phần da thịt mỡ màng dần lộ ra, ngón tay ai kia rụt rè chạm tới chiếc nịt nhỏ, cảm giác như có luồng điện từ đó truyền thẳng vào tim. Cả người Nhận run lẩy bẩy, vành tai nóng bừng khi tầm mắt người ta chẳng chịu rời khỏi.

- "Xấu xa."

Nhận mắng nhỏ, tay xoắn tai hần thật đau. Nhưng hần chỉ khẽ cười, cả bàn tay rộng lớn bao bọc lên phần thanh xuân tròn đầy trong Nhận. Nhận là đứa con gái của núi rừng hoang dã, có thể khóc toáng lên khi bị mất cái nắm tay cho kẻ xa lạ, nhưng một khi đã là người Nhận thích, là người thương Nhận thật lòng, hứa sẽ đem trâu bò lợn đến rước Nhận thì Nhận nguyện đời này sẽ theo người ấy. Chỉ là, xác định là một chuyện, thực tế lại có chút lo lắng.

- "A Đồ sẽ không như lời Ánh nói chứ? Chơi chán ta rồi sẽ vứt bỏ, như cái cách A Đồ vứt bỏ rất nhiều người con gái khác?"

Xưa nay các em ấy đến với Đồ hầu hết là do họ tò tính với Đồ trước, xin làm người yêu Đồ, xin được Đồ chu cấp nhà đẹp xe sang. Khi kết thúc mối quan hệ nếu không có gì khúc mắc Đồ thường chỉ trả đầy đủ theo yêu cầu của đối phương, hai bên vui vẻ chứ có quá đáng gì đâu mà Nhận kêu vứt bỏ? Đồ chẳng bao giờ quan tâm các em nghĩ gì, nhưng khi Nhận hỏi kiểu như Đồ là trai đều, Đồ thấy chạnh lòng ghê gớm. Đồ chỉnh lại dây áo cho Nhận, buồn buồn bỏ xuống nhà dưới.

Lúc các thím bê cháo vào Nhận mới biết mình "được" ông nội Đồ đưa tới đại bản doanh. Nhờ có thuốc bắc nhà ông mà đến đêm hai tám Tết má Nhận hết sưng hần, sang ngày hai chín đã có thể nhảy múa tung tăng bên dưới. Ông dạy Nhận tập võ, Nhận giúp ông cắt lá dong, người làm sốt sắng báo cáo.

- "Bẩm ông, sáng nay cậu Vương bỏ bữa, cậu kêu nhạt miệng không hợp khẩu vị, giờ làm sao thưa ông?"

- "Nó không ăn thì đã có chó ăn, lo cái gì?"

Cao Bá Mạnh tỉnh bơ đáp, người làm mắt tròn mắt dẹt nhìn nhau. Cậu Vương từ nhỏ đã không có mẹ ruột chăm bẵm nên ông thương cậu lắm, cậu chỉ cần dỗi xiu thôi ông đã cuống hết cả lên, ra sức dỗ cậu, nịnh mua xe mới cho cậu, kéo cậu xuống chuẩn bị Tết cùng cho vui cửa vui nhà. Đứa nào khiến cậu không vừa ý ông dần cho lên bờ xuống ruộng, thế nào mà có cô Nhận rồi tự dưng ông để tính hần, cả ngày cười khà khà mặc xác cậu thích làm gì thì làm.

Điều lạ là, không cần ông gọi cậu vẫn xuống dưới nhà. Ông chuẩn bị khuôn gỗ, cô Nhận gói bánh chưng cùng ông, cái tay cô thoăn thoắt khéo ghê lắm. Ông ưng thuận gật gù suốt, còn cô Nhận thì thoảng lại liếc vào góc trộm cậu Vương.

- "Hần giận con rồi, không thèm nhìn mặt con luôn."

Nhận xưng con giống Vương, ông xúc đầu đồ đồ lên lớp gạo trắng phau, đoạn hắng giọng cổ rướn cổ nói thật to.

- "Mít đâu, nghe nói thằng Lộc cháu họ ta nó về nước rồi nhỉ? Nghe nói nó giờ ngon giai lắm phải không? Chuẩn bị xe đi, đưa cô Nhận lên nhà nó tặng cành đào chúc Tết."

Nhận chả nghe ra ý tứ gì nên ngoan ngoãn nghe lời, ngược lại có người đang ở trong phòng xem tivi tức tối chuyện kênh liên tục. Lúc Nhận vừa mở cửa xe thì chẳng thấy Mít đâu, đổi lại Đồ lạnh lùng nhún ga lao đi. Đến nhà cậu Lộc hẳn hăm hăm vút cây đào giữa cổng, bấm chuông xong liền trở vào xe phóng về, rồi cuộc đến mặt mũi cậu Lộc ra sao Nhận còn chả biết huống chi chúc Tết. Ông nghe chuyện không trách Nhận, nửa đêm khi phòng khách chỉ còn ông và Vương, quần gia e dè bước tới, vờ vịt ngây thơ bầm báp.

- "Trời lạnh mà cô Nhận cứ đứng lúi thủi trên sân thượng một mình làm gì không biết? Cô ấy ho quá chừng luôn ông ơi, sợ gió máy làm sao thì chết."

- "Ôi dào, chết thì chôn, vườn đầy đất lo gì, Vương nhé?"

Cao Bá Vương làm ra bộ mặt thờ ơ, nhưng ông về phòng hẳn liền ba chân bốn cẳng chạy lên sân thượng, thấy Nhận đang vui vẻ trò chuyện với mấy thím bên nồi bánh chưng bốc khói nghi ngút mới biết mình bị hớ. Hẳn vội vã chuồn xuống dưới, Nhận trông thấy tùm tùm cười, sợ mình đuổi không kịp nên bắt chắp đu người theo cành nhãn rồi í ới gọi hẳn.

- "A Đồ ơi ta bị mắc cây a."

Đồ không nỡ nhìn Nhận lơ lửng trên đó nên lại bị mắc bẫy, đem lưng mình cho Nhận treo lên. Nhận ôm được Đồ sướng cười khúc khích, Đồ tức mình đẩy một phát, Nhận ngã ngửa ra vườn. Đồ tự nhủ lần này Đồ sẽ khôn, sẽ không ai giải được Đồ nữa. Ngắt nỗi phía sau im thin thít khiến Đồ không thể an tâm bước lên lầu, đành phải quay đầu lại lay Nhận. Nhận nhanh nhẹn vòng tay ôm qua cổ Đồ, rướn người thom liên tục lên má Đồ. Môi Nhận mềm mềm thom thom, chạm vào da thịt khiến chân tay Đồ bủn rủn không yên. Tự ái bấy lâu bay sạch, Đồ cúi xuống nhá thật nhiều lên cánh môi đó.

- "Tôi không chơi em, chưa bao giờ có ý định chơi cả."

Lòng Nhận bồi hồi khó tả, nhiều khi Đồ trẻ con hay đùa dai, nhưng có đôi lúc nghiêm túc, Đồ nam tính chẳng kém trai bản. Đồ cao hơn tất cả bọn họ, mỗi lần được Đồ cồng trên lưng Nhận đều thấy mọi thứ phía dưới thật nhỏ bé.

- "Ta thích Đồ gọi ta là nương...nương gì ý Đồ nhỉ?"

- "Nương tử...mười trâu mười lợn mười bò đã rước được nương tử, Nhận thật rẻ."

Đồ trêu, Nhận tát vào má Đồ ầm ầm

- "Đồ ném nương vào chuồng chó đấy."

- "Ta bám chắc lắm, Đồ không ném được đâu, trừ khi Đồ chui vào cùng."

Nhận tình nghịch lý luận, đại bản doanh nhà ông thật rộng, Nhận Đồ lang thang suốt mà còn chưa khám phá hết mọi ngõ ngách. Nhận hay tấn công Đồ bất ngờ, Đồ toàn chỉ tự vệ chứ không phản công, ông nội đứng trên lầu ngắm theo bóng hai đứa bên dưới vờn nhau mãi chẳng chán. Có hôm hứng chí lão còn quay sang dặn dò quần gia.

- "Lựa cây xoan đào tốt tốt, có khi sắp phải làm nôi cũng nên."

Lâu lắm rồi Cao Bá Mạnh mới được đón cái Tết vui đến vậy, sớm mùng năm lão còn mơ màng thấy cánh thay bím cho chất đích tôn. Đã là chất của lão thì không thể dùng bím dóm được, nhất định phải là bím xịn cùng nhãn hiệu với loại bím lão hay dùng thường ngày.

- "Ông nội, tụi con phải về nội thành."

Cao Bá Vương lễ phép thưa gửi, Cao Bá Mạnh mặt tiu ngưu thấy rõ nhưng vẫn phất tay cho đi. Nhận ngoan ngoãn chào ông rồi vội vã thu dọn đồ đạc, A Minh mới nhắn tin, hẳn đang đợi A Đồ ở bến xe Giáp Bát. Ban đầu A Nhận còn tưởng hẳn vì sốt ruột bài vở nên về thủ đồ sớm, ai ngờ gấp rồi mới biết, hẳn có lý do thực sự khó đỡ.

- "A Đồ! A Đồ ơi ta đây! Ta biết A Đồ thế nào cũng ra đón ta mà, ta mang bao nhiêu là đồ ngon cho A Đồ, ta nhớ A Đồ sắp kiệt quệ rồi a!"

A Minh vừa trông thấy xe của A Đồ liền vẫy tay gọi ầm ĩ một góc, lên xe rồi liền giờ bọc nọ bọc kia, véo xôi cốm đút cho A Đồ.

- "Ta thì sao? A Minh không đem cho ta cái gì a?"

- "A Nhận ở trong núi ăn suốt rồi còn gì nữa? Nào...A Đồ há miệng ra nào...a...a...giỏi quá a...ăn thêm miếng nữa a..."

Biết A Minh sắp chịu sự tổn thương lớn nên A Nhận lừ mắt bắt A Đồ phải nghe lời hẳn. Đồ chở Minh và Nhận tới quán lẩu nhà mình, bàn lớn trên sân thượng được chuẩn bị riêng cho ba anh chị. Đợi A Minh rửa mặt mũi chân tay xong xuôi, A Nhận mới bèn lên hỏi.

- "A Minh đỡ mệt chưa?"

- "Có gì đâu mà mệt? Từ lúc ở bến xe nhìn thấy A Đồ thì mọi mệt mỏi trong ta liền bay biến hết rồi."

Vừa nói hần vừa đẩy Nhạn qua một bên, ngồi chen vào giữa Đồ và Nhạn, tranh nhiệm vụ nhúng rau cho Đồ. Nhạn tội nghiệp A Minh ghê cơ, Nhạn biết A Minh thích Nhạn nhiều lắm, vì Nhạn hần bắt chặp thương Đồ như con ruột, chăm Đồ từng li từng tí, càng nghĩ Nhạn càng thấy mình đáng trách.

- "A Minh à, chuyện ta sắp nói...ta...ta xin lỗi A Minh trước...A Minh có quyền giận ta, có quyền đánh ta..."

- "A Nhạn lại đánh A Đồ hả? A Nhạn mà đánh A Đồ là ta huỷ hôn đó a!"

A Minh dọa, A Nhạn run run hỏi lại.

- "Thật vậy a? Ta đánh hần thì A Minh huỷ hôn luôn với ta a?"

A Minh nghiêm túc gật đầu, A Nhạn hờ hờ quay sang tát A Đồ một cái suýt sái quai hàm rồi nôm nớp nhìn A Minh. Quả như mong đợi, A Minh gào ầm lên.

- "Ta đã cảnh cáo rất nhiều lần rồi mà A Nhạn không nghe. Con gái ngoa ngoắt đành đành như A Nhạn A Minh ta không cần nữa, ta đã nhân nhượng hết sức rồi, sau này ể chồng vó A Nhạn đừng trách ta."

A Nhạn mừng rớt nước mắt, ôm chầm lấy A Đồ ghen ngào nước nỏ.

- "Tốt rồi, tốt quá rồi. Là do A Minh tự huỷ hôn trước, rốt cuộc A Đồ cũng có thể đường đường chính chính tới rước ta a."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Môn võ gì mà ghê thế?

A Minh tức nổ đom đóm mắt, ngay lập tức tách Nhạn Đồ ra mắng mỏ.

- "Vớ vẩn, nguoi sao có thể rước nương nguoi?"

- "Ta thích thì ta rước thôi."

A Đồ đáp, mắt vẫn nhìn A Nhạn đầy âu yếm, A Minh cảm thấy hoang mang thực sự.

- "Loạn luân, như thế là loạn luân a!"

- "Thì ta thôi không làm nương hần nữa, bây giờ...bây giờ ta...ta là...là nương tử của A Đồ a."

A Nhạn then thùng phân bua, A Nhạn định đưa tay nắm lấy tay A Đồ, tiếc rằng A Minh lại nhanh hơn, A Minh đã chop được tay A Đồ trước đó rồi, còn giữ khư khư một mực không chịu buông.

- "Không đồng ý, ta nhất định không đồng ý a."

- "Nguoi có tư cách gì? Biến ra đi."

A Đồ vừa đáp vừa tìm cách gỡ tay ra. A Minh giữ chặt hơn, nhìn sâu vào trong đôi mắt A Đồ, A Minh ghen ghen bảo.

- "Ta là thầy nguoi đó a, ta không cho phép nguoi rước loại con gái chua ngoa này về làm vợ đâu a, không đời nào a!"

Nhạn là cô nương ngọt ngào nhất trên đời này mà Đồ biết, là người con gái đầu tiên không dám giương cung vì lo cho Đồ, vậy mà hần dám nói Nhạn chua ngoa ư? Tên này đáng bị đánh. Nghĩ là làm, Đồ dùng chân đạp cho hần một trận.

A Minh tủi thân bỏ về, hần đau không phải vì thói hành xử của A Đồ, A Đồ trẻ con A Minh chấp làm gì đâu. A Minh chỉ thương A Đồ rước A Nhạn về tối ngày bị vợ tởn thối. A Đồ chắc chẳng biết trên núi không có mạng, để nhần cho A Đồ một tin A Minh phải vượt qua bao nhiêu con suối, bao nhiêu cái đồi. Chỉ vì A Minh đòi xuống thủ đô sớm với A Đồ mà già làng nổi con lòi đĩnh, giờ chắc vẫn chưa nguôi ngoai. Rõ ràng A Đồ của hôm qua vừa nhần tin thương nhớ A Minh, còn khen cơ mũi của A Minh rắn rồi như kim cương, ấy thế mà A Đồ của hôm nay lại như một người khác.

A Minh ngồi lúi thủi dưới bậc hiên rất lâu, cả người nép sau cái cột điện nên lúc đi xuống Nhạn Đồ không thấy hần. Siêu xe của A Đồ chờ A Nhạn về ký túc xá, A Minh hùng hục chạy theo, hần mong A Đồ dừng lại hỏi han hần. A Minh thua không phải vì A Minh kém cỏi hơn A Nhạn, mà vì A Minh không nỡ dùng bùa với người mình thương. Nhưng mà từ đã, người mình thương ư? A Minh thương A Đồ? Không thể nào! A Đồ là trai mà? A Minh sao có thể thương con trai?

Những câu hỏi dồn dập trong đầu khiến A Minh hoảng loạn vô cùng. Càng nghĩ hần càng run cầm cập, đến cổng ký túc xá thấy bóng Vũ đang xách đồ cho Như, không chút do dự A Minh chạy tới ôm chầm lấy Vũ. Hần siết Vũ rất chặt, chặt đến mức túi đồ Vũ đang cầm rơi loảng choảng.

- "Cả một cái Tết không có tin nhắn nào tao đã thấy nghi rồi, giờ thì cháy nhà mới ra mặt chuột nhé. Mày...mày...tao không thể chấp nhận nỗi Vũ ạ, thà rằng mày cứ tán em nào ở quán tao còn đỡ đau lòng."

Như quát xong thì thu gom đồ của mình chạy lên phòng khóc nức nở. A Minh cũng không ôm Vũ lâu, bởi hần chẳng có cảm xúc gì cả. Hần mừng vì phát hiện ra mình không thích đàn ông, hần chỉ thích A Đồ. Chỉ duy nhất A Đồ mà thôi!

"A Đồ, ta và người...chúng ta...chia đôi tay nhau ra đi!"

Hần soạn tin nhắn gửi đi. Nếu như A Đồ là con gái hần sẽ bắt chấp vác về bản Lan Hồ Diệp, nhưng A Đồ lại không phải, bởi vậy đây sẽ là tin nhắn cuối cùng. Cường đang xắt bánh chưng giết nãy mình, hần là trẻ mồ côi, xưa nay chỉ có đại ca quan tâm, giờ đại ca mãi đại tẩu hần buồn ghê lắm, nếu không có A Minh thì hần cũng không hiểu cuộc đời mình sẽ cô đơn tới mức nào? Hần cảm thấy gỗ liên hồi.

"Đừng như vậy, tội nghiệp ta lắm A Minh à, ta đã làm sai điều gì a?"

A Đồ gửi tin lại, A Minh cố gắng kiềm chế, A Đồ lại gửi thêm tin nữa.

"A Minh quên hẹn ước đêm giao thừa của chúng ta rồi ư?"

"Nếu A Minh quên rồi thì ta đành chấp nhận."

Sống mãi A Minh cay xè, hần về trường nông nghiệp, bao nhiêu đồ Tết mang lên mà chẳng buồn ăn. Đêm đến buồn không sao chợp mắt nổi, rồi đứng mười hai giờ, khi hần đang chăm chăm nhìn màn hình điện thoại đen ngòm thì nó loé sáng.

"Ta không chấp nhận được A Minh à, chỉ mong ngày này năm sau A Minh đặt lên mộ ta một bông sen tím."

A Minh lo cho A Đồ bao nhiêu thì hần căm hận A Nhận bấy nhiêu. Hần gọi cho A Nhận, vừa khóc vừa chửi, A Nhận hay tin cũng sợ tái mặt, cuống quýt trèo cổng ra ngoài, cùng A Minh tới nhà A Đồ.

- "Ta không phải người nhấn tin với A Minh. A Minh cũng không cần lo lắng cho người kia, hần là bậc thầy trong việc dối hờn."

A Đồ giải thích, tất nhiên A Minh không tin. Hần chắc chắn A Đồ đang bị bùa ngải của A Nhận làm cho hồn điên phách đảo điên tới nói năng hàm hồ, hần thực sự muốn cứu nguy cho A Đồ nhưng chưa tìm ra giải pháp nào cả. Chỉ sợ làm liều A Đồ bị ngải quật thì toi. A Minh lững thững xuống lầu nhấn tin cho A Đồ.

"Đừng nghĩ quẩn."

"A Minh thấy cây pháo bông vừa vụt sáng trước cổng không? Ta chuẩn bị riêng cho A Minh đó, chỉ cần A Minh hứa không bỏ rơi ta thì ta sẽ không nghĩ gì cả."

A Minh nhìn theo tia sáng nhỏ vút trên nền trời đêm, tuy pháo nhỏ thua xa pháo trên bản nhưng lòng A Minh thấy ấm lắm.

"A Đồ, đợi ta, ta nhất định sẽ giải bùa cho người a."

"Ta sẽ đợi, bao lâu ta cũng đợi a."

Cường tùm tùm nhấn lại, thực ra hần cũng tò mò về loại bùa mà chị Nhận dùng, bùa gì mà mạnh dữ? Anh Vương mê mẩn mãi có dứt được đâu? Cường chắc mẩm lâu trên đang lao động hăng say lắm, thấy trần nhà rung ầm ầm thế cơ mà? Cường mệt mỏi ôm gối chuyển sang khu khác ngủ, bên trên anh Vương chị Nhận vẫn khí thế ầm ầm.

- "A Đồ, mau tiếp chiêu. Ta nhất định phải vô địch giải võ thành phố lần này."

Nhận dứt điểm ra đòn, nhân cơ hội đến nhà Đồ thì bắt hần luyện luôn, tại tháng năm là thi chung kết rồi mà. Đồ mất lim dim nhưng vẫn chộp được tay Nhận. Chân Nhận đá qua, chân Đồ nhanh như cắt nhảy lên, Nhận ngoan cường đập đầu vào đầu Đồ. Chính cái lúc ấy mặt hai bên chạm nhau, môi Nhận cũng vô tình chạm vào môi Đồ, thân thể Đồ cứ như bị tiêm thuốc tê, hần đứng không vững nên mất lợi thế, bị Nhận khống chế chân tay ép xuống sàn.

- "A Đồ phục ta chưa?"

- "Phục, nương tử quả thật tư chất hơn người, học một biết mười. Có muốn ta dạy cho thêm một loại võ công mới không?"

- "Có a!"

Nhận đứng bật dậy, nghiêm túc tôn Đồ làm thầy. Theo sự chỉ đạo của Đồ, người Nhận cúi rạp, hai tay dang rộng như chiếc máy bay, một chân đặt dưới đất, một chân giơ ra đằng sau.

- "Giữ thăng bằng phải không? Ta có thể giữ được tới sáng luôn a."

Nhận phần khích nói, Đồ e hèm háng giọng.

- "Đúng là giữ thăng bằng, nhưng không đơn giản như thế. Đây là môn võ cực đặc biệt và cũng cực khó."

- "Môn võ gì mà ghê thế?"

- "Môn võ này được cư dân mạng đặt tên là *"Tâm bất định giữa dòng đời vạn biến."* Có nghĩa là dù ngoại cảnh như nào Nhận cũng phải giữ nguyên tư thế."

Đồ khề cù Nhận, hơi buồn cười nhưng chả thâm vào đâu, Nhận kiêu căng nói.

- "Dễ ẹt a."

- "Nhận giỏi ghê a. Tới mức độ khó hơn nhé! Trong vòng ba mươi phút Nhận ngã xuống nghĩa là Nhận thua."

Nhận ngậy thơ gật đầu, Đồ đặt tay lên gáy Nhận, tiến tới đặt một nụ hôn lên trán. Tim Nhận lạc mất một nhịp, rồi môi Đồ trượt theo sống mũi chạm tới môi Nhận, miết vào, cắn nhẹ, mon trón. Mức độ ngày một khó, Nhận bắt đầu thấy ngọt ngào, môn võ này quả thực không dễ như Nhận tưởng, Nhận phải tập trung cao độ mới có thể giữ vững tư thế.

Sự mời gọi từ phía Đồ cứ tăng dần, bàn tay ma mị ấy miết đi miết lại quanh bả vai Nhận, đầu lưỡi thì đưa vào cuốn lấy lưỡi Nhận chọc ghẹo. Nhận nóng phát điên, nhưng bản tính hiếu thắng khiến Nhận không muốn bỏ cuộc. Sau nửa tiếng chịu đựng Đồ, rốt cuộc Nhận cũng có thể đẩy Đồ ra, đường hoàng bỏ chân xuống, nháy mắt lên hò reo.

- "Ta thắng rồi a."

Đồ lén quay đi cười tủn, cơ mà chưa kịp vui bao lâu thì đã bị Nhận thách đấu ngược trở lại. Đồ hí hửng làm theo, ngặt nỗi Nhận không tấn công trực diện ngay. Nhận chỉ cù trêu Đồ thôi, cù xong thì giật tóc, giật không ăn thua liền tính kế treo lên lưng Đồ ngồi. Làm bao nhiêu trò bẩn mà Đồ không hề lung lay, tức mình, Nhận nhảy xuống, bắt chước Đồ môi chạm môi rồi đẩy lưỡi vào bên trong. Đầu óc Đồ rối ren, hần không giỏi bằng Nhận, chân nhũn, người đổ, nhưng vẫn không quên kéo theo Nhận ngã lên người hần.

- "Lêu lêu xí hỏ ghê a, người thua rồi a!"

Nhận sung sướng chọc ngoáy, Đồ véo nhẹ gò má hồng nhuận của Nhận, hiền hiền bảo.

- "Ngay từ khi thương Nhận là ta đã thua rồi."

Nhận cảm động, mi mắt long lanh chớp chớp nhìn Đồ. Đồ đẹp dã man luôn ấy, đẹp như một tuyệt tác của tạo hoá, giống viên ngọc mỹ miều nhất mà Nhận chỉ muốn cất đi làm của riêng.

- "A Đồ không được nhìn đứa con gái nào khác đâu a."

- "A Nhận ghen à?"

- "Đúng rồi đó, ta ghen chết đi được a."

A Nhận thật thà đáp, A Đồ gật đầu hứa, không phải hứa suông mà hứa với tinh thần của người tập võ. Từ đó trở đi A Đồ hiếm khi nhìn em gái nào trực diện, A Nhận hài lòng ghê gớm, ngược lại Ánh tức muốn tăng xông. Mấy hôm về Tết Ánh đã cảm thấy sai sai rồi, lên thủ đồ biết được sự tình hôm đó bị Nhận troll thì uất nghẹn. Tại Nhận mà Tết này các em của Ánh không có quần áo mới mặc, tại Nhận mà giờ Ánh bị cắt viện trợ, đi làm thêm ở quán cà phê cũng không đủ nuôi thân huống chi gửi về cho ba mẹ. Tất cả là do Nhận, Nhận khiến cả gia đình Ánh rơi vào cảnh khốn cùng, Ánh nhất định sẽ cho Nhận biết mùi đời là như nào.

- "Mấy bà ơi có thấy ví tiền của tui đâu không?"

Như cất tiếng hỏi han, Ánh cùng Duyên sốt sắng lục lọi khắp phòng kiểm ví tiền cho Như rồi làm bộ như nhặt được ở giường Nhận.

- "Ồ sao ví tiền của tui lại ở chỗ này hả Nhận?"

Nhận đang nghiên cứu mấy cái thiết bị điện, nghe Như thắc mắc liền ngẩng lên đáp.

- "Vừa nãy bà sang đây xem phim với Duyên mà, chắc để quên."

- "Ừ nhỉ, tui đăng trí quá!"

Cứ ngỡ phải một trận đánh nhau toi bời khói lửa ai ngờ Nhận lại tiếp tục học bài, Như thì tươi cười cầm ví đi mua cơm hại Ánh thất vọng tràn trề. Ở ngoài cửa Vũ đang cầm đùm canh đùm cá đợi Như, khốn khổ trình bày.

- "Quán tao mở xuyên Tết nên bận ít nhắn tin với mày, còn thằng kia nó ôm tao thì tao biết thế quái nào được mà mày giận?"

- "Ai mà biết chúng mày có gì?"

- "Mày điên à? Bỏ mày thẳng như gậy mày đừng có vu oan giá họa."

- "Phải đó, Như thế là xúc phạm Vũ quá đáng rồi đó. Thằng Vũ đã bao giờ mê trai? Minh chứng là Tết vừa rồi thiếu thốn hơi gái đêm nào nó cũng ra bar kia."

Vương nhảy vào giúp đỡ, ai ngờ chữa lợn lành thành lợn què, Như tức lồng lộn luôn. Vũ cũng điên, cho nên Nhận nhờ laptop điện hán liền nhảy vào hướng dẫn hết sức tỉ mỉ, cố ý chọc Vương. Nhận chăm chú nhìn theo Vũ, Vũ học cùng khoa với Nhận nhưng giỏi hơn Nhận nhiều lắm, lo quán xá mà bài trên lớp vẫn ngon nghề, laptop cái đèn nhấp nháy sáng tung tung.

- "Vũ soái ghê, Như thật có phúc a!"

Trong khi Như được dịp nở mày nở mặt thì có người lại cảm thấy đáng ghét. Chỉ là một cái đèn nhỏ xíu thôi mà, nếu Nhận thích ngày mai hán cho giảng đèn khắp ký túc luôn. Nói là làm, đêm hôm sau dây bằng lăng được trang hoàng sáng lung linh, chị em trong ký túc xá hơn hờ lao ra chụp ảnh tự sướng, sừng sững dưới sân một anh A Đơ hồi hộp đợi ai đó khen soái.

Chẳng ngờ được Nhận lại phi thẳng ra chỗ mấy anh thợ điện Đơ thuê, hỏi han tới tấp cách ghép nhiều bóng. Nhận học được điều hay cười tít mắt, ai ai cũng được Nhận khen soái, chỉ trừ Đơ. Đơ buồn tủi về nhà, đợi mãi không thấy Nhận có động thái dỗ dành, Đơ liền gửi cho Nhận một tấm hình tự sướng kèm caption siêu làm màu.

"Trông A Đơ cũng không đến nỗi nào ý nương nhĩ?"

Tất nhiên rồi, Đơ còn tự thấy mình soái nữa là Nhận. Biết ngay thảo nào Nhận cũng sẽ trả lời tin nhắn rất nhanh mà.

"Ừ, trông đẹp gái lắm."

Lần này thì Đơ tự ái thực sự, giận đến mức sớm hôm sau chẳng thèm ra chạy thể dục với Nhận. Nhận mặc dù có Duyên chạy cùng nhưng vẫn không vui, tại Duyên chạy chậm lắm. Nhận kể Duyên nghe chuyện tối qua, Duyên phân tích một thôi một hồi rồi kết luận.

- "Tóm lại hán dỗi bà rồi. Bởi thế nên tui mới ghét yêu con trai bằng tuổi, anh nhà tui chẳng chặc chẳng bao giờ như thế."

Đã anh nhà tui rồi, Nhận khai thác mãi Duyên mới chịu kể thầy Hải mới ngỏ lời dịp Tết. Duyên cho Nhận xem tin nhắn, hoá ra người thành phố không hứa hẹn rước về luôn đâu, đầu tiên phải là làm người yêu của nhau, sau đó hẹn hò yêu đương chán chê mới cưới, lãng mạn ghê a.

- "Đề ta nhắn tin cho A Đơ ngỏ lời mời hán làm người yêu ta a."

Nhận thích thú hí hoáy, Duyên không đồng ý xua tay.

- "Không nên, tụi mình con gái phải đợi con trai người ta chủ động chứ."

Nhận thấy hơi có lý nên chỉ nhún.

"Duyên bảo A Đơ giận ta vì ta không khen A Đơ soái, có phải không a? Cơ mà A Đơ lúc nào chả soái, cần gì phải khen a?"

Nhận đã nịnh thì chất như nước cất rồi. Nhận gửi thêm bao nhiêu là ảnh chu môi xị mặt xinh đẹp của mình, còn quay cả clip dễ thương dỗ dành. Đơ đang tiu nghỉu đọc được tin nhắn hồn treo ngược trên chín tầng mây, hí hửng mặc đồ hiệu, vuốt keo bóng lộn rồi mới qua ký túc xá rủ Nhận đi ăn trưa.

- "Nhận đang ở dưới văn phòng trường viết bản tường trình, khả năng cao sẽ bị đình chỉ học kỳ này."

Như kể thêm đêm qua có nhiều bạn nữ trong ký túc xá mất đồ, sáng nay đội xung kích đi soát từng phòng phát hiện ra toàn bộ đồ bị mất ở trong túi thổ cẩm dưới gầm giường Nhận. Ban đầu Như nghĩ có hiểu nhầm gì đó nhưng Nhận lại nhận tội luôn thành ra bác quản lý ký túc xá không điều tra thêm nữa. Vương sốc lao đi tìm Nhận, hán gặp Nhận ở đoạn đường gần thư viện Tạ Quang Bửu, ngay cạnh hồ Tiền. Nhận kéo hán vào góc liễu gần đó, rom róm nước mắt ôm lấy hán rồi nghẹn ngào thông báo.

- "Chiều nay ta sẽ về bản, sang kỳ sau mới ra học tiếp. Đơ ngoan ngoãn ở lại thủ đô đợi ta, đừng có nạp thêm người yêu, được không a?"

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Quên sao được A Đơ cùng ai kia?

Sớm nay thầy Hải qua công viên tìm Duyên nên Nhận biết ý chuẩn sớm để đôi trẻ thoát mái tình cũ, về tới ký túc xá thì thấy đội xung kích đã soát gần hết tầng một, nghe đâu có trộm. Nhận định lên phòng thay đồ rồi sẽ xuống giúp đỡ mấy bạn bắt kẻ gian, ai dè lại bắt được ngay trong phòng của mình, còn đem đồ ăn trộm giấu vào túi thổ cẩm ngay dưới gầm giường mình.

Ánh cũng không ngờ Nhận đi chạy bộ về sớm vậy, kế hoạch bị vỡ lở nên đành phải chuyển sang phương án dự phòng, Ánh dọa nếu Nhận tố cáo Ánh thì cả thế giới sẽ biết A Đồ bị bệnh, căn bệnh mà không một thằng đàn ông nào muốn mắc phải. Ánh còn đưa ra dẫn chứng vô cùng thuyết phục là trong suốt thời gian làm người yêu, Đồ rất ít khi thân mật với Ánh. Chuyện này Nhận đâu có lạ, nương Nhận từng bảo nam tử mà làm nữ nhân củ cải sẽ nhanh bị thối lăm. Nhận càng nghĩ càng xót Đồ, trong lòng bộn bề lo lắng chẳng để ý tới việc đội xung kích đã vào phòng từ lúc nào.

Nhận bị bắt sống, đúng lúc Như đi ăn sáng về, sốt ruột hỏi Nhận nếu có oan khuất thì cứ trình bày. Nhưng Nhận không giải thích gì thêm mà chỉ nhận tội luôn. Nghe Nhận tường thuật sự tình chi tiết, mặt Đồ nhăn đến mức không thể nhăn hơn, cau có hỏi Nhận.

- "Chỉ vì thế mà nương chấp nhận nghỉ học?"

- "Chứ sao nữa? Ta tính hết cả rồi, việc học thì có thể học cả đời, nhưng củ cải của A Đồ chỉ có một, không chữa trị sớm sợ về sau hối cũng không kịp a. Lần này về bản ngày ngày ta sẽ theo A Giăng lên núi, biết đâu lại tìm được vị thuốc quý giúp củ cải của Đồ hồi sinh."

Nhận méo mào trình bày, Đồ cố nén cười hỏi dò.

- "Nhờ không tìm được thì sao?"

- "Thì xin con nuôi a."

Đến nước này thì Đồ nhin không nổi, hần cười ngất. Trên đời làm gì còn ai bán linh hơn A Nhận của hần? Dám chấp nhận làm kẻ ăn trộm chi để bảo vệ danh dự cho hần, bị người ta đổ oan cũng không khóc, chỉ khóc chỉ vì thương hần. Đồ đưa Nhận tới nhà mình, khi chỉ có hai người trong phòng kín, Đồ mới thành thật tâm sự.

- "Củ cải của Đồ vẫn ổn, nhưng quả thật thời gian vừa qua A Đồ có bệnh nên không chạm được vào đàn bà."

- "Vậy Đồ bị bệnh gì?"

- "Là bệnh nặng. Không có thuốc chữa."

- "Đừng bi quan quá, cứ mạnh dạn nói ra rồi ắt có cách giải quyết."

- "Bệnh...bệnh..."

- "Có bệnh thì vãi tứ phương, Đồ ngại ngùng cái gì?"

Nhận cau, Đồ cười tùm ghé tai Nhận, buồn tui đáp.

- "Bệnh cuồng Nhận á. Nhận xem chữa như nào?"

Cái mồm dẻo như kẹo kéo hại Nhận muốn vả yêu cho một cái. Nhưng giờ hần mạnh rồi, hần cho Nhận vả thì Nhận mới được vả, còn không hần phản xạ rất nhanh, có thể bắt lấy tay Nhận bất cứ lúc nào, còn dùng chính tay hần khoá chặt tay Nhận đằng sau lưng. Nhận hiểu thắng giằng co với Đồ, giằng không nổi, ngược lại còn khiến cúc áo của mình bung tứ tung. Nhận then chín người, hần mặt dày rúc đầu vào khe rãnh ấy, nơi kia vẫn đang được che chắn bởi lớp áo nịt rất dày, vậy mà sao Nhận đã thấy nóng ran? Lưỡi hần như con rắn nhỏ lướt từ phần da thịt nơi mép áo tới xương quai xanh thành mảnh rồi trườn lên cổ Nhận, ra sức quần quít. Một nụ hôn của hần là một lần tim Nhận run rẩy, và trong khoảnh khắc nào đó, Nhận đã hoàn toàn chắc chắn lời Ánh là vô căn cứ.

Ánh lừa Nhận, Nhận có thể bỏ qua. Nhưng xúc phạm danh dự nền ông của Đồ thì Nhận nuốt không có trôi. Nhận hùng hực vùng dậy lao về ký túc xá, đá một chưởng cánh cửa bật mạnh vào thành tường. Duyên đang húp mì tôm ho sặc sụa, Như méo mặt vì canh cua đỏ lênh láng ra chiếc khăn đang đan dở tặng Vũ. Ánh cũng hơi run run, hót hải ôm đồ vào nhà tắm, chưa kịp khoá trái cửa đã bị Nhận lôi ngược trở lại. Lấy giường Như làm địa bàn, dùng len của Như làm dây trói, chỉ trong chốc lát Nhận đã hoá Ánh thành con tằm trong kén. Nhận ngồi vắt chân chữ ngũ ở chiếc ghế đối diện, e hèm thông báo.

- "Lát nữa ta sẽ báo cáo với bác quản lý người chính là kẻ trộm."

- "Nói suông ai tin? Bằng chứng đâu?"

Ánh vênh mặt thách thức, Nhận hát hàm bảo.

- "Đây, bằng chứng đây, trước mặt ta, chính người. Tự đi xuống thú tội."

- "Vào rừng mơ mà bắt con tưởng bở."

Vấn kiêu góm, Nhận mắt kiên nhẫn quát.

- "Duyên đâu, Ánh khát nước rồi! Ngươi mau húp nốt bát mì tôm rồi vào đi tè cho ta!"

Về mặt Nhận cực nghiêm túc khiến Ánh sồn gai ốc, chẳng còn cách nào khác đành đem Cao Bá Vương ra làm bùa hộ mệnh. Không ngờ còn khiến Nhận điên hơn, máu nóng dồn đỏ hết hai bên má, Nhận xông vào cù cho Ánh một trận thừa sống thiếu chết. Chưa bao giờ Như thấy Ánh cứ vừa cười ha ha xong lại khóc lóc thê lương thống khổ đến thế. Như thèm khát được gọi võ giồng Nhận ghé, có võ là có tất cả, tới lúc đó Như sẽ không bao giờ bị thằng Vũ bắt nạt nữa, ngược lại hề thằng Vũ bố láo bố toét Như sẽ trói nó như trói một con lợn và sai khiến nó như một con nô tỳ. Thật sướng!

Giống cái cách Nhận điều khiển Ánh đây này, ngoan như cún gọi điện xin lỗi Vương rồi cun cút đi đầu thú, bị đình chỉ học một kỳ nhưng không dám oán than nửa lời. Ánh cũng không nói với ba mẹ mà vẫn ở lại thành phố kiếm việc làm thêm. Đi làm đã mệt chết người thì chớ, tới về thì thoáng gặp Vương Nhận đùa nhau chỉ muốn bốc hỏa. Rõ ràng Ánh nhắm Vương trước mà lại bị Nhận hót tay trên. Nhận cứ đợi đấy, cục hận này Ánh nhất định sẽ trả lại cho Nhận, rồi Nhận sẽ phải nhục nhã gấp một trăm lần nỗi nhục mà Ánh phải chịu ngày hôm nay, nếu chỉ nhục nhã gấp chín mươi chín lần, Ánh thì không làm người.

Ánh dồn sức chăm chút bản thân, rất nỗ lực trong công cuộc thả thính mới câu được một anh giai ngon nghề, tuy hơi móm nhưng được cái "nhà mặt phố, bố làm bảo vệ". Quan trọng nhất là anh bao nuôi được Ánh, ba anh lại làm bảo vệ thân tín của một nhân vật rất có máu mặt, có thể giúp Ánh rửa hận. Đợi đến một ngày tháng năm, trước hôm Nhận đi thi chung kết võ thuật thành phố, Ánh chọn mười em giai to cao lực lưỡng nhất cho đón Nhận ngay trên đường đi tập võ về, với khát khao sẽ tước đi thứ quý giá nhất của Nhận, khiến cho Nhận phải uất ức tới mức về bản ăn lá độc tự vẫn.

Theo căn dặn của Ánh, các em cẩn thận đưa Nhận ra căn nhà hoang trên bãi bồi ven sông, cách ngoại thành hai mươi cây số. Đêm đó, mười một giờ không thấy Nhận đâu, Như gọi cho Vũ, hần kêu Vương đi giao hàng vừa mới về, khả năng cao là Nhận không ở cùng Vương. Đợi thêm một tiếng nữa tới mười hai giờ đêm thì mọi người bắt đầu lo lắng, phân nhau ra tìm Nhận. Bị hoảng loạn nhất có lẽ là Vương, hần lệnh đèn ngoài biển nhiều ngày, về tới nơi còn chưa kịp nghỉ ngơi thay áo quần đã lôi đàn em đi lùng sục bốn phương tám hướng. Trời càng về khuya hần càng thấy run, một giờ sáng, hai giờ sáng rồi tới ba giờ sáng, Nhận vẫn mất tích không tăm hơi.

Đầu óc hần căng thẳng cực độ, hần cảm khư khư chiếc điện thoại của Nhận mà bọn đàn em tìm được bên vệ đường, nắm thật chặt, chỉ mong có thể cảm nhận được chút hơi ấm còn sót lại của Nhận. Nhưng không, chiếc điện thoại giờ cũng lạnh toát rồi. Hần sợ, hần rất sợ khi tìm được người thì Nhận cũng sẽ lạnh toát như vậy. Mới tối qua Nhận còn nhắn tin kêu nhớ hần, mong hần về với Nhận, vậy mà nay hần về rồi lại chẳng thấy Nhận đâu. Nhận không phải dạng con gái thích làm màu dối hòn để bạn trai phải đi tìm, Nhận như này nghĩa là xảy ra chuyện lớn rồi. Tất cả các bệnh viện đều không có tin tức, chỉ có khả năng Nhận bị bắt đi. Nhưng là ai bắt Nhận? Trước giờ hần đâu chỉ gây sự với một hai người? Hần đoán sao được đây? Bên cạnh Cường vẫn lái xe đưa Vương đi lại một lượt các địa điểm đáng nghi, Vương thì cố gắng trấn tĩnh sạc điện thoại cho Nhận. Máy đầy pin khởi động lại, Vương nhấn vào xem clip mới nhất Nhận quay, nhìn điệu bộ dễ thương của Nhận hần chợt cười buồn.

- "A Đồ ơi ta nè, ta đây nè, ta nhớ A Đồ chết đi được a. Tuần trước ông nội còn đón ta qua chơi a, ông nội biết ta sắp thi chung kết võ thuật nên dạy ta mấy món lợi hại ghê lắm. A Đồ về mau về đi để ta quật chết A Đồ a."

Là clip quay làm nũng Đồ nhưng chưa kịp gửi đi. Hình như Nhận đang bấm chế độ dừng để về ký túc xá quay thêm. Đồ nhớ Nhận nên cứ xem đi xem lại. Cái môi chu nè, cái má hồng hồng nhìn cưng ghê đó. Đồ xem đến lần thứ ba chợt khựng người, không phải vì Nhận, mà vì những tên to khỏe đáng nghi phía xa xa lên lút đi theo Nhận. Chỗ Nhận quay đông người nên bọn chúng không tiện ra tay, nhưng chỗ chiếc điện thoại này bị rơi là ở góc khuất, có lẽ Nhận bị bắt đi ở chính góc đó, và người bắt Nhận ắt hẳn không ai khác ngoài lũ khốn nạn kia. Đồ ngay lập tức gửi hình ảnh cho đàn em, chỉ sau nửa tiếng đã có kết quả, không thể ngờ lại là người làm việc dưới trướng của anh Lộc, cháu họ của ông nội hần, nói cách khác, anh họ hần. Người ra lệnh nghe đồn là con trai bảo vệ thân cận của anh, hình như bị bạn gái sai khiến, bạn gái là ai thì Đồ đã biết, nhưng Đồ không có thời gian xử, bởi từ khi nhận được địa chỉ Đồ đã đá Cường ra khỏi xe, mình hần dồn hết tốc lực lao đi.

Hần tới căn nhà hoang lúc bốn rưỡi sáng, trời mưa lớn nên nước sông dâng cao ngập xâm xấp mặt nhà. Màu nước trong vắt hoà với màu máu đỏ quạch, người con gái hần yêu thương nhất áo rách tả tơi nằm thoi thóp cạnh mé cửa. Tim Đồ đau thắt, hần đau đến mức tay chân run lẩy bẩy, hần bước tới xác Nhận dậy, nhưng Nhận lại sợ hãi đẩy hần ra.

- "Là ta mà, A Nhận, là ta."

- "Ngươi...ngươi...tránh ra đi a...ta...ta không xứng..."

Nhận một mực cự tuyệt hần, hần tiến một bước Nhận lùi một bước. Người Nhận phờ phạc tả tơi đâu còn sức, nếu muốn hần có thể khống chế Nhận dễ không, nhưng hần xót Nhận nên không nỡ.

- "A Nhận, ngoan, lại đây với ta."

Mặc cho hần nói hần rất nhớ Nhận, Nhận nhất định không cho hần chạm. Gương mặt tím tái của Nhận như dao lam cứa qua tim hần, mắt hần đỏ quạch, nước mắt không kim được mà rớt xuống. Trong phút chốc Nhận như hoá thành một người khác, tươi cười lao vào ôm hần.

- "Đẹp dễ sợ a! A Đồ thường ngày đã đẹp, nay rơi lệ nom như tiên nữ a. Đẹp chết đi được. Ta biết ngay mà, ta đoán không sai a."

Đồ tạm thời bị sốc, Nhận nhí nhảnh kể lại chuyện hôm qua bị đánh ngất bắt ngờ từ phía sau rồi đưa tới đây. Đến đêm bọn chúng qua tát nước lạnh vào mặt Nhận, có mấy tên háo sắc cầm dao rạch rạch áo của Nhận. Nhận điên lắm nhưng vẫn phải ngọt nhạt dỗ bọn chúng, kêu phải cời trói cho Nhận thì Nhận mới phục vụ các anh chu đáo được. Mấy thằng trông Nhận nhỏ con nên khinh, chủ quan cắt dây thừng. Khổ cho bọn chúng, chân tay chị Nhận vừa rảnh thì chị đã như con cọp cái nhảy lên cho mỗi thằng một chưởng. Chị có võ ông nội anh Đồ dạy nên chị đéch sợ bỏ con thằng nào hết, mình chị chấp mười đứa, đâm đá chán chị còn nhanh tay cướp lấy con dao, lợi dụng thân hình nhỏ con thoát ần thoát hiện rạch đũng quần của từng đứa một.

- "A Đồ nhìn chiến công của ta a!"

Nhận chỉ tay vào vách tường, bấy giờ Đồ mới để ý, mười thằng thì cả mười bị trói, đứng cùng một tư thế, bên trên mặt mũi sưng tấy rớm máu, bên dưới không mảnh vải che thân phải dùng tay làm lá chắn.

- "Đứng thẳng lên, cẩn thận hông củ cái a."

Nhận dọa, bọn kia toát mồ hôi hột, ngoan ngoãn nghe lệnh. Nhận cười tít mắt quay sang kể lể với Đồ.

- "Có mấy thằng không đủ dây thừng để trói nên ta phải cắt mấy dây leo đại trói tạm. Xong ta đang định về thủ đô thì trông thấy Đồ tới a, ta nhớ cái bộ phim Hàn xem tuần trước có nữ chính bị bắt cóc xong nam chính đến cứu rồi khóc tu tu hay ghê lắm, thế nên ta nằm lăn lộn ra đất giả bộ bị thương tồn để Đồ có cơ hội khóc cho nó lãng mạn a."

- "Nhận!!!"

Đồ tức nghẹn rồi mà Nhận vẫn tung tung.

- "Chưa đủ a? Hay Đồ thích theo kịch bản phim Trung? Giờ ta cời trói cho bọn kia rồi ta ngắt lăm, Đồ u uất chạy tới đánh bọn nó toi tã, vừa để phục thù cho ta, vừa thể hiện được bản thân Đồ có sức mạnh phi phàm của nam chính ngôn tình. Đánh xong rồi Đồ mới đau xót chạy tới xoa ta đây, ôm ta về sau đó thống khổ ghé tai ta thủ thỉ, A Nhận thương yêu, cho dù kiếp sau nàng chỉ là một nhành hoa nhỏ, ta vẫn nguyện hoá thuốc trừ sâu để bảo vệ nàng."

Mấy đứa kia nghe tới đánh toi tã thì tái xanh mặt mày, chị Nhận thì vừa tưởng tượng vừa cười gian còn anh Đồ điên muốn tăng xông. Lần trước chỉ sau ba ngày hán đã giết mình phát hiện bị Nhận chơi vụ Nhận hiện hồn về, bắt hán bỏ hết người yêu. Khi đó hán hứa sẽ không bao giờ để Nhận qua mặt nữa, ai ngờ còn chưa đem trâu xuống nhà Nhận, đã bị xoi nguyên một chuồng lừa. Hán lo cho Nhận là thế mà Nhận nở lòng nào treu đùa cảm xúc của hán. Nhận có biết thời khắc nhìn Nhận nằm đó, lồng ngực hán quặn thắt tưởng chừng muốn nổ tung?

A Đồ điên lắm, điên thực sự luôn. Hôm đó hán cho đàn em về rước Nhận chứ không thèm đưa Nhận về thủ đô. Nhận mất một đêm đánh nhau bầm dập nên thi võ thuật chỉ giành được giải nhì thôi. Tính Nhận thích xếp đầu nên Nhận buồn ghê lắm, mà Nhận đã buồn thì cần có người giải khuây. Mỗi lúc trong lòng khó chịu Nhận lại tìm Ánh, kêu Ánh bóp chân hầu Nhận. Căn bản A Cường đã nhắn tin cho Nhận biết kẻ chủ mưu nên Ánh không dám cãi nửa lời, nguyện lấy thân làm nô tỳ chuộc tội.

Nhưng Nhận vẫn không vui, tại suốt từ tháng năm tới lúc hết học kỳ hai Đồ không thèm gặp Nhận, không thèm xem cả tin nhắn. Ngày cuối cùng trước khi về bản, Nhận quyết định dậy từ bốn giờ sáng, qua nhà A Đồ nhìn một cái cho đỡ nhớ, định rằng nếu hán chưa ngủ sẽ ôm trộm hán nữa. Nhận vừa tới cổng thì gặp Nông Minh Nặc, hán cũng về bản hôm nay, định qua gửi thịt bò gác bếp cho A Đồ trước khi nghỉ hè, món mà Đồ thích ăn nhất. Tất nhiên hán đâu có biết, thịt hán gửi trước giờ một nửa vào bụng tên Cường, một nửa vào bụng quản gia và đàn em, A Đồ đâu có ăn miếng nào. Mọi khi A Minh chỉ treo thịt ngoài cổng thôi, nay thấy A Nhận đi vào hán trong nhà hán lại nổi máu ghen, hăm hăm đi theo.

Suốt chặng đường lên phòng Đồ, Minh và Nhận không nói với nhau câu nào cả, cho tới khi cánh cửa kia mở ra, chứng kiến Đồ đang ôm một ai đó trong vòng tay rộng lớn của mình, cánh môi hai người còn quấn chặt, cả Minh và Nhận đều bất chợt quay sang nhìn nhau rớt nước mắt.

- "A Đồ không cần ta nữa!"

- "A Đồ cũng không cần ta nữa!"

A Minh và A Nhận tui thân ghen ngào. A Đồ thật xấu, A Đồ dám treu đùa tình cảm của A Minh và A Nhận. A Đồ cậy là trai thủ đô nên bắt nạt trai gái dân tộc. A Đồ dùng củi mà hong, A Đồ gây tổn thương cho Minh Nhận một thì Nhận Minh sẽ trả A Đồ gấp mười, thậm chí một trăm lần.

- "Nhưng trả thù như nào cơ?"

A Nhận mếu máo hỏi, A Minh suy tư hồi lâu rồi cầm tay A Nhận tuyên bố.

- "Phốt lờ hán, làm cho hán không bao giờ có được chúng ta."

- "Phải làm thế nào để hán không bao giờ có được chúng ta?"

Không gặp hán nữa? Không được, Nhận còn xuống thủ đô học, Minh tuy học xong rồi nhưng công việc buôn bán dưới này đang thuận lợi, qua hè sẽ vẫn xuống kinh doanh, biết đâu lại có lúc duyên phận tình cò. Làm cách nào đó để hán nhìn thấy hoa nhưng không ngửi được hoa...cho hán chết thêm đi...ây chính là...làm cho hoa có chủ. Minh và Nhận nhìn nhau, dường như hiểu ý nhau, cả hai cùng gật đầu đồng thanh.

- "Chúng ta cưới nhau!"

Phải, chỉ khi cưới nhau, A Đồ mới không bao giờ có được chúng ta nữa. Việc đã quyết, A Minh cùng A Nhận nhắn tin báo hỷ với A Đồ rồi dắt tay nhau ra Giáp Bát, lên chiếc xe của A Tư về bản Lan Hồ Diệp. Tạm biệt thủ đô thân yêu, tạm biệt A Đồ, nay ta đã chia xa rồi, cay lắm, quên sao được A Đồ cùng ai kia?

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Con rể tương lai của ta a

Cao Bá Vương thức giấc lúc một giờ chiều cùng chiếc đầu đau buốt. Hắn nhớ đêm qua Nhận tới nhà hắn, Nhận mặc váy xinh và cười với hắn rạng rỡ biết bao! Nhận khóc lóc quỳ xuống ôm chân hắn, cầu xin hắn tha thứ. Nhận bảo Nhận sai rồi, sai kinh khủng khiếp luôn, Nhận hứa từ giờ trở đi Nhận sẽ không trêu chọc Đồ nữa, Đồ gọi dạ, Đồ bảo vâng, Đồ là tình yêu, là bầu trời, là ông hoàng của đời Nhận. Đồ nghe sao mà cái lỗ tai nó bùi, nó ngọt, nó thấm đượm tình người, Đồ mạnh mẽ kéo Nhận vào lòng, ôm siết lấy Nhận cho thoả bao nỗi nhớ mong. Và rồi, Đồ ngủ lúc nào không hay, một giấc ngủ đầy bình yên.

Mọi chuyện kỳ diệu tới mức Đồ cứ ngỡ âu cũng chỉ là mộng đẹp, nhưng không, khi Đồ tỉnh giấc Nhận vẫn đang nằm e ấp trong lòng Đồ, cuộn tròn như con mèo nhỏ. Đồ xúc động đưa tay luồn qua mái tóc dài như suối nước của Nhận mân mê. Tóc Nhận thật giống lông con chó mực nhà Đồ, màu đen óng ánh hơn cả than hoạt tính nhưng lại bù xù và rối rắm bởi cái tội lười tắm. Khác với những con chó nữ điệu đà trong đàn, con đó cứ đến giờ tắm nó lại chui vào lỗ nhất định không chịu lộ mặt, đầm ra lông nó lúc nào cũng hôi như tóc Nhận lúc này vậy. Đồ ghét ở gần con đó, nhưng Nhận thì khác, Nhận như nào Đồ cũng thấy yêu, kể cả mùi hôi chó ở trên người Nhận thì cũng thành thơm. Đồ kiên nhẫn dùng tay gỡ những sợi tóc rối, Đồ càng gỡ tóc càng rối, tóc càng rối Đồ lại càng muốn gỡ, ngắt nỗi sự chẳng lành, Đồ mới hơi dùng sức đã vặt sạch tóc trên đầu Nhận.

Mất đi bộ tóc dài che đầu, Nhận bây giờ trọc lóc. Rốt cuộc Đồ đã làm gì thế này? Đã mạnh đến như vậy ư? Mạnh đến mức cạo đầu Nhận chỉ trong tích tắc, và cũng chỉ trong tích tắc thôi, đã có thể hô biến gương mặt Nhận thành mặt thẳng Cường, phò đại ca bang Cọp Đen. Đồ cố chớp mắt, chớp đi chớp lại cả trăm cái nhưng vẫn không thể biến Cường trở lại thành Nhận, sự hồi hám bản thủ trên người nó khiến Đồ sồn gai ốc, một chương đập thẳng bé bay thẳng ra cửa.

Lúc bấy giờ Cường mới thức giấc, hắn mếu máo gạt nước mắt. Đêm qua cả bang ăn liên hoan mừng doanh số cuối tháng, trong con say đại ca lôi hắn ra, bắt hắn đội tóc giả, mặc váy xinh, lại còn múa điệu múa "Em là cô nương bán Lan Hồ Điệp...", hại hắn bị mất mặt trước cả bang Cọp Đen. Hắn nín, hắn nhin, hắn giả chị Nhận cố xin lỗi anh Vương cho xong chuyện, ai ngờ đại ca lại ôm hắn trong lòng say sưa ngủ. Hắn giận lắm! Giận trái tim mình đã trao cho A Minh rồi nhưng trước nhan sắc hoạ thủy của đại ca vẫn không kiềm được mà rung động. Tuy nhiên thực sự chỉ là rung động thôi, con người trước cái đẹp ai chả rung động? Người thô lỗ như đại ca sao có thể so được với A Minh? Chết ít A Minh chưa bao giờ đập hắn ra khỏi xe, cũng chưa bao giờ đập hắn xuống giường, A Minh còn luôn gửi đồ ăn ngon cho hắn. A Minh vẫn là chân ái của đời hắn, nhất định sẽ có một ngày khi thời cơ đến, hắn sẽ tiết lộ cho A Minh bí mật động trời, rằng người chat với A Minh thường ngày chính là hắn, là thằng Cường này, là A Cường, của A Minh. Phò đại ca bang Cọp Đen hít một hơi thật sâu rồi bỏ xuống tầng, để lại đại ca bang Cọp Đen một mình trong phòng, nhìn trân trân vào màn hình điện thoại, sốc không nói lên lời.

"Rằm tháng bảy này Nông Minh Nặc và Cù Băng Nhận thành hôn. Kính mời bạn bè thủ đô tới tham dự! Địa chỉ: Bán Lan Hồ Điệp, nhà gái: trường bán Cù La Quả. Nhà trai: Già làng Nông Văn Đạm

P/S: Minh Nhận."

Gửi từ số máy của A Nhận, Cao Bá Vương vội vã lao tới ký túc xá. Duyên, Ánh, Như, Vũ cũng nhận được tin nhắn tương tự. Duyên hay tin sốc y như Vương, tạm thời hoang mang chưa biết nên như nào. Ánh ghét Nhận nhưng trộm nghĩ vụ bắt cóc nếu không vì Nhận chắc Vương bám vằm Ánh, rốt cuộc quyết định gửi thiệp mừng. Như đang gói đồ để về quán với Vũ thì thấy nó nhắn tin.

"Đám cưới A Nhận bỏ phong bì bao nhiêu cho phải phép mày nhỉ?"

"Khỏi bỏ, không cưới được đâu!"

"Sao mày biết?"

"Tao cho người lên phá!"

"Vãi, ai? Mày làm méo biết vỡ, cần thận Nhận oánh cho toè mỗ."

"Tao thách Nhận xuống tay!"

"Đừng nói với tao mày mượn người của thằng Vương nhé, đừng đại, nó với Nhận đứt rồi, từ vụ bắt cóc đó nó đi bar với tao suốt, nó tuyên bố Nhận giờ chỉ là con muỗi thôi."

"Ừ, nó sắp lên bàn bắt muỗi rồi đấy!"

Như soạn nhanh tin cuối, vừa hay Vương cũng chạy tới hỏi chuyện của Nhận, Như nức nở thành tiếng.

- "Khổ quá Vương ơi, sáng nay trường bán Cù La Quả với anh rể Cù La Chim lên thủ đô kêu gái bán có con hết rồi mà Nhận vẫn nhon nhon dưới thành phố là không thể được, họ trói Nhận như trói một con lợn rồi bắt Nhận về quê lấy chồng, chính là A Minh đó. A Minh cũng bị trói cùng lồng với A Nhận, hai người có võ nhưng không dám bỏ láo với bậc tiền bối nên đành nghe lời. A Nhận có nhắn lại kiếp này người Nhận thương là Đồ, Nhận sẽ đội Đồ, nếu như đêm tân hôn còn chưa thấy Đồ thì Nhận sẽ ăn lá độc, hẹn Đồ kiếp sau."

Nhận sẽ không ăn lá độc đâu, Nhận không phải là đứa con gái yếu đuối, Nhận sẽ tìm cách trốn đi chứ không bao giờ đầu hàng dễ dàng như vậy. Đồ

hiểu thừa tính Nhạn, biết chắc chắn trong câu chuyện vừa rồi Như đã thêm mắm dặm muối nhưng không hiểu sao Đồ vẫn rất nóng ruột, rạng sáng hôm sau hẳn đã có mặt tại huyện của Nhạn, vượt qua hai quả đồi và ba dãy núi mới trông thấy bản Nhạn ở. Người ta đi rồi nghỉ, hẳn thì cứ chạy miết, lại còn lạc đường tùm lùm nên vừa hay xuống tới chân núi, hẳn liền đổ gục ngay cạnh trang trại nuôi bò.

A Minh lên cho bò ăn nên hẳn trông thấy A Đồ đầu tiên, hẳn lôi A Đồ vào nhà kho, xếp chẵn xếp gối cẩn thận cho A Đồ nằm. Rõ ràng tin nhắn báo hỷ cả hai cùng soạn nhưng gửi đi từ máy Nhạn, vậy mà Đồ tới bản lại tìm A Minh trước, chứng tỏ trong lòng A Đồ, A Minh cực kỳ quan trọng. Phải chăng có hiểu nhầm gì? Người con gái nằm cùng A Đồ là ai?

Là A Cường. Sau khi A Đồ tỉnh đã giải thích với A Minh tất cả, A Minh mừng run cả người, từ lúc gặp A Đồ thì A Minh đã lờ mờ đoán ra rồi, nếu A Đồ có ý gì khác thì sẽ chẳng bao giờ đi tìm A Minh đâu. A Minh rủ A Đồ đi chơi chợ chiều nhưng A Đồ không chịu, chỉ sốt ruột ra lệnh.

- "Người mau huỷ bỏ hôn ước với A Nhạn cho ta!"

Người ta nói phải khi vượt mặt nhau mới nhận ra giá trị của đối phương quả không sai. Nhìn vào ánh mắt bi thương của A Đồ, A Minh biết tình cảm của A Đồ chân thành tới nhường nào. A Minh bị tấm chân tình ấy làm cho cảm động, A Minh kêu A Đồ cứ an tâm nghỉ ngơi, còn hẳn chạy sang nói chuyện với A Nhạn.

- "A Nhạn có nhà không a? Ta bảo này, ta sẽ không lấy A Nhạn nữa đâu a."

Trưởng bản Cù La Quả vội vã túm cổ áo A Minh lôi ra ruộng hời han. A Đồ nãy giờ vẫn bám theo A Minh nhưng không lên tiếng, hẳn trốn sau bụi hoa dâm bụt, ngầy ngốc ngắm nhìn bóng dáng quen thuộc nào đó, đôi má lúm đồng tiền hồng hồng trong nắng chiều rạng rỡ, váy hoa thổ cẩm tung bay theo gió, theo cả từng nhịp chân giẫm gĩa kia. Những hạt gạo trắng phau lộ mình dần trên đồng thóc vàng óng, bàn tay ấy thoăn thoắt sáng sủa lọc lọc, vừa sáng vừa hát ca. Giọng ca có chút gì đó da diết buồn buồn hại người nghe nào nề tẻ tái, nhin không nổi chạy ra ôm chầm lấy người hát, mới hít hà được một chút đã bị một chày đập vào người. Nhạn nghiêng rằng nghiêng lợi cầm chày đuổi đánh, vừa đánh vừa nằng Đồ tội nặng nhít, Đồ tránh đòn nhưng vẫn phải giữ khoảng cách gần với Nhạn, kiên nhẫn giải thích từng chút, từng chút một. Đến khi Nhạn tường tận mọi việc cũng là lúc Nhạn nhận ra Nhạn đã lừa Đồ lên tới đỉnh đồi chè. Nhạn còn nhận ra tay Đồ bị Nhạn đánh bầm tím.

- "Vậy ta hiểu lầm, là ta sai. Cho A Đồ đánh ta a!"

Nhạn nộp chày cho Đồ, Đồ nghiêm giọng hỏi.

- "A Nhạn chịu được mấy đòn?"

- "Mấy cũng được a! Đánh bao nhiêu tùy thích a!"

Nhạn can đảm đáp, Đồ ngồi tựa người vào cây chè đại thụ gần đó, đoạn kéo Nhạn ngã vào lòng mình, bắt đầu dạy bảo Nhạn. Thà hẳn cứ dùng chày mà gĩa Nhạn còn thấy thoải mái hơn, đằng này hẳn đánh Nhạn bằng tay, đánh gì mà chả đau a, bù lại cứ thấy nhồn nhột a, tim cũng sắp nổ rồi a. Cái người đáng ghét đó còn đang cười đều Nhạn, tức mình, Nhạn bất ngờ bật dậy, cụng trán mình vào trán hẳn cho thật đau rồi lừa lừa bỏ ra khỏi lòng Đồ. Chả hiểu lòng cuồng kiêu gì mà lẫn lộn lốc xuống dưới, kéo cả Đồ cũng lăn theo.

Nếu như là A Tuyết hoặc A Minh, nhất định sẽ mắng Nhạn tội nghịch ngợm. Nhưng A Đồ thì khác, A Đồ không hề nổi cáu với Nhạn, ngược lại tay A Đồ vòng qua phủ lên đầu Nhạn, tránh cho Nhạn bị đá dẫm. Xuống tới chân đồi tay Đồ trầy xước một mảng, Nhạn kéo Đồ vào căn nhà gỗ dựng lá thuốc sấy khô, tìm một lọ bột tán nhỏ rắc lên vết thương của Đồ.

- "Đau không a? Người ngốc ghê a!"

- "Nương tử thương ta a?"

Đồ nhại giọng Nhạn làm nũng, Nhạn kiêu căng bĩu môi.

- "Ai thèm làm nương tử của người a? Người ta là gái sắp gả đi rồi a, gả cho A Minh đó a!"

- "Vừa nãy A Minh đến từ hôn mà a?"

Ừ a! Nhạn quên khuấy mất! Thầy Nhạn chắc tức giận ghê lắm a, khổ thân thầy nương vì sinh ra Nhạn kém cỏi bị cả A Mạnh lẫn A Minh từ hôn a. Nhạn thương thầy nương ứa nước mắt. Đồ chạm cánh môi lên giọt nước đó, nhẹ nhàng hút vào. Nhạn đưa môi tìm môi Đồ, cố ý nhá mạnh, tay Nhạn tìm tay Đồ, ôm khư khư trong lòng mình. Tay Đồ không chịu yên phận, lách qua lớp vải mỏng manh, da dẻ Nhạn nóng bừng bởi sự đụng chạm thân mật đó, môi Nhạn khẽ run rẩy, Đồ nhân thời cơ đưa lưỡi vào trên chốc. Nhạn cũng lâu cá dùng lưỡi cuốn lấy lưỡi Đồ, những ngón tay nhỏ nghịch ngợm vờn Đồ, hại Đồ khó chịu như bị rơi vào biển lửa đang cháy rừng rực.

- "A Đồ không đầu được với ta đâu a!"

Nhạn chánh choẹ kết luận, Đồ bị khiêu khích điên người nhồm dậy ép Nhạn xuống sàn, dùng dây leo trói chặt chân tay Nhạn, nháy mắt cười khẩy rồi tháo ba khuy áo đầu tiên của Nhạn. Ở nhà nên Nhạn không mặc áo nịt dây, bên trong chỉ còn chiếc áo hai dây mỏng dính đang hồ hững ôm lấy nụ hoa đỏ thắm. Hai má Nhạn hồng rực khi Đồ cúi xuống ngậm lấy nụ hoa đó, chỉ là một nụ hôn qua lớp vải mỏng, còn chưa chạm lên da thịt nhưng toàn thân Nhạn mềm nhũn như người không xương. Phía xa vang vang tiếng bước chân chạy tới dồn dập, không thể ngoan cường thêm được nữa, Nhạn bất buộc phải nhận thua.

- "A Nhận ơi! A Nhận có trong đó không?"

Giọng của trưởng bản Cù La Quả, A Nhận vội vã chỉnh lại váy áo rồi ra mở cửa cho thầy. Vừa rồi đi gặp A Minh hẳn chê A Nhận của thầy đánh đá, đồng đánh khiến tâm trạng thầy rất tệ. A Nhận của thầy tuy không mềm mỏng như hầu hết con gái trong bản nhưng ngay thẳng chính trực, là người tốt a. Xinh đẹp phóng khoáng là vậy cơ mà bị từ hôn đến hai lần, gái nhà người ta tay bồng tay bế mà Nhận của thầy hai chục tuổi đầu rồi vẫn ế chồng ế chơ, thầy thương A Nhận nào nề ruột gan. A Nhận vỗ vai thầy an ủi, đoạn dắt A Đồ qua ra mắt. Trưởng bản ngắm A Đồ một hồi lâu mới sừng sốt thốt lên.

- "Cô nương nhà ai mà đẹp ghê a! Đẹp hơn cả A Nhận nhà ta a!"

- "Thầy...A Đồ...A Đồ không phải..."

- "Không phải người bản ta a? Ủ ta biết rồi, nhìn cách ăn mặc biết liền a. Là người thủ đô phải không a? Con gái thủ đô cắt tóc ngắn cũng xinh quá a!"

- "Thầy hiểu nhầm rồi...đây là người A Nhận thương đó a!"

A Nhận cố hét thật to, trưởng bản nghe mà tím tái mặt mày. A Nhận...A Nhận...thì ra A Nhận bị từ hôn không phải do chưa đủ nét na hiên thực...mà là do...do...A Nhận thích nữ nhân a. Trưởng bản Cù La Quả rót nước mắt, vừa lao về nhà với vợ vừa hét lớn.

- "Ồi chào ôi, ôi già làng ôi, ôi núi rừng sông suối ôi, con gái cưng của Cù La Quả ta là ô môi đó a! Ôi chào ôi nương nó ôi, ta đã dặn người khi chưa thì ăn ít ô mai rồi mà người đâu có nghe! Ôi chào ôi người đến lại nữ nhân cho ta đi a!"

Mặc cho A Nhận cùng A Đồ chạy theo khuyên giải, Cù La Quả vẫn nằm trong buồng khoá trái cửa, chòm trán khóc thút thít. Bất đắc dĩ, A Đồ đành phải trèo cửa sổ chui vào giật chân của trưởng bản, lễ phép thưa chuyện.

- "Thưa thầy, con là nam nhân a!"

- "Nam nhân cái đầu nhà người a. Nam nhân gì mà mặt hoa da phấn, mắt phượng mày ngài, người mà là nam nhân thì ta là con chó nhà người a!"

- "Nhưng con quả thật là nam nhân chính chuẩn luôn a, thầy không tin thì thầy có thể kiểm tra mà a!"

A Đồ từ tốn đề nghị, A Nhận nhí nhảnh vọng vào.

- "Phải đó a, cù cái của người ta hơi bị tươi đó a!"

Dứt lời thì bị nương và A Tuyết mỗi người véo một bên tai rõ đau. Con gái con lúa bô bô cái mồm không có duyên đáng gì a. Nương phạt A Nhận xuống dưới chề cui, bên trên trưởng bản sau một hồi thẩm tra cũng thở phào nhẹ nhõm. Giương mắt từ tối đen chuyển sang rạng rỡ sáng láng, trưởng bản cuối cùng cũng có con rể rồi a, con rể là người thủ đô hẳn hoi, đẹp khủng khiếp luôn a. Trưởng bản dắt A Đồ đi ra mắt bản làng, đến nhà ai cũng hô hời giới thiệu.

- "Đây là A Đồ, là con rể tương lai của ta a, là NAM NHÂN đó a!"

Sợ mọi người hiểu nhầm nên trưởng bản phải nhấn mạnh hết sức. Chiều tối hôm đó anh rể Cù La Chim mổ lợn đãi bà con dân bản. Trưởng bản gọi hẳn bà mối tới xem ngày, bà phán đôi trẻ đợi ra Tết cưới thì hợp tuổi. A Đồ gật đầu liên, tuy chưa chuẩn bị được trâu bò lợn nhưng hẳn đã theo lệ đặt tiền cỗ cưới cho Nhận, đặt cao gấp một trăm lần đám bình thường khiến mọi người mắt tròn mắt dẹt. Trưởng bản chẳng cần tiền lắm, nhưng thấy con gái được người ta xem trọng thì mặt mày mát mẻ không khiếp, A Tuyết thì chưa bao giờ thấy A Nhận như hôm nay, cứ ngồi một chỗ ngượng ngùng, thì thoảng lại ôm nương then thùng kêu không gả đâu, ở nhà với nương.

- "Có mà làm màu a!"

A Tuyết vừa cho con bú vừa trêu, A Chim mắng vợ.

- "Đừng chọc di A Nhận nữa a, ngày xưa đằng ấy cũng thế mà a."

Thằng nhỏ nhà Chim Tuyết cười khanh khách khiến cả nhà đang ngồi ăn tiệc cũng cười nghiêng ngả theo. Bên trong vui vẻ bao nhiêu thì bên ngoài có người u uất bấy nhiêu. Rõ ràng người A Đồ thương là A Minh, đêm đêm A Đồ thức nhắn tin cùng A Minh, ngày ngày nói nhớ A Minh, thậm chí nghe tin A Minh lấy vợ A Đồ còn trèo đèo lội suối đến tìm A Minh, vì đâu ngoắt một cái bảo cưới A Nhận là cưới liền? Chắc chắn A Nhận dùng bùa rồi, A Minh đã nhìn A Nhận rất nhiều lần, riêng lần này thì không thể. Chẳng nhẽ A Nhận không biết bùa ngải sẽ ảnh hưởng tới tuổi thọ của A Đồ, A Nhận sao có thể độc ác đến thế? A Minh kiên nhẫn đợi tới lúc A Nhận xuống bếp gọt hoa quả thì dùng khăn mùi soa vò nát lá rừng rồi đứng từ đằng sau rón rén bịt mũi kẻ thù, đợi A Nhận ngắt lịm mới vác A Nhận chạy lên ngọn núi phía sau dãy nhà sàn rồi ném xuống.

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Về thầy nuôi a

Truyện có tất cả 32 chap, còn một chap nữa là kết.

...

A Minh chỉ dùng một phần mười sức lực khi ném, hắn không chủ ý làm hại A Nhận, chỉ là khi xưa nghe già làng nói người bị rơi từ trên cao xuống sẽ không có khả năng yếm bùa nữa. A Minh chọn ngọn núi thoải thoải nhiều dây leo mọc chằng chịt để tránh A Nhận bị thương tổn. Một phần do hắn còn giận Nhận, một phần biết Nhận có đủ khả năng mò về sau khi tỉnh nên xong việc hắn bỏ đi tìm A Đồ luôn. A Đồ có đôi môi đỏ như mận chín, hàng lông mi dài cong vun vút, chỉ chớp một cái cũng đủ khiến trái tim hắn loạn lạc. A Minh hồi hộp nín thở tiến tới đan nắm ngón tay mình qua nắm ngón tay A Đồ, cứ chắc chắn hai người sẽ tay đan tay đi tới cuối đời, ai ngờ A Đồ giật bản mình đẩy hắn ra xa.

"A Nhận đâu?"

"A Nhận bỏ bùa người nên bị ta ném đi rồi!"

A Đồ sốc, hắn nổi cáu đâm thẳng vào mặt A Minh. Mặt A Minh nóng bừng, không phải hắn không có khả năng tránh, chỉ là, hắn đau đến mức không buồn tránh. Vừa rồi là A Đồ đánh hắn, A Đồ nở lòng nào đánh hắn? Hắn chỉ hất hơi sổ mũi một chút thôi A Đồ đã cuồng cuồng cả lên, gửi một đồng icon khóc lóc thương xót, A Đồ nhắn tin với hắn ngọt ngào bao nhiêu thì A Đồ đứng trước mặt hắn tàn khốc bấy nhiêu. Tim gan A Minh u uất, tự ái trĩu dậy, hắn gào lên đầy thống khổ.

"Rốt cuộc giữa chúng ta là ai sai? Là ai nhắn tin nù kéo người kia? Là ai gửi hình ảnh sặc xi mời chài đối phương? Là ai nói yêu đến đời đời kiếp kiếp không rời? Há? Là ai? Rốt cuộc là ai?"

"Là A Cường"

A Đồ chỉ bỏ lại câu đó rồi vội lao đi tìm A Nhận. A Minh ngồi bần thần một chỗ lục lại đồng tin nhắn trong điện thoại. Là A Cường? Thực sự là A Cường? Ngày nào nhắn tin với hắn A Đồ cũng khen A Cường phong độ thế này, chính trực thế kia, hoá ra không phải A Đồ khen, mà là A Cường đang tự khen chính mình? Từ đầu đến cuối là A Cường nhắn tin với hắn, từ đầu đến cuối là A Đồ thích A Nhận, thích thực sự chứ không phải do bùa ngải gì cả.

"Nồng...Minh...Nặc...Nặc...Minh...Nồng..."

Có người gọi hắn, tiếng gió rú rít cùng tiếng khóc thút thít nghe sao rùng rợn? Nồng Minh Nặc run rẩy ngó nghiêng xung quanh, bên trái không có người, bên phải cũng không, nhưng bên trên có. Một bóng ma trắng thoát ẩn thoát hiện gọi tên hắn, đòi hắn trả mạng. Là A Nhận, không lẽ ban nãy dốc núi tron quá nên A Nhận đã lăn xuống chết ngóm rồi? Là hắn hại A Nhận nên mới bị trả thù. Là A Nhận đang bay trên đầu hắn, hắn chạy tới đâu A Nhận bay tới đấy. A Minh khóc lóc thảm thiết, luôn miệng cầu xin nhưng A Nhận không tha. Nhận phi xuống dưới, mất trọn trùng trùng, thả vải trắng quấn quanh cổ hắn, móng tay sắc như kiếm mò mẩn trên gương mặt hắn, hàm răng nanh nhe ra chuẩn bị ăn tươi nuốt sống hắn.

A Minh gạt mồ hôi trên trán, cố gắng bình tĩnh để tính cách đối phó với ma. Hắn lấy hết can đảm giờ hai tay thật cao rồi giả tiếng chó sói rú lên đầy oai hùng. Hết một hơi dài, hắn chợt thấy người mình nhẹ bẫng. Hắn cứ ngỡ mình bị ăn thịt rồi nên mới hoá thành ma bay bổng nhẹ nhàng như vậy, cơ mà không phải, người hắn nhẹ, chỉ đơn giản là vì quần hắn ướt.

Hắn, Nồng Minh Nặc, chàng trai anh tuấn bậc nhất của bản Lan Hồ Diệp, vừa...tè dầm. Nỗi nhục lớn dần đều đẩy lùi cả nỗi sợ ma. Mùi nước tiểu khai nồng phần nào khiến tinh thần hắn thêm tỉnh táo, hắn găm lên như một con hổ thực thụ, mạnh mẽ đưa tay xé tan tấm vải trắng đang quấn quanh cổ mình rồi uất hận giờ nắm đầm về phía con ma. Con ma tránh được hắn, nhanh như chớp leo lên cây lúi lắt. Lúc bấy giờ hắn mới ngó ra vừa rồi là ma bám cành cây, chuyển từ cành cây này sang cành cây kia để hù dọa hắn. Con ma này thực sự không biết bay, hay nói cách khác, nó là con ma hủi!

"Cù Băng Nhận, để ta bắt được người thì ta giết không tha!"

A Minh tức nghẹn, A Nhận vừa nhảy qua các nhánh cây vừa cười khúc khích. Từ ngày luyện võ với ông nội A Đồ, các giác quan của Nhận đều trở nên nhạy cảm hơn rất nhiều, từ lúc A Minh bước vào bếp A Nhận đã biết rồi. A Nhận chỉ không ngờ là A Minh thích A Đồ, A Nhận đành giả ngất chút cho vui, lúc A Minh ném Nhận xuống núi Nhận cũng làm bộ lăn mấy vòng cho A Minh tin rồi đợi A Minh đi khuất thì trở mình nhồm dậy bám theo sau hù chơi. Ban đầu A Nhận tính vờn A Minh đến sáng, nhưng tại người hắn ướt nhẹp hơi hám nên A Nhận chán, bỏ đi tìm A Đồ. A Nhận dùng hết tốc lực chạy lên núi, dù sao Nhận cũng hơn Đồ ở chỗ biết đường tắt nên vẫn tới trước. Nhận nhớ đợt Nhận bị người của Ánh bắt đi, Đồ tới không cứu được Nhận nên đã rất chạnh lòng, vì vậy lần này Nhận cố ý nằm im một chỗ, tạo cơ hội cho Đồ thể hiện thân thái anh hùng. Đợi Đồ đi tới, Nhận mới nức nở nghẹn ngào.

"A Đồ! A Đồ tới rồi a, ta sợ quá a! Thật may A Đồ tới kịp a, nếu không chỉ e ta đã bị thú rừng chén sống rồi a."

Dứt lời, Nhận làm ra vẻ yếu ớt lịm mắt. Nhận chờ mãi mà chẳng thấy Đồ công Nhận về bản, ngược lại giữa núi rừng hoang vắng, hắn dường như ôm Nhận lên, đặt Nhận nằm trong lòng rồi cúi xuống cắn môi Nhận.

"A Nhận đừng sợ, ta sẽ thay thú rừng chén sống A Nhận a."

A Đồ cắn A Nhận mạnh hơn, A Đồ nghi ngờ rồi a? A Nhận không tin, A Nhận diễn giỏi thế cơ mà? Đã thế A Nhận sẽ giả bộ đến cùng, nhất định không nhúc nhích, đến lúc đó xem A Đồ còn cứng được không? Có mà lại khóc lóc van xin A Nhận tính lại a! A Nhận nghĩ vậy nên ngoan cường không mở

mắt, A Đồ cũng chả có gì khấn trương cả, chỉ là bàn tay xấu xa lách qua lớp áo len dày, nghịch ngợm đưa nơi đầy đặn nào đó ra khỏi, dùng cánh môi phủ lên đoá hoa diễm lệ. Toàn thân A Nhận run rẩy, miệng chửi thề A Đồ khôn khiếp. Hắn lấy cớ thầy đã đồng ý gả Nhận cho hắn để bắt nạt Nhận a. Nhận tức tím tái mặt mày, bất thành linh xông dậy đập A Đồ ngã ngira.

- "Ta thua rồi a. Nhà ngươi là đồ đều cáng a!"

Nhận mắng rồi ngượng ngập khoác lại áo, hai má đỏ phừng phừng chạy xuống núi, để lại Đồ ngồi một mình cười vang núi rừng. A Nhận nhận thua nhìn đáng yêu quá a! Cơ mà khổ cho A Đồ chỉ vui được chốc lát, cả một kỳ đầu tiên của năm ba hắn bị A Nhận giận không cho chạm. Hắn tốn bao công sức nhờ Vũ thì Vũ tốn ngàn ấy công sức nhờ Như khuyên giải, ngắt nổi, lực bất tòng tâm. A Nhận về bề ngoài kêu ghét A Đồ, nhưng thực tình A Nhận cũng như bao cô nương khác thôi, sắp đến ngày cưới nên có chút hồi hộp, cũng bận rộn nữa. Con gái thành phố sinh viên năm ba như Duyên, Như, Ánh không học thì tối tối ngả nghiêng cây phim cây truyện hoặc buồn đưa với người yêu, còn con gái bản làng như Nhận, lấy chồng tuổi này là muộn lắm rồi.

Một ngày của Nhận bắt đầu từ năm giờ sáng ra công viên chạy bộ, bảy giờ về đi học trên lớp, chiều lại lên thư viện tìm sách đọc thêm. Nhờ tìm tòi chăm chỉ, giờ Nhận đã có thể đầu mạch điện ngon ơ rồi, còn thiết kế được cả tấm thu năng lượng mặt trời mini để chạy đèn led nhỏ xinh. Riêng buổi tối Nhận nghỉ học, dành thời gian tự tay may váy cưới.

Tết năm đó Như, Duyên về bản Nhận tiếp nước cho nhà cô dâu. Ánh cũng lên cùng, tháng mười âm vừa rồi Ánh bị thằng người yêu bạo hành, khó khăn lắm mới trốn được vào nhà vệ sinh. Trong lúc nguy kịch nhất, Ánh bấm số của Nhận, suy cho cùng, không còn ai để gọi ngoài Nhận. Nếu Nhận không tới, có lẽ ngày hôm sau Ánh đã được lên báo với một tiêu đề rùng rợn nào đó, nhưng thật may, Nhận đã tới. Cứ thế đập cửa xông vào dân cho thằng người yêu Ánh một trận thừa sống thiếu chết. Lúc nép sau lưng Nhận, tìm Ánh thấy ấm áp biết bao. Từ nhỏ đến lớn chưa từng có người bạn nào tốt với Ánh như vậy, chưa từng có ai bất chấp xông vào nguy hiểm cứu Ánh, kể cả người yêu cũ, anh Sáng.

- "A Nhận, chúc A Nhận hạnh phúc. Nếu anh Vương phản bội Nhận thì cũng đừng lo, tui sẽ cùng Nhận đi đến cuối cuộc đời."

Ánh vừa tết tóc cho Nhận vừa dặn dò, Như cười lớn.

- "Ồ phòng mình có hai con bong bóng từ lúc nào thế?"

- "Phi phui cái mồm bà, người ta là bạn tri kỉ."

- "Quên đi, bạn tri kỉ của ta là Duyên a!"

Nhận cãi, Duyên cười sượng véo má Nhận. Ánh bấu môi làm ra vẻ tủi thân, bốn đứa đùa nhau rúc rích mãi tới khi A Tuyết thông báo nhà trai đến. A Nhận đang cười nói vui vẻ là thế mà hay tin mặt mũi đỏ phừng phừng. Thời khắc Vương tiến vào buồng rước dâu, Như để ý thấy tay Nhận vã mồ hôi như nước. Tay Vương cũng run không kém, hai người đứng cạnh nhau mà vừa run vừa thẹn chả dám chạm tay nhau, nhìn buồn cười dễ sợ. Như đang định chọc mà thằng Vũ đã lên vào từ lúc nào, nó tằm ngấm tằm ngấm thơm thơm vào má Như một cái, hại Như đầu óc chao đảo chả còn tâm sức để ý Nhận với Đồ nữa. Thầy Hải cũng giống Vũ, lên theo đoàn nhà trai, cơ mà lúc về thì toàn tách đi đánh lẻ với mấy chị bên nhà gái.

Dưới thủ đô do ba A Đồ chưa về nước nên ông nội đứng ra tổ chức, không những đưa tới nhà gái trăm trâu, trăm bò, trăm lợn mà còn trang hoàng cho cháu trai căn phòng tân hôn cực kỳ hoành tráng. Ấy thế mà được thằng cháu bất hiếu, nó chỉ tiếp khách cho ông được bốn ngày đầu tiên, tới ngày thứ năm liền lấu cá giả bệnh tính bài chuẩn. Ông biết tông cơ mà kệ, tuổi trẻ sức cao, ai cấm được tụi nhỏ.

- "Được rồi, A Nhận lên đi nghỉ đi để ông nói chuyện với khách."

Nhận nghe ông dặn mừng huỳnh chạy lên phòng. Cưới ở thủ đô nhọc kinh hoàng a, tiệc tùng linh đình năm ngày liền vẫn chưa ngót khách. Suốt từ hôm về nhà chồng tới giờ Nhận mới được ngâm mình một trận cho đã đời, đang định thả lỏng một lát, ai ngờ vừa khép mắt đã bị kẻ xấu tóm chân trêu chọc. A Nhận tức mình nhồm dậy, nhanh tay với khăn tắm quấn quanh người. Chỗ nọ chỗ kia lấp la lấp ló khiêu khích A Đồ cực độ, hắn đường chỉ trực thời cơ để giật khăn. A Nhận cười khẩy chạy ra ban công, một phát nhảy xuống tầng dưới.

- "Đứng lại! Bên dưới có người!"

Đồ tức tối quát. Nhận vẫn nhon nhon chạy hại Đồ phải nhảy xuống tầng cùng, đoạn ra lệnh cho người làm tắt cả phải nhắm mắt rồi lui ra. Có những lúc Đồ tưởng chừng đã bắt được Nhận, nhưng chỉ trong chốc lát, Nhận cười một cái lại khiến hắn mất cảnh giác, đơ người ra để Nhận nhân cơ hội chạy mất.

- "A Đồ mất nết vừa thôi a! A Đồ bắt nạt ta a!"

Nhận làm ra vẻ uỷ khuất, Đồ bực phát điên.

- "Ta bắt nạt Nhận chỗ nào? Nửa năm trời Nhận không cho chạm ta cũng đã tới gần lâm phiên Nhận chưa? Giờ cưới được ta rồi Nhận vẫn trốn tránh ta, là Nhận bắt nạt ta mới đúng."

- "Thì... thì ta mệt gần chết mà A Đồ không thông cảm cho ta a!"

- "Vậy ta nhớ Nhận gần chết thì ai thông cảm cho ta a?"

Đồ cau tiết mắng, tìm Nhận bỗng dưng loạn nhịp, chân mềm nhũn không nhúc nhích nổi. Đồ cởi áo của mình choàng lên cho Nhận, vác Nhận về phòng, vịn đèn Nhận một bồn nước ấm rải đầy cánh hồng, kiên nhẫn đợi Nhận tắm gội xong xuôi mới đi qua giường sấy tóc giúp Nhận. Sau đó hắn cùng Nhận

xem lại một vài tấm thiệp ghi lời chúc của bạn bè, đến khuya hẳn mới ôm Nhạn thủ thi.

"Xin lỗi, ta chỉ là...nhớ Nhạn quá thôi. Yên tâm, ta sẽ không..."

Đồ chưa kịp nói hết câu thì Nhạn đã ngượng ngừng rút dây áo. Thanh xuân đẹp đẽ hiện lên ngay trước mắt như mối lửa thiêu cháy sự nhẫn nại của Đồ. Hân hôn Nhạn cẩn thận, tỉ mỉ, nhấp nháp từng li từng tấc, bông sen hồng rực nở rộ dưới sự đụng chạm thân mật, một chút đau nhức khiến Nhạn bặm môi, người đối diện biết ý khẽ trườn lên chạm môi mình vào môi Nhạn, từ từ giúp Nhạn thả lỏng, chậm rãi giúp họ hoà quyện. Đêm dài qua đi, trong khi A Nhạn mệt mỏi rồi thì A Đồ vẫn cứ cười nhon nhon, cảm thấy bất công, A Nhạn xỉ mặt trách.

"Đồ đáng ghét, người chèn ép ta a!"

"Vậy ta cho nướng tử chèn ép lại ta a."

Nhạn lườm Đồ, mắng Đồ xấu xa nhưng vẫn ghim trong bụng để lúc khác tính sổ. Đến lúc đó Nhạn nhất định sẽ đòi đổi vị trí, Nhạn sẽ là người chèn ép A Đồ đến khóc thì thôi a, cho A Đồ bết tinh tướng. Tiếc rằng thế sự khó lường, dù có ở vị trí nào đi chăng nữa, Nhạn vẫn thấy mình thua thiệt đủ đường. A Đồ đẹp như yêu nữ, để ở gần thì Nhạn chịu không chống lại được mị lực của hắn, đập ra xa lại không nỡ, bởi có một sự thật khủng khiếp là, A Minh đang sống trong ngôi biệt thự này. Miệng thì bảo đến chơi với A Cường nhưng ai mà biết được nhờ may vẫn còn vương vấn A Đồ thì sao? Đề phòng vẫn hơn, A Nhạn giám sát A Đồ mọi lúc mọi nơi, hễ Đồ ra ngoài kể cả gặp nam hay nữ Nhạn đều tra khảo gắt gao. A Đồ ban đầu cũng thành thật khai báo, nhưng sau dần hắn cảm thấy bức bối.

"A Nhạn đừng hỏi nữa được không? Ta mệt lắm."

"Ta là vợ A Đồ mà a! Ta có cái quyền đó a!"

A Nhạn lý sự, A Nhạn cực kỳ ngang ngược. Ngay cả hôm gặp ba hắn, hắn thì sợ xoắn quẩy mà A Nhạn vẫn thản nhiên như không. Thực tình hắn cưới vợ chỉ được sự đồng ý của ông nội, còn tất thấy đều giấu ba hắn, ngấm ngầm phá đi hôn ước mà ba hắn đã định sẵn, ba hắn không tức mới là lạ. Hắn nín nhịn chịu đòn, còn Nhạn thì càng càng xông vào cắn.

"Hắn là chồng ta a! Ngoài ta ra thì không ai được phép đánh hắn a!"

Cao Bá Hùng tức muốn tăng xông. Hắn quay sang đập một phát không khoan nhượng, tiếc là chẳng trúng được Cù Bạng Nhạn. Con nhỏ nhanh nhẹn né đòn hắn, chỉ là một con ranh con nhưng có thể né được cú đập của hắn, còn hồng hách dùng những thế võ rất quen, những thế võ mà bao năm nay hắn nắn nỉ ời, nước mắt gần dài dòng đủ thủ đoạn nhưng vẫn không được dạy. Cao Bá Mạnh...không lẽ...đã tìm được đệ tử chân truyền? Không thể tin nổi! Cao Bá Hùng chớp chớp mắt, trong lúc hắn mãi mê quan sát, A Nhạn đã lôi thẳng con của hắn cao chạy xa bay. Hắn tức tối đi lên đập cửa phòng, hắn mắng bọn chúng không môn đăng hộ đối, thẳng con hắn ngoan ngoãn không cãi nửa lời, chỉ có con bé đó lạnh lùng vờ ra.

"Ta biết a. Ta là con gái trưởng bản thì tất nhiên là A Đồ không xứng với ta rồi. Nhưng thời đại tân tiến quan trọng cái đó làm gì a, yêu thương nhau thật lòng là được mà a!"

"Ranh con, người ra đây mau! Có tin ngay ngày mai ta cưới vợ khác cho thằng Vương không?"

"Không tin a! Người có giỏi thì vào đây mà cướp hắn a!"

Cao Bá Hùng phần uất đập cửa đánh rầm, trước mặt hắn là hai đứa nghịch tử đang riu rít môi quẩn môi. Cao Bá Vương vẫn âm ức ba hắn nhiều vụ nhưng không có gan cãi láo, nay có A Nhạn như hổ mọc thêm cánh, ra sức ôm Nhạn đùa giỡn hại Cao Bá Hùng nóng mặt mà không làm gì nổi, ôm nguyên một cục hận đi xuống tầng dưới. Cao Bá Mạnh nằm vắt vẻo trên võng, nheo mắt nhìn con trai cười khà khà.

Cao Bá Hùng bị cha đùa con phẫn, nhìn không nổi cho người lưng sục lòi bằng được cha của Nhạn xuống thủ đô. Hắn định gây sức ép lên lão ta, nhưng tiếc thay, cái ngày chạm mặt, cả người hắn lại sững sờ như hoá đá. Trưởng bản Cù La Quả cũng sững sờ chẳng kém, tuy cố nín nhịn để không thốt ra những lời lẽ cay nghiệt nhưng trong lòng lại sục sôi mối hận năm ấy. Con gái cưng gả vào nhà kẻ thù ngàn kiếp, còn gì trớ trêu hơn thế? Có trách cũng trách hắn tìm hiểu chưa kỹ, lo Nhạn ế mà vội gả. Hồi ời có người cha nào ngu muội như hắn, đưa con vào hang cọp. Cù La Quả nóng bừng mặt mày, hùng hục tìm con gái lòi đi.

"Không làm dâu nhà này nữa, về thầy nuôi a. Đi, đi về với thầy!"

"Có chuyện gì thầy nói rõ được không a?"

A Nhạn năn nỉ, xin thầy đợi A Đồ về nói chuyện nhưng thầy không chịu. A Nhạn khóc quá trời bức thầy cáu điên, thầy mắng Nhạn.

"A Nhạn cứ muốn ở đây làm gì a? A Nhạn muốn chết thảm giống A Hoa a? A Hoa nhà chúng ta bị cha của A Đồ bức chết, cả đứa nhỏ của A Hoa nữa, đều chết hết rồi a. Bây giờ một là A Nhạn về với ta, hai là nếu A Nhạn muốn ở lại cùng A Đồ thì cảm gọi ta là thầy, cảm gọi nương là nương, cả bản ta từ mặt A Nhạn, đời này cảm A Nhạn bước chân về bản nữa."

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Kết

Chưa bao giờ trường bản kiên quyết như vậy, A Nhận không còn cách nào khác đành theo thầy về bản. Phải mất một tuần, nương, A Tuyết cùng anh rể Cù La Chim mới thuyết phục trường bản cho Nhận xuống lại thành phố thi cuối kỳ hai, với điều kiện Nhận phải thề với thầy là dọn về ký túc xá ở.

- "Ta không muốn A Nhận bước vào cái nhà đó. Di A Hoa nhà ta khi sinh ra bị thầy nương ruốt vút trên núi, được ông nội Cù La Lá nhặt về nhận con. Tuy không cùng dòng máu nhưng ta luôn coi nó như em gái ruột. A Hoa đẹp thanh thuần thoát tục, năm mười sáu tuổi đã được mệnh danh là tiên nữ núi rừng, mười tám tuổi theo cán bộ huyện về thủ đô để đăng ký thi hoa hậu."

Cù La Quả ngập ngừng nhấp ngụm trà, vợ hần sực sực tiếp lời.

- "Năm đó A Hoa giành vương miện hần hoi a. Cả nhà háo hức đón tân hoa hậu, ngặt nổi...đi một...mà lại về hai...thầy nguoi mắng mỏ thế nào A Hoa cũng không chịu khai ra cha đứa trẻ. Mãi sau thầy phải lặn lội xuống huyện hỏi cán bộ hần mới khai ra cái tên A Hùng, thầy nguoi xuống thủ đô tìm A Hùng nhưng hần đòi bỏ đứa nhỏ. Thầy nguoi và hần đánh nhau một trận rồi thầy về tính với nương giấu A Hoa ở gian nhà trên để nương giả bộ mang thai, khi nào A Hoa sinh thì nương nhận đứa nhỏ đó là con, A Hoa đỡ phải chịu sự chỉ trích của người đòi. Nào có ngờ đứa trẻ mệnh bạc, vừa sinh ra đã bị thú dữ ăn thịt, A Hoa cũng mất ngay hôm đó."

Câu chuyện về di A Hoa ám ảnh A Nhận trên suốt dọc đường xuống thủ đô. A Nhận giận Cao Bá Hùng phụ tình, giận hần gián tiếp hại chết di A Hoa thành ra giận lây sang cả con trai hần. Cao Bá Vương cũng lảng nhãng chẳng kém, trước kia hần có cả rô người yêu a. Trong lòng trào dâng bức bối cho nên lúc về biệt thự gặp A Đồ, Nhận chẳng thêm thương lượng với Đồ đã tự ý dọn đi.

- "Nhận điên hả? Chúng ta là kết hôn rồi đó!"

Phải a, cũng được mấy tháng rồi đó a. Suốt từ Tết âm tức tháng hai dương tới lúc Cao Bá Hùng về nước vào tháng năm vừa rồi A Đồ đối xử rất tốt với A Nhận a. Nhưng biết sao được? A Nhận đã thề với thầy rồi a.

- "Thi thoảng Đồ qua ký túc xá thăm ta cũng được a!"

A Đồ tức nghẹn, A Nhận cũng bướng chữ đầu như người yêu của Đồ trước kia. Người ta bị không chế sợ sun vôi, đảng này Nhận giờ căng chân thương căng tay đánh chông như điên.

- "A Nhận vô lý vừa thôi!"

- "A Đồ mới vô lý đó, trên cổ áo A Đồ có vết son a. Ta mới về bản mấy ngày mà Đồ đã đi tìm gái a!"

Đồ giật mình ngó lại cổ áo, vì không biết bị A Minh và A Cường trêu chọc nên hần thành thật khai báo.

- "Ta không biết vết son này từ đâu ra cả!"

- "Đồ không những ăn vụng mà còn chùi mép không sạch a!"

Mặc Đồ giải thích khản cổ Nhận vẫn một mực không tin, cứ đập Đồ ầm ầm, tức mình, Đồ cúi.

- "Được, vậy Nhận đi đi! Bước chân đi cấm kỳ trở lại!"

- "Chả thêm a!"

Nhận trước mặt Đồ kiêu căng hống hách bao nhiêu thì về ký túc xá gào thét thảm khóc bấy nhiêu. Duyên ở giường trên cũng đồng cảm khóc theo. Duyên với thầy Hải đứt rồi, có vẻ đúng như lời Như nói, thầy chỉ coi Duyên là người thay thế, thầy ngay đến phòng ngủ vẫn treo ảnh chị kia. Khoa của Duyên thi sớm nên giờ này chỉ việc ngồi khóc thôi, khác với khoa của Nhận hai ngày sau mới thi, khóc xong đêm lại phải chong đèn học bài. Thi xong hết năm môn của kỳ đó Nhận cứ tưởng phải thoải mái lắm, ai ngờ càng lúc càng cảm thấy cơ thể bị yếu đi, cả ngày hoa mắt chóng mặt đầu óc lơ ngơ lơ ngơ, thậm chí đến ăn cũng không vô. Lần nôn đầu tiên Nhận chỉ nghĩ đơn giản mình bị ngộ độc, đến lần nôn thứ hai Nhận mới giật mình, vội vã đi mua que thử thai.

Kết quả thực ngoài sức dự đoán của Nhận. Nhận lò dò đi ra công viên ngồi một mình, cứ khóc rồi lại cười, cười xong lại khóc. A Bé đến thật bất ngờ a! A Bé là con của A Nhận đó, A Bé có giống A Nhận không a? A Nhận thích A Bé giống A Đồ cơ, rồi A Bé sẽ đẹp nghiêng nước nghiêng thành cho coi. A Nhận sẽ yêu thương A Bé hết mực, nhưng liệu thể có đủ? Nhờ A Bé muốn có thầy nữa thì sao a? Nhờ A Bé thấy thiệt thòi thì sao a? Hàng loạt suy nghĩ quanh quẩn giày vò tâm trí Nhận, thế rồi, vì A Bé, cũng vì hạnh phúc của chính mình, A Nhận gạt đi lòng tự trọng, chủ động tới tìm A Đồ làm lành. Ngặt nổi A Đồ không có ở nhà, A Cường báo cáo rằng từ lúc thi xong hôm nào A Đồ cũng nhậu ngoài quán. A Nhận nghe vậy không vui chút nào nhưng vẫn cố kiềm nén đi tìm cha cho A Bé. Khi cánh cửa phòng karaoke bị đập tung cũng là lúc A Nhận chứng kiến A Đồ đang được mấy em gái tiếp rượt say mềm.

- "Cút!"

A Nhận hét lớn, mấy em gái sợ sun vôi, vội vã lui mất. Trong phòng chỉ còn hai người, A Nhận đợi cho A Đồ một xô nước lạnh, đợi hần mờ mắt mới

nghiêm giọng thông báo.

- "A Đồ, ta có A Bé rồi a!"

- "Bé...bé...nào?"

A Đồ mơ màng thắc mắc, A Nhận cố kiên nhẫn hỏi.

- "A Bé của người đó a...người nói ta nghe người có cần A Bé không?"

A Đồ trong cơn say trông thấy A Nhận bắt quả tang hắn đi chơi gái, nhưng không phải thế, hắn chỉ uống rượu thôi, mấy đứa đó vào từ lúc nào hắn cũng không biết. Hình như A Nhận còn nhắc đến một cô gái tên là A Bé, Nhận hỏi Đồ có cần A Bé không? Là A Nhận thử lòng A Đồ chứ gì? Nếu như A Đồ còn lảng nhãng thì Nhận sẽ bỏ Đồ, Nhận nói được làm được mà. Vậy thì không đâu, A Bé với chả A Lớn, có cho núi vàng A Đồ cũng không dám

- "Không, ta không cần. A Bé nào chứ? Mang A Bé vứt ra ngoài cho ta. Ta không cần A Bé, tuyệt đối không!"

A Đồ cương quyết trả lời, sống mũi A Nhận cay xè, và cho Đồ một phát rồi lao ra khỏi quán khóc nức nở. A Đồ không cần A Bé thật rồi, giống y hệt như cha hắn không cần con của dì A Hoa. Nhưng A Nhận sẽ kiên cường, A Nhận sẽ sinh A Bé ra, sẽ làm cả nương lẫn thầy. Cơ mà A Nhận sợ điều tiếng nên ngoài A Đồ ra thì Nhận giấu tiết không cho một ai biết Nhận có em bé, kể cả thầy nương lẫn bạn cùng phòng. Vì khả năng cao A Bé sẽ sinh vào tháng hai dương năm sau nên Nhận tự ngồi lập ra kế hoạch thật chi tiết đón con chào đời. Toàn bộ tiền trông chó cho nhà A Đồ trước kia và tiền ông nội cho hôm đám cưới, Nhận dành để thuê một căn nhà trọ nhỏ và mua sắm đồ dùng cần thiết. Nhận sẽ không theo hệ kỹ sư năm năm nữa mà chỉ học lấy bằng cử nhân hệ bốn năm thôi, Nhận đăng ký tất cả các môn của kỳ đầu tiên năm tư vào hè sắp tới, sau đó tháng tám sẽ bắt đầu làm đồ án tốt nghiệp, nếu mọi việc thuận lợi Nhận có thể bảo vệ vào tháng mười hai, vẫn còn hai tháng dư dả nghỉ ngơi trước khi sinh A Bé.

Trước ngày Nhận chuyển ra khỏi ký túc xá, A Đồ có đến tìm Nhận. Nhận biết sắp tới A Đồ sẽ bay ra nước ngoài. Chương trình học của A Đồ liên kết với trường bên Mỹ, tuy phải đóng rất nhiều tiền học phí nhưng ngắn hơn của A Nhận, ba năm là xong hết các môn rồi, học xong còn được ra nước ngoài sáu tháng làm đồ án tốt nghiệp. Hồi mới cưới nhau Đồ không chịu đi, chính Nhận bắt Đồ đi đó, đi cho mở mang đầu óc. Nhận tính học xong sẽ sang thăm Đồ, chẳng ngờ cơ sự đến nông nỗi này, trước khi Đồ đi Nhận không những không thêm tiền mà còn nhờ Duyên gửi đơn li dị xuống dưới. Đồ tức tím tái mặt mày, vừa xé đơn vừa nhờ Duyên gửi lời.

- "Khỏi cần, nói với A Nhận lần này ta đi không về nữa. Nhận ở trong nước thích lấy ai ta cũng không quản."

A Nhận đứng trên tầng nghe không sót một từ nhưng cũng không rơi thêm một giọt nước mắt nào nữa. Tính Nhận là vậy, người bạc ta thì ta cũng không cần người, tự ta có thể sống tốt. Hè đến, Như về quán Vũ, Duyên về quê gặt cho ba mẹ, Anh ở thành phố chăm chỉ kiếm việc làm thêm. Sau vụ bị bạo hành sĩ nhục, Anh giờ không mong đổi đời nhờ đàn ông nữa, đồng tiền do tự mình làm ra vẫn thơm tho sạch sẽ hơn. Có lẽ Nhận là khổ nhất, lịch học dày đặc cộng với quá trình ốm nghén khiến Nhận mệt mỏi. Sáng Nhận vẫn cố dậy sớm tập thể dục để tăng cường sức khỏe, nhưng sức lực mỗi ngày một yếu, đã thế hàng đêm còn bị hành hạ bởi cơn nghén kinh hoàng.

- "A Bé hư ghê a? Thêm gì không thêm lại thêm của bự? Nương lấy đâu tiền a? A Bé ngoan A Bé ngủ đi a...A Bé ngoan A Bé ngủ cho nương còn ngủ, mai nương còn đi học a..."

A Nhận ngọt nhạt dỗ dành đứa nhỏ, ngắt nổi nó bướng, nó hành A Nhận tới bến. Con thêm lần át lí trí, Nhận đành phải bật dậy lò dò tới quán lẩu của A Đồ, khẽ mở cửa chui vào bếp, lén lấy đồ ăn còn thừa nhai ngấu nghiến. A Nhận ăn xong hai cái cang thì bắt gặp A Minh và A Cường thì thà thì thut.

- "Cho người ta hun cái đi a!"

- "Eo ui hun có một cái thì hun làm gì a...hun thì hun cho nhiều nhiều a, hun chút luôn đi a!"

- "Hun chút mai lấy gì mà hun a? Thui, hun đến gần chút thui a."

A Nhận xấu hổ bịt tai, thảm than trong lòng ăn vụng có chút thịt của mà cái giá phải trả đắt ghê a! A Đồ ra nước ngoài nên giờ A Cường tác oai tác quái ghê đó, A Nhận tự hứa với lòng mình từ mai không bước chân đến chỗ ong bướm này nữa. Cơ mà A Bé chẳng nghe lời, hại A Nhận ngày nào cũng no cái bụng no luôn cả lỗ tai và con mắt. Một ngày nọ, tình cờ Cao Bá Mạnh có việc xuống thủ đô, thuộc hạ của hắn giác quan nhạy bén nên đã nghi ngờ báo cáo.

- "Hình như phòng bếp có tiếng động lạ...có tiếng trai gái chim chuột...còn có tiếng nhai của động vật, nghe ra thì không giống loài chuột hay gián, có thể là động vật cấp cao như chó, mèo, lợn, bò..."

A Minh và A Cường nhảy vù ra khỏi cửa sổ, A Nhận bụng dạ nặng nề không nhảy được, đành phải bò vào trong tủ bếp trốn, thót tim khi Cao Bá Mạnh đẩy cửa đi vào. Qua lỗ hồng Nhận thấy ông nội tiến tới chỗ Nhận ngày một gần, chỉ là, có lẽ ông già rồi công lực kém cỏi, không những không phát hiện ra A Nhận mà còn đoán linh ta linh tính.

- "Là một con thỏ thích ăn thịt cua, từ ngày mai dặn nhà bếp mỗi đêm phải nấu cho nó một món ngon. Đặc biệt không được ai đến gần kéo làm nó sợ."

Nói đoạn, ông cười khà khà hại Nhận cũng mắc cười theo. Nhận là người a, không phải là thỏ đâu a! Ông nội ngốc khủng khiếp a! Cơ mà phúc ghê, cua rang muối, cua rang me, cua nướng, cua hấp, cua xào tỏi ớt, chán cua có cá, chán cá có thịt, ngày nào Nhận cũng được ăn ngập miệng, ăn đến nỗi mà tháng mười hai đi bảo vệ tốt nghiệp Nhận đã sáu mươi chín cân rồi. Nhận cố ý thuê chiếc áo bảo vệ cỡ to nhất, vì bụng Nhận tròn chứ không nhon nên chẳng ai phát hiện ra mà chỉ nghĩ là người bị béo phì, Như còn chân thành khuyên nhủ.

- "Góm chắc làm đồ án toàn ăn với ngủ hay sao mà trông bà như mẹ bầu bảy tháng ý. Đào bươi kia, cả cái bụng nữa, nhìn núc niu quá thôi, cổ mà giảm cân đi không sau này không xin được việc đâu."

Vũ, Duyên, Ánh và thầy Hải cũng tới xem Nhận bảo vệ. Duyên chấp nhận tôn trọng quá khứ của thầy, thầy cũng chấp nhận xếp sắp lại quá khứ cắt gọn gàng một bên, hai người cùng nhau cố gắng. Người cuối cùng tặng hoa chúc mừng Nhận là ông nội, Nhận tuy dứt tình với A Đồ rồi nhưng ông vẫn là ông, là sư phụ của Nhận.

- "Đệ từ bài kiến sư phụ, sư phụ hạ cổ qua chôn này có điều gì chỉ giáo a?"

Nhận bắt chước phim kiếm hiệp giọng lạnh lạnh, Cao Bá Mạnh bình thân đáp lại.

- "Ta có món võ mới muốn truyền lại."

- "Món võ gì vậy a? Để qua hai tháng nữa học được không a?"

Cao Bá Mạnh cười mỉm, hần giao lại cho Cù Băng Nhận quyển sách kẻ li đã sờn gáy, trong đó có đầy đủ hình vẽ các tư thế võ công rất lạ. Nhận mở ra xem thấy toàn động tác dễ nên trong hai tháng chờ sinh nhân rồi ngày nào cũng luyện tập. Chẳng hiểu võ gì mà tập xong không thấy người mệt vả mồ hôi mà càng tập càng khoan khoái, A Bé trong bụng cũng ngoan hơn hẳn. Đến ngày đẻ Nhận vẫn đủ sức khoẻ để vào viện một mình.

- "Cô này trẻ quá nhỉ? Con so hả? Trai hay gái thế?"

Các chị cùng phòng nhao nhao hỏi, Nhận ngáy ngốc đáp.

- "Đã đẻ đâu mà biết a?"

- "Ồ hay, không đi siêu âm à?"

Ồi cha cha, mãi làm đồ án tốt nghiệp quên bém luôn mất a. Ở thành phố có cái máy hiện đại lắm, dí vào bụng là biết giới tính em bé đó a. Nhưng thôi, đằng nào chốc nữa đẻ chả biết a. Nhận rất nhanh đã lấy lại được tinh thần, chỉ là thấy các chị giường bên được chồng chăm bẵm tỉ mỉ thì hơi chạnh lòng. Nào là đấm lưng, nào là xoa chân bóp tay đến đứt com đứt cháo, tình cảm quá a. Có mỗi Nhận một thân một mình, cũng hơi tủi thân a!

"A Đồ...ta sắp đẻ rồi a."

A Nhận ngáp ngừng soạn tin, nhưng rồi lại xoá đi không gửi nữa, lúi thủi đem áo quần may cho A Bé ra gấp lại. Ở một góc nào đó, A Minh đang trốn chui trốn lủi nhắn tin cho A Cường. A Cường nhận được vị trí của A Nhận liền tức tốc phóng xe về biệt thự ngoại thành báo cáo tình hình. Cao Bá Mạnh cuống đến mức không húp nổi bát nước rau muống đang dở, ba chân bốn cẳng chạy một mạch ra giữa sân, vừa chấp tay thành tâm khấn cầu vừa háng giọng đầy trịnh trọng.

- "Nếu hôm nay đưa trẻ sinh ra là con gái...THÌ...CAO BÁ MẠNH ta...xin thề...năm không ăn rau muống!"

Dứt lời, hần mặc bộ vest đẹp nhất, leo lên xe Li Mơ Sin, khẽ phát tay ra hiệu cho lái xe khởi động. A Cường vâng lời chạy xe về thủ đô, hần thật bội phục A Nhận, Cao Bá Mạnh còn chiều Nhận hơn cả đại ca Vương. Từ ngày biết chị Nhận mang bầu, ông nội sai nhà bếp chuẩn bị đồ ăn ngon cho chị, còn cất công bói hết cả nhà kho lên để tìm quyển sách bí truyền dạy các tư thế giúp bà bầu dễ sinh, đặc biệt, mặc dù nóng lòng nóng ruột muốn biết giới tính chất nội nhưng chưa từng cưỡng ép chị Nhận vào viện kiểm tra, mặc kệ chị tự do bay nhảy. Mấy hôm trước ông còn cẩn thận cho người báo tin về bản Lan Hồ Diệp, trưởng bản hay tin sốt sáng treo đeo lợi suốt xuống miền xuôi thăm con gái, đến bệnh viện gặp Cao Bá Hùng phớt lờ làm như không quen.

- "Năm xưa ta và A Hoa gây nhau vì ta muốn bỏ đứa nhỏ, còn A Hoa bệnh nặng nhưng vẫn ngang bướng muốn giữ con. Ta đối với đàn bà trước giờ không có chuyện nhượng bộ, nhưng khi nghe tin A Hoa sinh vẫn không kiềm được lòng mà mò về bản, chỉ là, lúc ta đến thì đã quá muộn, A Hoa không đợi được ta nữa. Còn đứa nhỏ, con trai duy nhất của ta, Cao Bá Vương, là ta dùng lá rừng làm vợ người hôn mê rồi bắt nó đi, sau đó tạo hiện trường giả khiến người tin rằng nó bị thú rừng ăn thịt."

Cao Bá Hùng đưa ra một xấp giấy đã bạc màu, là bệnh án cũ của A Hoa. Từ ngày A Hoa mất, hần tuyệt đối không đặt chân tới vùng đất đó nữa, hần sợ sẽ thấy cảnh mà nhớ tới người. Cuộc đời chẳng ai ngờ được chữ duyên, con trai hần, con gái Cù La Quả, thế mà lại dây dưa với nhau.

- "Người nhà mẹ bầu Cù Băng Nhận đâu a? Mẹ tròn con vuông rồi nhé, mẹ khoẻ mạnh sinh nở dễ dàng, rặn hai phát ra luôn hai bé gái."

Dẫu biết y tá có phần nói quá nhưng Cù La Quả và Cao Bá Hùng vẫn sượng run người, mỗi ông ôm một bé mừng mừng tủi tủi, trong phút chốc quên khuấy chuyện năm xưa, cùng nhau rôm rả bàn việc đại sự, chính là đặt tên cháu. Cụ nội Cao Bá Mạnh từ lúc hay tin đứng im như tượng, mãi lát sau hoàn hồn mới nhảy vào tranh bông cá hai đứa, miệng không ngừng lầm bầm.

- "Một năm...một năm a...một năm không ăn rau muống...quân từ nhất ngôn a...a ha ha ha!!!"

A Nhận thấy mọi người kéo vào sốc không sao mà diễn tả được. Cả nhà biết tông hết rồi a? Cơ mà bận chơi với lũ nhỏ chẳng ai mắng A Nhận gì a. Ông cười đằng ông, cha cười đằng cha, mãi chắt mãi cháu nên quên khuấy đứa nhỏ đáng thương đang chạy hồng học vào với vợ. Hay tin từ ông nội Cao Bá Vương gấp gấp đặt vé, tiếc rằng chỗ hần bảo mấy ngày trời nhiều chuyến bay bị hủy, về tới nơi thì Nhận đã sinh xong rồi. Vợ người ta sinh xong yếu ớt uỷ mị, làm nũng đủ kiểu. Vợ hần sinh xong ngồi ăn lạc rang rắc rắc, gắp hần còn vênh vào làm kiêu.

- "Ai mà nom quen quen quá a?"

- "Ta mà. A Đồ a."

- "Vậy A Đồ đến đây làm gì a? A Đồ kêu không cần A Bé mà a?"

A Đồ chợt nhớ lại một chuyện nào đó trong quá khứ, giật mình nhận ra A Bé mà Nhận nói tới là A Bé con của bọn họ chứ không phải gái gú gì cả. Cảm thấy tội lỗi ngập tràn, A Đồ ôm A Nhận thông khổ cầu xin.

- "Ta đến thăm con a. Ta sai rồi a, ta đáng chết a. Ta để Nhận chịu khổ một mình, ta ngu muội, lỗi lầm là của ta hết, Nhận muốn gì ta cũng chịu."

- "Ta muốn bóp chân a!"

A Đồ mừng huỳnh cúi xuống nắm lấy bàn chân A Nhận, chưa kịp xoa bóp thì đã bị Nhận đập cho một chưởng bay vù ra khỏi cửa. Cù La Quả nóng mặt quát con gái sa sả.

- "Nữ nhi mà không biết giữ ý giữ tứ gì a. Ngươi làm thầy mất mặt ghê a!"

Cao Bá Mạnh cười xuề xòa.

- "Không sao, không sao, mới đẻ xong, cho nó vận động xương cốt chút."

Được ông nội bảo kê, A Nhận càng hống hách. Nhận không về bằng ô tô đâu a, mùi điều hoà ghê chết a, A Đồ muốn rước Nhận về thì phải công a.

- "Ngươi béo như con lợn sề, hần công ngươi xong thì còn gì là người a?"

A Minh bắt bình lên tiếng, A Cường nguyền.

- "Ngươi lo cho ai đó a!"

A Minh câm nín, A Đồ cũng câm nín công Nhận về dinh. Tuần thứ nhất nương, A Tuyết lên thăm A Nhận, A Đồ bị phạt ngủ ngoài ban công. Tuần thứ hai được cho phép nằm ở gầm giường, tuần thứ ba trước khi chui vào gầm giường, Đồ làm bộ đáng thương nói.

- "Sàn nhà lạnh ghê a!"

- "Lạnh thì đắp...."

Nhận chưa kịp nói hết câu mắt đã bị dính vào lồng ngực săn chắc của ai kia. Tên yêu nghiệt dám mời chài Nhận, hại Nhận xịt cả máu mũi. Hai đứa nhỏ thấy nương nhả mặt liền la oai oái, Nhận phải dụ cho bọn chúng ngủ rồi mới nhảy xuống, chui vào gầm giường lòi thẳng thấy nó ra xử lý.

- "Ta quật ngươi chết a."

- "Quật đi a! Cứ tự nhiên a!"

A Đồ làm bộ thơ ngây dựa vào A Nhận, thấy Nhận không đẩy ra thì hí hửng trêu trên chọc dưới. A Nhận muốn đánh hần tuốt xác cơ, nhưng chân tay mềm nhũn mất rồi a, đánh không được, ngược lại còn bị hần bẻ sang phòng khác dần cho một trận. Quả thực sức hút của A Đồ là không thể chối cãi, cứ nhìn hai đứa nhỏ nhà A Nhận là rõ, biết nói một cái liền âm ỉ hết cả nhà.

- "Thầy A Đồ là của ta, của riêng ta, ngươi không được chạm A Đồ a!"

- "Không đúng, thầy A Đồ là của ta a! Ngươi mới không được chạm A Đồ, ngươi cút ra đi a, không được tranh A Đồ với ta!"

A Đồ nheo mắt ngồi xem con gái chí choé, A Nhận diện máu bê ra chiếc mâm gồm ba bát cháo, hắng giọng phân giải.

- "Chúng ta tí thí, ai ăn cháo xong trước thì A Đồ là của người ấy!"

A Bé và A Nhỏ mắt sáng long lanh tự cảm thìa xúc ăn thun thút. A Nhận đợi bọn chúng ăn gần xong mới cầm đến bát cháo của mình, húp liền từ một phát rồi đặt cạch xuống mâm.

- "Xong, ta thắng! A Đồ là của ta!"

Hai đứa rom róm uý khuất, A Nhận chống tay vào hông ra lệnh.

- "Ăn xong thì mau lên giường ngủ trưa cho ta. Ai trèo lên giường trước chiều A Đồ bồng người đó đi chơi a!"

A Bé và A Nhỏ lại ngây thơ mắc lừa, cuống quýt bò lên giường. A Nhận cười đắc chí lôi A Đồ ra trường xem Như và Duyên bảo vệ tốt nghiệp. Ánh không bận con mọn nên đến từ hai tiếng trước, khác với Như, Duyên học hệ kỹ sư năm năm, chương trình học của Ánh ngắn hơn nên đã ra trường đi

làm được một thời gian, trông Ánh giờ ra dáng nhân viên công sở ghê lắm. Duyên thì được nhà trường giữ lại, từ năm sau sẽ làm giảng viên cùng khoa với thầy Hải, nghe đâu sang tháng mười một đôi đó ăn hỏi. Chỉ còn Như với Vũ chưa thấy động tĩnh gì cả, do Như chuẩn bị sang Pháp học tiếp.

- "Vũ à, nếu ở nhà mày cô đơn quá thì tìm em nào tâm sự cũng được."

Như làm bộ dằn dò, Vũ thản nhiên gạt đầu hại Như tức điên, cảm luận văn tốt nghiệp đập bùm bụp vào vai Vũ rồi gào ầm lên.

- "Bà mày làm màu thôi thẳng cò hó ạ. Lẽ ra mày phải bảo không được, anh chỉ yêu mình em thôi rồi tao cảm động dạt dào, sau đó chúng mình ôm nhau khóc lút cả sân trường cho nó rõ man rợ chứ? Cái loại mất nết!"

Hai đứa đuổi nhau rầm rầm làm mọi người cười ngất, Vũ đang hoàn tất quá trình chuyển nhượng quán cho Vương mà, sẽ sang với Như sớm thôi, lúc đó không khéo hai đứa lại khóc ngất sân bay, lãng mạn hết như Như mong ước. Cuối buổi cả bọn kéo nhau đi ăn liên hoan ôn lại kỷ niệm xưa, Nhận khoe với mọi người đã lắp được điện trên bàn rồi, không cần kéo dây từ huyện mà dùng hoàn toàn bằng năng lượng sạch. Kế hoạch sắp tới của Nhận là đưa Internet về nữa, Nhận hiện tại đang làm ở phòng nghiên cứu thuộc công ty vận tải do Vương quản lý.

- "Tính ra A Đồ nhà ta trúng số độc đắc a, lấy được con gái trưởng bản vừa xinh đẹp nết na thủy mị lại vừa tháo vát giúp chồng quán xuyến bao nhiêu việc a! Ahiihihi!"

A Nhận hớn hờ huyền hoang, A Đồ chỉ biết cười trừ. Quả thật là độc đắc a! Từ ngày về nước trong tầm mắt hấn ngoài A Nhận, A Bé, A Nhỏ ra thì không có nổi một móng con gái nào. Thư ký, trợ lý, giúp việc đều đổi thành nam hết, cao ốc nơi hấn làm việc hể là nhân viên nữ gấp sếp đều phải cúi đầu. Mọi thứ cứ gượng gạo khó xử, cơ mà hể nhắc tới đề thương lượng thì A Nhận lại nổi khùng.

- "Ngươi thích nhìn ả phải không a? Được rồi a! Vậy ta bế A Bé và A Nhỏ về bán cho ngươi thoải mái mà nhìn a!"

Nói vậy thì Đồ cũng thua, thua thực sự! Ngày qua ngày, trong công ty bắt đầu có một tin đồn vô cùng tiêu cực. Bọn chúng đồn gì không đồn, lại dám đồn A Đồ sợ vợ. A Đồ mà sợ vợ ư? Còn lâu đi! A Đồ chỉ nể vợ chứ không phải sợ! Cả một đám tốt nghiệp đại học hết rồi mà không phân biệt được đâu là sợ, đâu là nể, thật đáng bực. A Đồ nuốt không nổi cục tức này, hấn gọi A Cường tới, ra uy đập bàn đánh rầm.

- "Là ai? Ai? Ai dám đồn ta sợ vợ?"

- "Là...là...bầm đại ca...là...bắt nguồn từ phòng kế toán ạ."

A Cường run run báo cáo, A Đồ nóng mặt hạ lệnh.

- "Đồn với chả đại...LÔI HẾT RA NGOÀI..."

- "Đồn với chả đại thì sao? Lôi hết ra ngoài làm cái gì a?"

A Nhận hắng giọng, trên lưng đeo chiếc giỏ to bự đưa A Bé và A Nhỏ qua chơi. A Bé vẫy tay nũng nịu A Đồ, A Nhỏ nhe hàm răng mới nhú được vài chiếc trắng như hạt ngọc cười cười với A Đồ. Tim hấn mềm nhũn, bắt lặc đáp lời.

- "Đồn với chả đại thì chuẩn không cần chỉnh chứ sao? Lôi hết ra ngoài, thưởng cho mỗi người một tháng lương a!"

Hết.

25.08.2018

Bạn đang đọc truyện *Bách Khoa Yêu Thương* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.